

Hai Thụ Gặp Nhau Ất Có Một Công

Contents

Hai Thụ Gặp Nhau Ất Có Một Công	1
1. Chương 1: Muộn Tào Thụ Muốn Tìm Công	1
2. Chương 2: Điều Là Nằm Dưới	4
3. Chương 3: Gián Đập Không Chết	6
4. Chương 4: Có Bánh Bao Có Gậy Xài	9
5. Chương 5: Quý Trọng Sinh Mệnh, Tránh Xa Thằng Ôn Con	10
6. Chương 6: Cho Nhau Một Cơ Hội	12
7. Chương 7: Thuần Khiết Kết Giao Là Gạt Người	14
8. Chương 8: Thật Sự Động Lòng	16
9. Chương 9: Trung Khuyển Hiền Huệ	18
10. Chương 10: Liệu Pháp Dị Dạng Xấu Xa	20
11. Chương 11: Công Tay Tình Thú	21
12. Chương 12: Vận Động Hải Hòa	23
13. Chương 13: Đối Tượng Tình Đầu	24
14. Chương 14: Bạn Trai Cũ Khốn Nạn	26
15. Chương 15: Đánh Gã? Chẳng Thà Hiếp Gã	28
16. Chương 16: Thành Công Dọa Lui Tra Công	29
17. Chương 17: Ngủ Ngốc Hay Là Không	31
18. Chương 18: Lại Cường X Một Lần	33
19. Chương 19: Là Hồ Công Không Phải Phản Công	34
20. Chương 20: Bạn Trai Thân Ái	36
21. Chương 21: Sẽ Không Sao đâu Mà	38
22. Chương 22: Phiên Ngoại 1 : Chơi Talk Sex	40
23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 : Lão Ngạo Kiêu Gặp Mặt Tiểu Nhị Hóa	42
24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 : Hồ Công Mới Là Vương Đạo	48

Hai Thụ Gặp Nhau Ất Có Một Công

Giới thiệu

Edit: Sa Nguyên Thể loại: Hiện đại, đô thị sinh hoạt, hủ thụ, ngọt ngào. Beta : Bel Lợi thể đầu tiên của nam nhân là có m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-thu-gap-nhau-at-co-mot-cong>

1. Chương 1: Muộn Tào Thụ Muốn Tìm Công

Trần Thiên Tường giả vờ uống bia, âm thầm quét mắt một vòng qua mấy tên đứ đờn tìm vui trong quán rượu.

Vẫn thấy không thích

Anh buồn bực nốc rượu. Đương nhiên sẽ không lộ ra bên ngoài, vẫn là eo thon lưng thẳng, nét mặt nghiêm nghị, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, khí thế đều là ‘muốn sống chứ gần’ khiến người sợ hãi, anh ngồi một mình nơi góc chéo quầy bar, người xung quanh đều tránh xa ba bước, nhiệt độ chỗ đó quả thật thấp hơn bình thường.

“Tôi nói, anh Tường à, chỉ cần anh vừa đến, mấy cái máy lạnh của quán liền được nghỉ ngơi.” Pha chế viên La Hiểu nhìn soái ca băng lãnh một mình uống rượu nửa ngày, không một ai dám đến gần, thật sự lãng phí đến mức không thể làm ngơ, bèn dựa vào quầy bar nghiêng đầu nhìn anh. Áo thun đen bao lấy cơ ngực phồng rắn chắc, da thịt màu lúa mạch bao lấy xương quai xanh tuyệt đẹp, khôu gợi làm người ta hận không thể đè xuống cắn một ngụm lớn.

“Anh Tường, mấy nhóm tiểu thụ bên kia nhìn anh như sắp thêm chết rồi, nếu anh chịu làm 1, tôi cam đoan bạn giường của anh mỗi ngày đều là người mới, không lo không có ai bồi.” La Hiểu thầm nghĩ một câu, tôi sẽ chiếm chỗ đầu luôn, đáng người như vậy, gương mặt đẹp trai như vậy, muốn tìm cũng khó.

Trần Thiên Tường liếc cậu ta một cái, trầm mặt buông ly. “Ai nói tôi muốn tìm người bồi? Cậu chê tôi cần trở buồn bán thì tính tiền đi!”

“Aiz, đừng đi, tôi nói sai rồi. Nhận sai nhận sai, em trai mời anh một ly, anh Tường đừng trách.” La Hiểu vội vàng rót cho anh thêm một cốc bia, tuy nói không ai dám đến tiếp cận, nhưng người ở xa xa đánh mắt tới cũng không ít. Hơn mười ngày nay anh ta đứng giờ liền đến báo danh, làm cho việc làm ăn của quán tăng lên ba lần, cho nên tuyệt không thể đuổi vị thần tài này đi được.

Nhưng La Hiểu thật sự nghĩ không ra, tiêu chuẩn người này còn có thể vượt qua cả lính duyệt binh quốc gia thì làm sao lại có thể thuần 0? Khẩu vị còn kén chọn, liên tục từ chối mấy tiểu công nhìn rất được, cuối cùng không ai dám lại gần số 0 to dùng băng sơn này nữa, vậy không phải thật sự là lãng phí tài nguyên sao!

Trần Thiên Tường trong giới cũng tính là nổi tiếng, dù anh không chơi bởi ong bướm gì. Cũng chỉ vì đáng người thuần 1 nhưng tính hướng lại thuần 0 làm anh mang vẻ khác lạ. Mà chuyện anh bị bàn tán nhiều nhất có lẽ là chung tình. Kết giao cùng bạn trai năm năm, giữ mình trong sạch không có bất cứ chuyện xấu nào, đối lại bị bạn trai không ngừng cấm sừng, cuối cùng quăng anh qua một bên đi tìm tiểu 0 xinh đẹp.

Trần Thiên Tường phần hận đến quán nốc rượu, cái loại ảo là mềm xèo đó có gì tốt! Có thể cứu hần khi bơi lội bị rút gân không, có thể công hần khi leo núi trật chân không, có thể sau khi xong cuộc yêu liền ôm hần đi tắm rửa lại thuận tiện xoay tròn 360 độ ném hần ta vào nước tăng tình thú không! Anh nghĩ thông suốt rồi, không cần cái tên rác rưởi đề tiện kia nữa, anh muốn tìm đàn ông, không ngừng tìm đàn ông! Nhưng tìm thế nào cũng không ra đàn ông tốt

Anh thở dài, đêm nay lại tốn công vô ích rồi, La Hiểu đột nhiên kích động giơ chân đạp anh rồi chỉ về phía sau. “Anh Tường mau nhìn! Là kiểu anh thích kia!”

“Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đâu có đến tìm trai.” Trần Thiên Tường giả bộ lơ đãng nhìn lướt qua, miệng khinh thường hừ nhẹ, tìm lại đập thành thạch từng nhịp. Trong quán đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt mới, thân hình cao lớn tỉ lệ cân xứng, eo bụng rắn chắc không một chút thịt thừa, mày rậm mắt to mũi thẳng môi mỏng, tuy rằng nhìn qua có chút trẻ con, nhưng vẫn nam tính khó giấu.

Đúng là thể loại anh thích nhất, so với cái tên đề tiện cũ còn thuận mắt hơn. Trần Thiên Tường là một người yêu vì ngoại hình, một người như thế thỉnh linh tiến vào, anh vừa kích động vừa lo lắng, sợ người nọ đến một mình hần là tìm bạn, rồi sẽ lại bị cái nhóm nương thụ kia đoạt mất. Anh biết mình nhìn qua giống 1, cho nên khả năng người nọ đến mở lời là không lớn, như vậy là phải chủ động đến chỗ người ta? Nhưng nếu người ta không thích loại cao lớn như anh thì làm sao? Nếu như bị cự tuyệt không phải là sẽ mất mặt trước một đồng người hay sao?

Người ta mới tới đã có vài tiểu thụ cất tiếng mời, cậu ta lại dùng ánh mắt tập trung vào người đàn ông cao lớn bên quầy bar. Cậu ta tựa như một con báo tìm đến con mồi, đôi mắt hưng phấn loé sáng, vài bước đã nhảy đến trước quầy bar, đỉnh đầu xoay qua ngồi xuống kế bên người mình nhìn trước đó.

“Có rồi không? Cùng nhau uống một chén?”

Trần Thiên Tường chỉ cảm thấy giống như bị trăm vạn giải thưởng lớn bất thành linh đập trúng, đầu ong ong như hàng ngàn ống pháo nổ tung bùng, nhưng hưng phấn trong mắt chỉ chợt lóe qua, bên ngoài vẫn trầm ổn, khẽ gật đầu.

Mục đích của hai người đều rõ ràng, rượu chỉ uống nửa ly, liền rời khỏi quán bar tìm chỗ thuê phòng. Trần Thiên Tường từ lúc chia tay bạn trai vẫn chưa ngủ với ai, thêm tâm tình buồn bực, ghen nửa tháng, thật sự chỉ muốn thống thống khoái khoái phát tiết.

Trong phòng tắm ngoài tiếng nước ào ào thì còn truyền đến giọng hát ngũ âm không đủ. Trần Thiên Tường khòe miệng run rẩy nghe vài câu, giống như đang khản cổ họng gào bài Tôi là Thái Dương, bất quá chữ Dương kéo âm hơi dài, giọng hơi to nghe thành Hỉ Dương Dương Dương Dương Dương Đừng nhìn ta chỉ là một con dê, Dương Dương dương.....

Trần Thiên Tường đột nhiên cảm giác mình phải hỏi xem cậu ta năm nay bao nhiêu tuổi đã, hiện tại người trẻ tuổi phát dục rất nhanh, nếu nhớ cái tên này là vị thành niên..... Anh thật không muốn lâm vào cảnh biết luật lại phạm luật.

“Thân ái! đến đây đi!” tiếng hát đột nhiên ngừng lại, một tráng nam trần trụi đập nước lao ra khỏi phòng tắm, vừa vẩy nước lung tung vừa nhào lên người anh.

Trần Thiên Tường ngồi ở bên giường linh hoạt né tránh, tráng nam vồ hụt mục tiêu liền ngã ra giường, Trần Thiên Tường nhìn chăm chăm vào cái lưng khoẻ mạnh cùng vòng eo săn chắc, chân dài thẳng tắp của cậu mà thầm nuốt nước miếng, lòng thầm nghĩ tên nhóc này nhìn qua có vẻ như lực eo rất mạnh, nếu đến một phát, khẳng định nửa giờ sẽ không mềm.

Bất quá anh luôn luôn “miệng không giống lòng”, tuy rằng lòng như lửa đốt, cũng muốn nhào lên giường, vậy mà ngoài mặt lại rất lạnh tĩnh hỏi: “Tề Hải Dương, cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Đừng nói là vị thành niên ha?”

Tên họ thì đã trao đổi lúc ngồi uống cùng, Trần Thiên Tường cũng không để ý cậu ta nói tên thật hay giả, bất quá cũng chỉ là tình một đêm, nếu thích hợp liền làm bạn tình cố định, không hợp thì không gặp lại. Anh lúc này đang thương tâm, chỉ muốn tìm người cùng giải quyết nhu cầu, không định dây dưa tình cảm nữa.

“Làm sao! Có vị thành niên nào to như tôi sao!” Tề Hải Dương hiển nhiên không bằng lòng, khoa trương kêu to một tiếng, từ trên giường nhảy xuống, lực tung trong đồng quần áo vừa cởi chỉ mò được một tấm thẻ ngân hàng.

“Tôi năm nay hai mươi mốt, sang năm tốt nghiệp đại học! Anh xem thẻ ngân hàng có tên tôi này!”

“Hừ, thẻ ngân hàng có thể chứng minh cậu bao nhiêu tuổi sao?”

“Thì.....” Cậu đi chơi không mang chứng minh thư cùng thẻ học sinh, ai biết soái ca này lại như gà mẹ thế, lên giường liền hỏi tuổi cậu. Tề Hải Dương gấp đến độ bắt đầu gãi gãi bụng, vừa cúi đầu vừa suy nghĩ. Cậu liền lập tức xoa xoa hai lạng thịt giữa chân cậu, xoa eo đắc ý rồi đắc ý lắc gậy thịt nhỏ nhỏ.

“Xem này, kích cỡ “chưa trưởng thành”?”

“Ha..... Được lắm, xem ra cậu không phải vị thành niên.” Trần Thiên Tường đột nhiên cười thành tiếng, cái tên này nhìn là biết có kinh nghiệm, xem ra chỉ là tính cách có chút khác thường. Anh cởi áo choàng tắm đi đến bên giường, các phương diện điều kiện của Tề Hải Dương đều làm anh vừa lòng, không còn chướng ngại tâm lý, khó tránh khỏi có chút chờ mong.

“Làm tôi sợ muốn chết, vừa rồi anh trưng cái mặt đó ra, thiếu chút tôi nghĩ anh là cảnh sát đến hỏi hộ tịch!” Tề Hải Dương nhẹ nhàng thở ra, hắc hắc cười rồi nằm dài xuống giường, tay với lấy góc áo choàng tắm của anh mở ra xem. “Anh mới là phiền, tắm rửa rồi còn mặc thứ này? Cứ giống tôi là tốt rồi, vừa nhìn là hiểu ngay, có thích hợp hay không, có thích hay không, nhìn một chút là biết.”

Trần Thiên Tường chậm rãi cởi thứ nửa che nửa hở kia, nhẹ giọng cười cười. “Sao? Cảm giác thế nào? Thích không?”

“Thích thích!” Tề Hải Dương như ác lang nhào lên, tóm lấy quần lót dây còn sót trên người anh kéo xuống. “Đồ tốt nha, quần chữ “T”, còn là da báo! Đây là lần đầu tiên tôi chính mắt nhìn thấy đàn ông mặc thứ này!”

Trần Thiên Tường bị cậu nói đến đỏ mặt, bên ngoài anh khoác áo thun nhìn rất đứng đắn, nhưng bên trong lại mặc quần lót tình thú, không nghĩ ra cái tên khủng này đi phần khích.

“Rất hiếm thấy?”

“Đúng vậy, tôi vốn dĩ cũng đã từng làm qua với bạn, là đàn anh trong đội bóng rổ của trường, cái tên kia..... Hắc, cao lớn thô kệch, mặc thứ này sẽ thành yêu quái.” Tề Hải Dương khi nói chuyện liền cầm lấy gậy thịt nửa mềm nửa cứng bỏ vào miệng, chỉ liếm vài cái liền cứng lên xuyên thẳng vào yết hầu. Cậu ợ vài tiếng, phun ra rồi vẫn cầm lấy mút vài cái nơi đầu nấm.

“Nhìn là biết mắt tôi không lầm, vóc dáng cao, lão Nhị cũng lớn!”

Trần Thiên Tường buồn cười kéo cậu lên, cuốn lấy eo cậu nhéo nhéo, lại dè lên cơ bụng sáu khối, vừa lòng kéo cậu lên giường. Tề Hải Dương chỉ cảm thấy người này thơm ngào ngạt, liền ngồng cổ vừa hôn vừa cắn, kéo thành một chuỗi nước bọt lấp lánh. Từ cổ xuống cơ bụng, rất nhanh quẩy mông nằm sấp giữa chân anh, dùng miệng ngậm trọn lấy hạ bộ mà mút.

2. Chương 2: Điều Là Nằm Dưới

Trần Thiên Tường bị cậu hầu hạ thoải mái, lòng nghĩ thằng nhóc này công phu thật đúng là tốt, ưm, so với thằng khốn kia tốt hơn Phì, mình đến để hưởng thụ, lại đi nhớ cái thằng khốn kia làm gì cho phiền lòng.

Anh rướn người nhìn, cơ thể rắn chắc của Tề Hải Dương giống như dùng thước đo, mỗi một khối đều được sắp xếp khéo léo, còn có vòng eo uốn cong khỏe mạnh như thân báo. Anh có chút nóng vội chen chân vào, đập đập hưng khí dưới thân của Tề Hải Dương, thầm nghĩ cái thứ này mà đâm vào mình, chen lách trong nhục tràng chà đạp điểm G, muốn bao nhiêu thích cũng có.

“Ưm ưm..... Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ xong!” Tề Hải Dương ngẩng đầu xoa xoa nước miếng bên khoe miệng, vừa hải lòng nhéo anh một cái kiểm lại ham muốn, sau đó thò xuống giường đi lấy bao và dầu bôi trơn.

Trần Thiên Tường nhét gói dầu xuống dưới eo mình, tận lực tách hai chân ra, còn thò tay vào đùi trong xoa nhẹ hai cái. Thân thể thường xuyên rèn luyện rắn chắc khỏe mạnh, chỉ có nơi này da thịt vừa mềm vừa múp. Thừa dịp Tề Hải Dương không nhìn thấy, anh rút tay về, đắc ý nằm chờ, thầm nghĩ mình cũng không phải là không có chỗ nào mềm, chỉ cần cậu sờ sẽ phát hiện ngay, vừa cứng vừa mềm thế này hay hơn mấy loại ảo lả nhiều.

Anh banh đùi đến nóng lòng, thầm nghĩ thằng ngốc kia ngồi bên chân mình lâu như thế, làm sao còn chưa động đây? Anh có nên tự làm trơn rồi tự chủ động? Nếu không thì bị đau ai chịu nổi! Anh bận rộn khởi động, vừa hay nhìn thấy Tề Hải Dương đang xé một cái bao, rất nhanh nhện tròng vào lão Nhị của anh.

Trần Thiên Tường nhất thời phản ứng không kịp, còn tưởng rằng cậu sợ làm bẩn giường. Đang định nghĩ thằng nhóc này nhìn qua đỉnh đặc, không nghĩ tới còn rất cẩn thận, ai ngờ liền thấy cậu giạng chân ra quỳ bên cạnh anh, chống mông bò về phía trước hai bước, tay mò vào đít, choàng chặn lao đến lão Nhị của anh ý đồ ngồi xuống.

“Cậu đang làm gì đó!” Trần Thiên Tường giật mình tròng lớn mắt, gấp gáp gấp chân lên dùng đầu gối huyếch vào mông cậu. Lòng nghĩ lý nào xui xẻo thế! chẳng lẽ cái tên này cũng là 0?

“Tôi thấy anh nằm không nhúc nhích, còn tưởng anh muốn chơi cưỡi ngựa, sao vậy, anh không thích?” Tề Hải Dương bị cự tuyệt lại rất rộng lượng lặn xuống, nằm trên giường xoay mông. “Không sao đâu, anh muốn đằng sau hay trước? Lúc này tôi khuếch trương rồi, anh chỉ việc trực tiếp cắm vào.”

Trần Thiên Tường đen mặt bò lên, lôi cái bao kia xuống, tóm lấy quần áo ở đầu giường mặc vào người. Thầm nghĩ vậy mà nhìn nhầm, thằng ngu này nhìn qua có khi còn cao hơn 1m9, giọng nói ồm ồm, gương nanh múa vuốt, không ngờ cũng là 0.

“Sao? Đây là làm gì đây!” Thấy anh mặc quần áo xuống giường, Tề Hải Dương không muốn liền nhào qua ôm lấy eo anh, đè lại xuống giường. “Tự nhiên không làm là không làm, tôi nói gì anh phật lòng à!”

“Buông tôi ra!” Trần Thiên Tường không kịp phòng bị, té một cái liền cáu.

“Không buông!” Tề Hải Dương kéo luôn quần lót của anh ra, cậu cao hơn, cũng nặng hơn anh, trở mình liền đè anh xuống. “Thứ này còn cứng nè, anh không muốn sao? Nhìn xem, còn rỉ nước”

Tề Hải Dương nói xong tự động lặng thinh, cúi đầu nhìn hai lạng thịt trong tay, lại nhìn soái ca mặt lạnh dưới thân, đột nhiên hiểu ra gì đó, bị phần rỗng to.

“Tôi biết! Anh chê tôi cao to hơn anh chứ gì! Nếu như vậy thì ban đầu còn chấp nhận hẹn tôi làm gì!” Bất quá cậu rỗng thì rỗng, tay vẫn không ngừng lại, vừa tăng lực nắm vừa tăng tốc độ sóc thứ đó cho anh.

Trần Thiên Tường cảm thấy xót xa, bạn trai cũ cũng chê anh cao lớn, nói rằng đi bên anh gã cảm thấy áp lực. Nhưng xem ra tên đàn này vẫn không nản lòng châm lên lửa trong người anh, hiển nhiên không có ý muốn từ bỏ ý niệm cùng anh làm một cuộc, lại không khỏi nhủu mày buồn cười. Nhưng anh thật sự không có hứng thú đâm người, trong mắt anh làm 1 vừa mệt lại không sướng, so với việc làm 0 rồi nằm im hưởng thụ thì kém xa.

“Tôi không ghét bỏ cậu, là tôi lắm.” Trần Thiên Tường thở dài, “Tôi cũng nằm dưới, cậu có kích thích cỡ nào, tôi vẫn không có hứng thú với hoa cúc của cậu.”

“Gì? Không thể nào?” Tề Hải Dương ngốc ngốc nhìn nhìn đại bảo bối to đùng trong tay, liếm liếm môi rồi lại quấy mông. “Thử một chút, nói không chừng đi vào liền có hứng thú.”

Trần Thiên Tường chưa thấy qua người không biết xấu hổ như thế, anh đã nói rõ, mà cái tên kia còn cứ cố nài. Lập tức anh không hề khách khí, huých gối vào bụng cậu, dùng tay chém cổ cậu, lưu loát đè cậu xuống.

“A a a, không được, không được! Mau buông ra!” Tề Hải Dương bị chẹn đến mức máu nghẹn lên đầu, đau đến độ oa oa kêu to. Trần Thiên Tường lúc này mới thả cậu lại xuống giường, kéo lên quần lót chữ “T” vừa này bị cậu kéo xuống lên.

“Khụ khụ..... Chớ đi, đều đã như vậy, không muốn giải quyết một chút sao.” Tề Hải Dương không đợi hồi sức, kéo lấy quần lót của anh, lại chỉ chỉ giữa hai chân mình tuy rằng đã bị đè qua vậy mà vẫn không có dấu hiệu xuống tinh thần.

Trần Thiên Tường cùng cậu giằng co quần lót, vậy mà liếc đến cái thứ to đùng còn có một nhúm lông đen tồ điểm giống như con mãnh thú của cậu, anh không khỏi nghĩ lại.

“Không đi cũng có thể, cậu làm 1.”

“A?” Tề Hải Dương lập tức xụ mặt, cọ xát tiểu huynh đệ của mình, còn quăng đi lật lại hai phát. “Không được đâu, vừa nghĩ định đè người khác, thứ này liền mềm, vẫn là anh làm đi.”

Trần Thiên Tường tức giận đến mức cứng họng, cái thứ kia của cậu vẫn lắc lư, không dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ mềm.

Tề Hải Dương không đợi anh nói chuyện, lại xoay người vào giường, lắc lắc mông cho anh xem. “Nhìn thế nào cũng là anh cứng, anh tới đi, tôi cam đoan anh có thể tận hưởng đến cùng.”

“Buông tay!” Trần Thiên Tường lười nói chuyện vô nghĩa với cậu, chỉ là cái tên này vẫn túm quần lót anh không buông, làm cho anh không có cách nào mặc quần.

“Thật sự không được? Bằng không anh cứ nằm không cần nhúc nhích, tôi cam đoan sẽ làm anh thoải mái.”

Trần Thiên Tường tức giận đến buồn cười, không lẽ cái tên kia coi anh là gây rung bằng thịt?

“Ai, không được thì không được, cười như quái nhân.” Tề Hải Dương quay đầu chớp mắt nhìn, phát hiện người đàn ông này thà rằng để phí chym cũng không chịu đâm cậu, cuối cùng thở dài một tiếng, buông tay ra.

“Được rồi, không làm thì không làm, coi như tôi xui xẻo.....” Bất quá tuy cậu nói như thế, lại vẫn nhìn chăm chăm dáng người hoàn mỹ của Trần Thiên Tường không dời mắt được, cũng không quản anh có đáp lời hay không, tay lại chà chà vào.

“Cùng đấu kiếm đến lúc xong đi? Chúng ta đều còn cứng..... Lại nói, nếu không làm gì thì tiền phòng chẳng phải phí phạm sao?”

“Được, nhưng xong việc cậu đừng phiền tôi nữa, muốn chơi gì cứ tìm 1 mà chơi.” Trần Thiên Tường vừa định kéo quần lót lên lại phát hiện cái tên kia đã thò tay vào mông, bất đắc dĩ ngồi lại trên giường, thầm nghĩ tôi cũng muốn nhanh tìm 1, đáng tiếc đêm nay lại xoi hồng bồng không.

“Tôi nghĩ anh là 1 mà, còn nghĩ rằng cuối cùng cũng gặp tri kỷ, kết quả hại tôi mừng hụt một hồi.” Tề Hải Dương thấy anh không hề cự tuyệt, ngồi xuống ngay ngắn, mặt đối mặt với anh, ngóng trông nhìn cái gây thối đổi diện, tựa như bạn nhỏ mầm non chờ giáo viên phát kẹo.

“Tôi là 0, mọi người trong quán rượu đều biết, cậu chủ động đến tiếp cận, tôi đương nhiên nghĩ cậu là 1!” Nghe thấy cậu oán hận nói hết những lời trong lòng ra, Trần Thiên Tường cũng tức mà không biết nói sao.

“Tôi lần đầu đến đó, lại không quen anh Được rồi được rồi, không nói chuyện đó, anh muốn thế nào, lấy tay hay là dùng miệng?” Tề Hải Dương cũng hiểu việc này không trách được đối phương, không bằng giải quyết vấn đề trọng yếu trước mắt. Cậu thẳng lưng lên, đưa lão Nhị vào chóp mũi Trần Thiên Tường, “Dùng miệng cũng không thành vấn đề, vừa rồi tôi rửa sạch lắm, rửa qua xà phòng mấy lần, không tin anh ngửi thử.”

Trần Thiên Tường ấn cậu nằm xuống, cảm thứ của cậu liếm liếm đầu nắm, quả thật rửa rất sạch sẽ, không có hương vị xà phòng, còn có mùi thơm của cơ thể khoan khoái. Anh mở miệng chậm rãi nuốt vào, vật đó thô to gần như làm anh không khép được hàm dưới, không khỏi ai thán trong lòng một trận, thật sự là quá lãng phí

Tề Hải Dương không nói hai lời, nhào qua ôm mông anh quay đầu lại. Hai người dục cầu bất mãn, chọt chọt mút mút vào tận sâu trong cổ họng, đều buông súng đầu hàng rất nhanh.

Aiz, quả nhiên chỉ trông vào sáng khoái từ phía trước là không đủ. Trần Thiên Tường cúi xuống vùi rửa mặt để súc miệng, từ trong gương nhìn thoáng qua thân thể to lớn sau lưng mình, thần tình ỉu xìu của cậu ta có thể nhìn rõ, cậu ta cũng cảm thấy không đủ thỏa mãn như anh.

Đáng tiếc thân thể ngon như thế Trần Thiên Tường lại thở dài, bạn giường quạ đen kiểu này, anh cũng không muốn gặp lại. Aiz, ngày mai còn phải tiếp tục đi tìm đàn ông.

Bất quá anh không cho rằng anh sẽ gặp lại Tề Hải Dương, vậy mà nào ngờ hai người còn sớm đụng mặt nhau hơn nữa..... Kỳ thật cũng không phải tình cờ gặp, mà là cái tên đàn này vẫn len lén theo sau anh!

3. Chương 3: Gián Đập Không Chết

Trần Thiên Tường đứng phía dưới lầu toà nhà mình ở, neho lại ánh mắt như có chớp sáng lạnh lẽo, anh chỉ vừa mới đột nhiên quay đầu, một loạt mấy cây sồi mới trồng liền run rẩy rồi đổ rào rào, vậy mà cũng không che được cái tên to con đang nấp đằng sau.

“Đi ra!” Trần Thiên Tường lúc này thật sự tức giận, âm thầm thủ thế phòng bị. Không biết tên khốn kia rắp tâm làm gì, cứ vậy mà len lút theo anh về tận nhà, anh còn chưa muốn để lộ tính hướng cho hàng xóm đâu.

Tề Hải Dương nhấc một nhánh cây ra khỏi đầu, hắc hắc hắc cười một trận ngượng ngùng: “Thì ..., tôi chỉ định nhìn xem cửa nhà nào là của anh..... Vừa rồi tôi xin số điện thoại anh không cho, tôi sợ sau này có muốn cũng không liên lạc được.”

Trần Thiên Tường thoáng nhướng mi, “Liên lạc? Tôi với cậu không hợp nhau còn liên lạc cái gì?”

“Tôi cảm thấy rất thích hợp, aiz, đừng đi mà Nghe tôi nói.....”

Tề Hải Dương mặt dày mày dạn đuổi theo sau, chỉ kém một bước nữa là tới thì bị gác cổng chặn lại. Nhìn thấy Trần Thiên Tường căn bản không thèm quan tâm cậu mà bước vào cầu thang, cậu gấp đến độ ôm cổng kêu to.

“Trần Thiên Tường, anh Tường! Tôi nghĩ kĩ rồi, chúng ta đều không nguyện ý ‘thượng’, thì vẫn còn biện pháp dung hoà mà! thật đó!”

Trần Thiên Tường trán bốc hỏa, sợ cái loa công suất lớn này nói ra chuyện kinh thiên động địa, đành dậm chân thành thành thành quay trở về phía cổng! Kéo cổng mở ra làm thành một tiếng thật lớn, rồi tóm cổ cậu ta kéo vào hoa viên trong tiểu khu.

“Có rầm mau phóng, phóng xong mau rút!” Hiểu được cái thằng ôn này không nói hết là không chịu đi, đành dứt khoát nghe xem cậu nói cái gì. Dù sao lúc này cũng đã mười hai giờ, đứng giữa hoa viên nói cũng không sợ người khác nghe.

“Aiz, không được, rầm tôi thối, sợ ngạt chết anh.” Tề Hải Dương cào đầu hắc hắc cười, nhìn thấy Trần Thiên Tường đen mặt xoay người định đi liền vội vàng kéo anh lại.

“Đừng đi mà, tôi nói giỡn thôi. Tôi còn định, nếu chúng ta không ai chịu làm 1, lần sau gặp mặt cứ mang gây rung theo không phải được sao!”

Tề Hải Dương tự thấy mình nghĩ rất chu đáo, Trần Thiên Tường lại tức giận đến mức muốn một đám cho cậu bay vào bồn hoa. Anh chỉ muốn tìm người làm tình, nếu muốn dùng gây rung tự an ủi, vậy tự mình chơi ở nhà không được sao, còn phải hẹn hò rồi cùng chơi? Cậu cho rằng cậu là học sinh tiểu học sao, đi WC còn phải có người đi cùng!

“Anh Tường, hôm nay vừa thấy anh, tôi liền thích anh, thật đó.” Tề Hải Dương nói rất chân thành, chỉ vì đèn đường mờ ảo không thấy rõ mặt anh, cậu lại rướn mặt lên phía trước cơ hồ đụng vào chóp mũi anh. “Đêm nay anh ngồi trước quầy bar, tấm lưng kia, thẳng thắn nghiêm nghị! Tôi vừa thấy mặt anh lại càng thích, lạnh lùng giống James Bond, lúc ấy tôi đã biết nhất kiến chung tình là thế nào, thật đó!”

Trần Thiên Tường thầm nghĩ hoá ra cậu ta cũng là người chuộng vẻ ngoài, đáng tiếc chúng ta đều là 0, có nhất kiến chung tình cũng vô dụng, trừ phi.....

“Cậu nguyện ý làm 1 vì tôi?”

Tề Hải Dương lại tỏ vẻ khó xử chép miệng, “Chuyện này Chậm rãi bồi dưỡng có được không? Chỉ cần chúng ta kết giao, chắc chắn có thể phát hiện ai thích hợp làm 1 hơn.”

Vừa nghe đã biết tiểu tử này chỉ đang tính cách kéo dài, chỉ sợ còn đang tính cách bắt anh thượng cậu. Trần Thiên Tường càng lúc càng mất kiên nhẫn, dùng tay đẩy cậu ra.

“Cậu về đi! Không thì tôi gọi bảo an!”

“Anh Tường anh Tường!” Tề Hải Dương sợ anh bỏ đi, gấp gấp tóm lấy vai anh, nhưng vừa đụng đến liền bị anh tóm lấy tay khoá lên vai, dùng một tư thế cực kì xinh đẹp quật ngược cậu ngã xuống đất.

Trần Thiên Tường đắc ý nheo mắt liếc cậu, cuối cùng lại nhìn thấy mắt cậu ướt ướt phản chiếu ánh sao, không hề có chút gì gọi là buồn bã, ngược lại còn tỏ ra sung sướng cùng hưng phấn.

Chẳng lẽ cái thằng này không phải chỉ là 0, mà còn là M? Trần Thiên Tường thầm run rẩy, vòng qua tên khốn nằm dưới đất mà nhanh chóng rời đi, anh không có ham mê mấy cái sở thích đó.

“Anh Tường! Tôi rất sùng bái anh!” Tề Hải Dương vừa lăn vừa bò đứng dậy, tay vẫy vẫy người vừa bỏ đi. “Bây giờ chỉ thế thôi! Ngày mai tôi lại tìm anh!”

Trần Thiên Tường thầm gào thét trong lòng, tôi với cậu còn gì để nói hả! Nhưng quay đầu lại thì thấy thằng nhóc đó đã phải đít chạy mất, còn lẩm nhẩm ta là một con dê, nháy mắt chạy mất dạng.

Trần Thiên Tường đứng bên cửa sổ quán Hắc miêu, đèn xanh đỏ đã chuyển năm vòng. Cái thằng nhóc ngày hôm qua không biết có đến đây hay không, vạn nhất lại bị cậu ta dây dưa thì làm sao đây, chỉ sợ gặp được

đàn ông vừa mắt cũng sẽ bị cậu phá đám Không đúng, vạn nhất có vừa mắt, khẳng định cũng là mục tiêu của thằng đấy luôn!

Trần Thiên Tường đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, sai bước hướng vào cửa quán. Anh làm sao có thể bởi vì sợ tên Tề Hải Dương dấy dưng liền không đến đây? Anh là khách quen nơi này, có đàn ông anh cũng phải chọn trước!

Bất quá anh còn chưa đến cửa thủy tinh của quán, liền nghe thấy phía sau có người vui mừng kêu to.

“Anh Tường! Chờ có lâu hông?!”

Tề Hải Dương xách một cái túi nilon màu đen, cười khoe hàm răng cá mập vui vẻ chạy tới, năm sáu ánh đèn màu ngoài đường chiếu vào mặt cậu, xán lạn như đóa hoa nở.

Đáng tiếc là đóa hoa cúc! Trần Thiên Tường thầm thở một tiếng dài thật dài, lại chường mặt lạnh ra, không khách khí phóng hai dao nhãn.

“Ai chờ ai! Tự tìm người đi, không được giành với tôi!”

Anh nói xong liền đẩy cửa đi vào, Tề Hải Dương lòng như lửa đốt chạy lại, vừa chạy vừa kêu to: “Anh Tường! Làm sao mới một đêm anh đã muốn đá tôi? Chúng ta không phải đã hẹn nhau rồi sao!”

Lần này thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người trong quán, nhìn cái bản mặt đã đen hơn cả Bao Công của Trần Thiên Tường, ai cũng thầm nghĩ anh đúng là quá kén chọn, thằng nhóc con kia điều kiện tốt biết bao nhiêu, vừa trẻ vừa đẹp trai, đáng người tuyệt vời, tiêu chuẩn trên cả siêu mẫu.

Cho nên lập tức có hai “chục gái” sắp đến gần Tề Hải Dương, một người kéo tay một người bầu vai. “Anh zai à, đừng để ý đến hần, hần ta làm bộ thanh cao vậy thôi, theo chúng ta đi uống một ly đi.....”

“Này, buông ra buông ra!” Tề Hải Dương nổi da gà, dùng lực đẩy cũng không xong, thật vất vả rút cánh tay ra, lại bị tiểu 0 kéo lấy túi nilon. Cái túi chịu không được việc lôi kéo, rốt cuộc xuống đất, cái hộp bên trong cũng rơi ra, vật trong hộp cũng rơi ra, lăn tròn xuống chân mọi người.

Nhìn thấy vật bên trong, hai chục gái cảm thấy trước mắt choáng váng, đều đồng thời buông tay cậu ta ra. Mấy người ngồi gần lúc đầu còn sững sốt, lúc sau đã cười vang, người phía sau nhìn không thấy cũng cố rướn đến xem cái vật đó nó buồn cười cỡ nào.

“Ai zai, đừng chạy!” Tề Hải Dương quấy mông chạy theo nhặt, nhưng sàn đá cẩm thạch trơn như gương, thứ đó vẫn lăn lông lốc đến giữa quán mới dừng.

Nghe được tiếng cười có gì đó không đúng, Trần Thiên Tường lúc này mới quay đầu lại, lại nhìn thấy dưới chân có một cái gậy rung hai đầu vừa to vừa dài, còn là màu hồng phấn rất chói mắt!

“Ha ha, hóa ra thằng kia kia cũng là 0 Thiệt thê lắm, hai 0 tìm không thấy 1, chỉ có thể dùng thứ này tự an ủi, còn không bằng theo tôi, súng thật đạn thật cho cậu rèn đến thích.”

Bên cạnh vang lên tiếng cười nhạo chói tai, Trần Thiên Tường liếc mắt nhìn, là tên Tôn Ý từng bị anh cự tuyệt, khổ người rất lớn, nhưng nổi nước leo trên thắt lưng kia thật sự khiến anh không thể có hứng thú.

“Nói cái gì hử! Ai lắm!” Bất quá anh còn chưa kịp phản bác, Tề Hải Dương đã nhặt gậy rung hai đầu lên, chạy đến xách cổ áo Tôn Ý, thuận tay mở ra công tắc, từ từ cầm thứ rung rung đó dí vào mặt gã mà uy hiếp.

“Nói cho mày biết! Anh Tường đã là người của tao, ai dám lại ve vãn anh” Tề Hải Dương nhìn quanh trái phải, không thấy cái gì có thể xài được liền dứt khoát dùng cái gậy hai đầu trong tay mình, bẻ nó thành góc vuông, lúc này mới to mồm cười gian tà. “Chính là kết cục này! Lão tử bẻ chym hần!”

“Trước đó tôi sẽ bẻ cậu!” Trần Thiên Tường từ phía sau tiến lên nắm cổ áo cậu ta lôi ra ngoài, tức giận đến mức lời ra khỏi miệng còn khó khăn. “Tôi là người của cậu từ lúc nào! Cậu không phải chỉ nghĩ đến chuyện cảm người khác liền mềm hay sao!”

“Anh Tường anh Tường, là tôi sai, tôi là người của anh được không?” Tề Hải Dương hắc hắc cười, tuy rằng bị kéo đi, cậu vẫn dùng gây rung hai đầu vẩy chào mọi người trong quán, thật giống tư thế ngọt ngào, tình nhân giận lấy nhau.

“Tao với nó quan hệ cái rắm!” Trần Thiên Tường phát hiện tất cả mọi người đều phát tay ra vẻ chúc phúc cho họ, tức giận đến mức vứt mẹ thằng ôn con xuống đất, vất chân lên cổ bỏ chạy. Quán rượu này anh không thể quay lại nữa, người khác chắc chắn đã cho rằng anh tìm không thấy bạn, cơ khát đến mức dùng gây hai đầu tự an ủi.

Khốn kiếp! Hình tượng băng sơn mỹ nam lãnh khốc của anh mày đều bị thằng trời đánh kia phá huỷ!

4. Chương 4: Có Bánh Bao Có Gậy Xài

“Chúng ta không phải đã định là trước kết giao rồi sau mới quyết xem ai làm 1 sao.” Tề Hải Dương bị quật xuống đất xong lại không hề hấn gì mà chồm dậy, còn tóm lấy gây rung hai đầu chạy ra ngoài định đuổi theo. La Hiểu vội vội vàng vàng chạy tới, dòm xem cái túi thể nào để đoán thứ cậu cầm chính xác là cái gì.

“Cậu cầm cái thứ này chạy rong ngoài đường, chắc chắn sẽ bị người ta nói là biến thái, anh Tường coi trọng thể diện như vậy, khẳng định sẽ không để ý cậu!”

“Đúng vậy, cảm ơn!” Tề Hải Dương lớn tiếng nói lời cảm tạ, bất chấp quay đầu liền chạy đi ra ngoài, La Hiểu nhìn thấy chỉ còn biết lắc đầu. Anh Tường bị chọc tức đến xù lông, cũng không biết họ Tề này có thể vượt lại hay không.

Cậu vừa nghĩ như thế, liền nghe Tề Hải Dương rất ủy khuất kêu to: “Anh Tường chớ đi mà! Tôi thấy anh không thích xài riêng hai gây cho nên mới mua cái thứ hai đầu này, có thể bẻ thành góc vuông còn có thể rung nữa, tốn hết nửa tháng tiền sinh hoạt của tôi ới!”

Một đồng người đứng cửa quán nhìn hai người một trốn một đuổi, cứ cười vang từng trận. La Hiểu trầm nghĩ, anh Tường chắc chắn bị cậu ta ghẹo đến mức biến hình thành thiên lôi, mà thiên lôi thì không có lông cho cậu vượt đầu. Tiểu soái ca họ Tề kia, tự cầu nhiều phúc đi, anh Tường đánh người không biết nương tay bao giờ.

Bất quá Trần Thiên Tường lại không đánh cậu ta, không phải là không muốn đánh, mà là sợ đánh sẽ khiến chính mình càng mất mặt, trời biết cái tên miệng như cái bô kia còn định nói cái gì. Cho nên anh vẫn thấy trước tốt nhất là trốn, dựa vào thân thủ linh hoạt, qua hai ngã rẽ liền bỏ xa Tề Hải Dương.

Anh nấp ở chỗ tối nhìn Tề Hải Dương đuổi tới phía trước, lại sợ thằng ôn con mò đến nhà mình gây rối, cũng do hôm đó rất không cẩn thận, bị nó biết địa chỉ..... Dứt khoát không trở về nhà mà mò đến trụ sở đội trực đêm ngoài giờ một buổi, thằng ôn kia đợi không thấy, nói không chừng sẽ biết khó mà lui.

Nghĩ đến việc Tề Hải Dương có thể sẽ đợi đến đêm khuya, Trần Thiên Tường liền cảm thấy lòng hết giận, yên tâm ngủ ngon.

Sáng sớm ra đường công tác, nhìn bên cạnh ngựa xe như nước, làm Trần Thiên Tường cảm thấy an tâm một cách kì lạ. Tuy rằng anh mỗi ngày đều trưng mặt trên đường cái, nhưng thành thị lớn thế này, nhân khẩu nhiều như thế, Tề Hải Dương vào ban ngày hẳn là tìm không thấy anh. Anh kéo thấp mũ quân dụng trắng che đi ánh nắng chói mắt, cánh tay giơ lên hạ xuống tùy lúc, từng chiếc ô tô an ổn đi qua giao lộ.

Không sai, Trần Thiên Tường đẹp trai lạnh lùng của chúng ta chính là cảnh sát giao thông. Anh thích nhất là đứng ở chốt canh giữa xa lộ, tuy rằng đại đa số người sẽ không chú ý tư thế điều khiển giao thông của anh có chuẩn hay không, động tác đủ soái hay không, thậm chí vội vàng chạy qua còn không thèm coi anh ra gì, nhưng anh sẽ ôm mộng tưởng mình đứng ngay trung tâm xã hội, tiêu điểm cho người người chú ý, thành ra tự hào được mọi người tôn trọng.

Bất quá tuy rằng anh thường thường ảo tưởng mình được mọi người sùng bái, lại không nghĩ rằng trong hiện thực, quả thật có người huyết sáo vỗ tay với anh, còn hô lớn ‘Anh Tường đẹp trai quá đi! Anh Tường phong độ quá đi!’, cái này căn bản không có cái gì đáng tự hào, anh thậm chí muốn tìm lỗ chui vào.

Tóc Trần Thiên Tường đã dựng đứng lên, không nghĩ tới cái thằng nhóc này hiệu suất cao như thế, vậy mà đã nhanh chóng tìm ra chỗ anh công tác! Anh hung hăng tóm cổ áo cái loa phóng thanh kia, “bịch” một tiếng quảng cậu dính vào cửa cuốn của một tiệm tạp hoá chưa mở cửa.

“Cậu quậy như vậy đủ chưa! Đến cùng là muốn làm cái gì!”

“Đừng, người đến người đi, manh động không tốt.” Tề Hải Dương cào mặt hắc hắc cười, lại thò tay lấy gì đó trong túi. “Anh làm sao mà không trở về nhà, tôi sợ anh đi tìm tình một đêm Ăn bánh bao đi.”

Trần Thiên Tường quả thật không kịp đối phó với tư duy vi diệu của cậu, còn phải gấp gấp đề tay cậu lại, sợ thứ cậu lấy ra không phải bánh bao, mà là cái gây rung màu hồng phấn có hai đầu.

“Không ăn! Cậu làm sao tìm được tôi!”

“Tìm không thấy đó, tôi tìm một đêm cũng không thấy, cho nên quay lại chỗ khu nhà anh ở, gặp người liên hỏi, hàng xóm của anh chỉ chỗ này, còn khẳng định anh thường đứng đây. Tôi sợ anh chưa ăn điểm tâm, nên đặc biệt đi mua bánh bao cho anh.”

Trần Thiên Tường vỗ ót, làm sao anh quên được dưới mũi cậu còn có cái miệng tía lia. Cái thằng nhóc này mày thẳng mắt to, cười lên sẽ lấy lòng được nhiều người, rất khó khiến người ta cảnh giác, cũng khó trách hàng xóm của anh sẽ chỉ điểm cho cậu. Nhưng mà, cậu thật sự tìm anh cả một đêm?

Tề Hải Dương nhìn qua còn rất phần chấn, bất quá nhìn kỹ mới thấy, khoe mắt cậu có gì mắt, trên mặt có mồ hôi bóng loáng, như là chạy tới chạy lui ướt hết người, chắc là không có chỗ rửa mặt.

“Anh Tường, cho anh bánh bao, tôi còn phải về trường học nữa.” Tề Hải Dương móc ra ra hai túi bánh bao lớn, cầm một cái ra cắn, mấy cái còn lại nhét vào lòng Trần Thiên Tường. “May mắn buổi sáng không có tiết, tôi về ngủ bù.”

Bánh bao trắng trắng mềm mềm, lòng Trần Thiên Tường cũng mềm theo, đưa một túi lại cho cậu. “Tôi ăn điểm tâm rồi.”

“Tôi cũng ăn rồi, chỗ này mua cho anh mà, tôi ăn một cái là no rồi.”

Hai người cho đến cho đi, Tề Hải Dương thiết vui vẻ, nhét bánh bao vào người đối diện. “Cũng không phải thứ gì mắc tiền, ngại gì. Anh để giữa trưa ăn, trường tôi học có căn tin, ăn cơm tiện hơn anh.”

Cậu nói rồi đặt hai cái túi giấy xuống đất, sau đó nhanh chân bỏ chạy giống như trong túi có bom, chạy ra hơn mười mét mới lại quay đầu hô lớn: “Anh Tường, tôi không ngờ anh là cảnh sát, thật sự là..... Rất! đẹp trai đó!!”

Tề Hải Dương sùng bái đến mức trong mắt cơ hồ lộ ra tinh quang, Trần Thiên Tường khó tránh khỏi có chút lảng lảng, nhưng nhìn thấy túi giấy dưới đất, lại phát hiện bên trong ngoài bánh bao, còn có cái gây màu hồng

“Này! Quay lại ngay!” Trần Thiên Tường lúc này mới hiểu ra, thằng kia không phải chỉ đưa bánh bao, gây hai đầu mới là ý đồ của nó!

Nhưng Tề Hải Dương chân dài chạy nhanh, nháy mắt đã biến mất, mà anh đang trong ca làm lại không có cách đuổi theo. Anh chỉ cảm thấy đầu đau từng đợt, cái thứ này giờ anh phải xử sao đây? Ném? Bị người khác nhặt được cũng không tốt, giữ? Anh không muốn xài thì giữ làm gì!

Trần Thiên Tường oán hận cắn răng, một anh vừa rồi còn cảm thấy thằng ngu kia dễ mến, kỳ thật căn bản nó chỉ là thằng nhóc vừa cuồng theo dõi vừa nhiễu sự!

5. Chương 5: Quý Trọng Sinh Mệnh, Tránh Xa Thằng Ôn Con

Trần Thiên Tường lén lút đẩy cửa phòng thay đồ nhìn ra ngoài một cái, xác định không có ai rồi mới xách một cái túi giấy chạy về văn phòng đại đội.

Buổi chiều bị gọi đi họp, anh bắt đắc dĩ đem cái quả bom nổ chậm ấy giấu vào tủ thay quần áo. Nhưng tủ thay quần áo không phải biện pháp lâu dài, vạn nhất bị đồng nghiệp phát hiện, anh còn mặt mũi nào ở

trong đội nữa. Cho nên đợi mọi người đều đi, anh mới nhét túi giấy vào đồng quần áo, bao bọc cho thật kín mới cảm thấy an toàn.

“Cậu Tường, còn chưa về?”

Thình lình bị người vỗ vai, Trần Thiên Tường chợt dạ quay nhìn túi giấy, xác định không lộ dấu vết mới cứng mặt nhìn người ta gật đầu.

“Anh Kính, hôm nay trực ban?”

“Đúng vậy. Sao giờ này cậu còn ở đây? Gần tám giờ rồi.” Chu Kính là đàn anh hơn anh hai tuổi trong đội, quan hệ của hai người rất tốt, vừa vặn Chu Kính là loại người anh thích, cho nên mỗi lần gặp mặt tránh không khỏi xã giao vài câu.

“Vừa xử lý một điểm nóng xong.” Bất quá hôm nay Trần Thiên Tường đương nhiên không có hứng nói chuyện phiếm, anh chỉ ước gì mau về nhà đem vật kia hủy thi diệt tích, cho nên tùy tiện ứng phó một câu, chân không ngừng bước ra ngoài.

“Chưa ăn cơm đúng không? Tôi cũng bận nên chưa ăn, vừa vặn gặp thì cùng đi đi.” Chu Kính đành đặc bước theo, ra khỏi cảnh đội tùy tiện chọn một tiệm mì, chỉ kịp nói ‘Chọn tiệm này đi’ là đã bước vào gọi hai chén mì trứng.

Trần Thiên Tường cứng ngắc theo đi vào, Chu Kính biết anh độc thân sống một mình, cho nên mấy việc như rửa đi ăn mì thế này thật sự khó tìm cơ chối từ.

Tiệm mì nhỏ vậy mà đất khách, Chu Kính tìm hai chỗ ngồi vậy mà phải ngồi ké với người ta. Trần Thiên Tường quay mặt nhìn trái phải, chỉ còn cái bàn ăn bốn người ở góc tường là còn trống, vậy mà cũng ngồi sẵn hai người, thật sự không còn chỗ khác, đành phải cẩn thận để túi giấy dưới chân. Nghĩ thầm ăn có bát mì, chắc là không có xui xẻo gì để bị lộ.

Thế nhưng Trần Thiên Tường lại bất tri bất giác phạm bốn sai lầm trí mạng.

Thứ nhất, không chú ý tới bốn năm thằng nhóc con ngồi phía sau, từ lúc anh đi vào cửa bọn chúng đã chăm chăm túi giấy của anh, bởi vì trên túi in một con mèo đen hoạt hình bắt mắt.

Thứ hai, vật quan trọng vậy mà không giữ kỹ, còn để dưới chân. Cho nên khi anh phát hiện túi giấy bị mấy thằng ranh đập đổ, anh hối hận vì sao lúc nãy không kẹp giữa hai chân, bất quá có hối hận cũng đã muộn.

Thứ ba, vào lúc mẩu chốt như thế, hai tay của anh lại đang dùng để bưng bát mì uống canh, cho nên không kịp cứu viện, không cần được Chu Kính khom lưng nhặt túi.

“Quần áo rơi ra, chắc là dơ rồi.” Chu Kính một tay cầm túi, một tay cầm y phục nhìn nhìn, quay qua liền phát hiện trong túi có thứ khác, cuối cùng ngẩn người, kéo hết y phục trong túi ra nhìn

Đờm màaaaa! Trần Thiên Tường rống thê thảm, từ bên kia bàn nhảy lên đè tay anh ta lại.

“Không có gì, không bẩn!”

“A?” Chu Kính trơ mắt nhìn anh đoạt túi giấy lại, nhìn nhìn quần áo còn trên tay mình, kỳ quái đưa qua. “Bên trong là cái gì vậy? Hồng hồng dài dài?”

“Không có gì, đồ chơi cho con nít ấy mà.”

Mấy thằng nhóc ranh bàn bên lại bị mẹ mắng, rất miễn cưỡng đi qua xin lỗi chú, nghe thấy chú nói vậy liền giăng lấy túi giấy. “Đồ chơi gì, con muốn xem!”

“Anh Kính, vừa nhớ lại trong nhà có việc, tôi đi trước!” Trần Thiên Tường gấp gấp nhét quần áo vào túi, vội vàng đứng lên lại không để ý thằng nhóc trời đánh thánh vật kia vẫn kéo túi giấy không buông, ra sức kéo..... Lại phạm vào cái sai lầm thứ tư.

Nếu thời gian có thể trở lại mười giây trước, Trần Thiên Tường tình nguyện dùng vẻ mặt ôn hoà đá bay thằng nhóc. Còn bây giờ, túi giấy bị kéo rách, vật gì bên trong đều lộ tung.

Tuy rằng quần áo cũng cùng rơi xuống che kín gây rung, nhưng từ vẻ mặt giật mình của Chu Kính, Trần Thiên Tường chắc cậu anh ta đã thấy được! Anh nhặt quần áo lên, thuận tiện bốc cả gây rung lẫn phía trong, ngẩng đầu lại nhìn ánh mắt nghi hoặc của Chu Kính, anh thật muốn như nhân vật chính của phim truyền hình cầu huyết, hô to một tiếng ‘Tôi bị oan!’, rồi đổ lệ che mặt bỏ đi.

Bất quá đương nhiên anh không thể che mặt bỏ đi, đã phạm bao nhiêu sai lầm rồi, phải cứu vãn một chút mới được.

“Mua cho đứa cháu cái xe lửa, lại mua trứng hàng dỏm. Ha ha, anh Kính, tôi đi trước.” Nhìn thấy Trần Thiên Tường thực mất tự nhiên phát tay cáo biệt, Chu Kính biết điều không dám giữ anh. Bất quá nhìn thân ảnh cao lớn như chạy trốn khỏi tiệm mì, anh ta vẫn là nhìn không được bật cười ra tiếng.

Cái gì mà xe lửa đồ chơi, có cái xe lửa như vậy thật sao? Đều là người trưởng thành, ai không xem qua phim con heo chứ, sao có thể không biết cái gây hồng phấn kia là thứ gì. Khoan? Không phải chứ, cậu chàng độc thân không bạn gái, muốn thứ đó làm cái gì a?

Trần Thiên Tường oán hận đập cửa nhà mình một cái rồi mới móc chìa khóa ra mở cửa. Nghẹn một đường, đến cửa nhà thấy không có ai mới dám phát tiết chút nộ khí trong lòng, cái kính ném hết tức giận ở ngoài cửa, không thể đem tức giận vào nhà được. Còn ngày mai..... Chỉ còn nước đến đâu ứng biến đến đấy, người như anh Kính, hẳn là sẽ không đem chuyện mất mặt của mình nói ra.

Bất quá anh còn chưa vặn mở khóa, cửa nhà đối diện đã mở tung, bên trong có một người chạy ra hô to. “Anh Tường! Anh cuối cùng cũng về! Em đợi anh ba tiếng rồi!”

“Cậu sao lại ở đây!” Trùng lớn mắt nhìn đầu sỏ làm anh mất mặt, tay Trần Thiên Tường run rẩy, thiếu chút nữa bẽ gãy chìa khóa. Anh tiến lên tóm cổ áo Tề Hải Dương, đang muốn tẩn cho cậu rằng rơi đầy đất lại nhìn thấy dì Trương hàng xóm bước ra, anh mau chóng buông tay. Tuy rằng tức giận đến mức hai mắt bốc hỏa, nhưng chuyện mất mặt không thể làm ngay trước cửa nhà mình được.

“Cậu Trần, em họ cậu đến tìm mà cửa nhà thì khoá, tôi cho cậu ấy vào nhà ngồi chờ.” Dì Trương hòa ái dễ gần cười ha ha, nói xong lại bổ sung một câu, “Anh em hai cậu đúng là giống nhau! Đều rất cao.”

“Cám ơn dì Trương.” tuy rằng trán Trần Thiên Tường đã nổi gân xanh, nhưng anh vẫn chỉ có thể ôn tồn nói cám ơn. Lòng thì thầm nghĩ tại tôi giống nhau chỗ nào! Vóc dáng hao hao không có nghĩa là tôi xấu trai giống thằng này! Còn nữa, dì Trương cũng quá can đảm đi! Thời gian này mà dám cho người lạ vào nhà, gặp cướp thì sao!

“Cám ơn dì Trương! Tôi vào nhà đây, lần sau sẽ qua thưa chuyện!” Tề Hải Dương rõ ràng đã làm thân với bác gái hàng xóm, cũng nói cám ơn, quay đầu còn làm mặt quỷ với Trần Thiên Tường.

Trần Thiên Tường hừ một tiếng, hiện tại gây sự với thằng này chỉ có anh là gặp bất lợi, chỉ có thể mở cửa vào nhà. Thầm nghĩ thằng ôn này tìm chết, cứ việc theo vào đi!

Tề Hải Dương đương nhiên theo vào, còn hắc hắc vừa cười vừa khóa cửa, không đợi Trần Thiên Tường bạo phát đã nhanh cởi hết áo sơ mi, ra vẻ thấy chết không sờn, còn vỗ vỗ cơ ngực phồng.

“Em biết em sai rồi! Anh Tường! Anh muốn làm gì em cũng được~!” Cậu vỗ ngực chán thì tiếp tục cởi quần bò, bây giờ chỉ còn thiếu nước đứng lên lắc eo là y chang múa thoát y.

“Mẹ nó! Cậu ngứa đòn à?!” Trần Thiên Tường thật sự là chưa thấy qua người không biết xấu hổ như thế, mắng một câu xong liền xông lên kẹp cổ cậu ném lên giường.

“Em biết em không nên giả làm em họ anh, nhưng không làm như vậy, hôm nay sẽ vẫn không thể vào nhà anh.” Tề Hải Dương nheo mắt ra vẻ chịu thiệt thòi, tiếc là không thấy đáng thương chỉ có buồn cười.

6. Chương 6: Cho Nhau Một Cơ Hội

Trần Thiên Tường thấy cảnh này khoé miệng liền giật giật, thầm nghĩ tráng thụ như cậu đừng nên học thói đá lông nheo của mấy người hay bung lụa chứ, vừa nhìn là nổi gai ốc toàn thân. Lại nhìn cậu ta bị mình

quăng lên giường, tay còn bị mình cưỡng chế không thể cử động, nhưng hai cái đùi kia lại cọ quẹt điên loạn, cọ làm sao quần gần như rách xuống đầu gối, lộ ra quần lót vuông đen.

“Giỏi thật, cậu đúng là ngựa mông muốn nện, lát nữa đừng khóc!” Trần Thiên Tường tức giận đến đau đầu, thầm nghĩ không lẽ mình còn không trị được nó? Nếu ngựa mông, tôi sẽ nện đến khi mông nở hoa, để xem cậu còn dám tìm đến cửa nhà tôi đòi nện hay không!

Cho nên anh lại nhớ đến cái gậy rung hai đầu, lập tức đỡ dần nói “chờ đó cho tôi”, sau đó giận dữ đi vào phòng khách lấy cái gậy màu hồng vút trên sofa.

Bất quá anh vừa xoay người, Tề Hải Dương liền mau mắn ném cả quần trong lẫn ngoài đi, còn móc ra một lọ thuốc nhỏ mắt, nhanh chóng nhỏ mỗi bên một giọt. Vừa nhìn thấy Trần Thiên Tường đem gậy rung trở lại, cậu vội vã nằm sấp xuống, chớp mắt vài cái ra dáng mờ sương thẫn thức, bờ mông trần trụi khoe cả bộ ấm chén, rên rỉ như mèo động xuân: “A, anh Tường..... A a, đừng mà.....”

Trần Thiên Tường dùng lực vỗ vỗ trán mình, động tác lén lút nhỏ thuốc vào mắt của Tề Hải Dương còn chọc tức anh. Thật sự là bị cậu ta làm cho tức đến hồ đồ, không tính anh có lấy gậy rung nện cậu hay không, cho dù anh có thực sự nện cậu cũng sẽ vui vẻ cho xem. Cho nên sao có thể để cậu toại nguyện chứ, cho cậu thứ cậu muốn, sau này cậu lại đánh mình như sam.

“Giỏi lắm, còn nhỏ lệ nữa, dù vậy cũng không khơi được tính chinh phục của đàn ông đâu.” Trần Thiên Tường hừ một tiếng, nhặt lên áo sơ mi mà Tề Hải Dương vừa quăng đi, ném đến che cái mông trần của cậu. “Mau mặc quần áo rồi cút đi!”

Tề Hải Dương bĩu môi, nhìn chằm chằm gậy rung trong tay anh rồi âm thầm buồn bực. Thầm nghĩ chỉ còn một chút nữa, vì sao anh ta lại đổi ý chứ? Cho dù chỉ là dùng đồ chơi, nhưng nếu thành công thì mối quan hệ của hai người không phải đã tiến thêm một bước hay sao, chẳng lẽ đúng là do các bước quyến rũ của cậu không hiệu quả? Nhưng trong GV thì thụ chỉ cần nước mắt lưng tròng một mực cầu xin tha thứ, công không phải sẽ biến thành sói ngay hay sao?

“Anh Tường, em thật sự thích anh mà, vì sao anh không cho em dù chỉ một cơ hội chứ.” Tề Hải Dương than ngắn thở dài, run run đứng dậy khoác áo sơ mi. Lại nhìn Trần Thiên Tường vẫn là bộ dáng bất vi sở động, cậu liền dứt khoát ngồi ở góc giường giả bộ lau mắt.

“Là do em quá tham lam sao? Nhưng em trời sinh thích đàn ông, từ nhỏ đã không dám nói. Trước khi vào đại học rồi rời khỏi gia đình, em chỉ có thể lén lút nhìn đàn ông, ảo tưởng sẽ có một người, thích em như em thích người đó. Trong trường đại học lại chỉ có vài nường thụ theo đuổi thôi, nhưng em chỉ thích người như anh Tường. Khó khăn lắm mới có một đàn anh hợp ý, nhưng hắn nói nếu hắn có bạn gái thì chuyện hai người chúng em liền dừng lại, hai đứa bên nhau hai năm, thành ý của em hắn không muốn nhận, còn coi em là thằng ngu mà đùa bỡn..... Hức, em sai ở chỗ nào, em gặp được người mình vừa mắt, em muốn theo đuổi, vậy cũng là sai hay sao!”

Tề Hải Dương lắc nhai, vừa lau nước mắt vừa thầm quan sát vẻ mặt của khối băng bên kia giường. Trần Thiên Tường tuy rằng vẫn trưng cái mặt lạnh, nhưng anh nhìn cậu lại nghĩ về mình, lòng đã sớm chua cay không tưởng. Ai dám nói cậu sai, thích đàn ông là trời sinh, thích làm 0 cũng là trời sinh, lại không có ý định bề cong thẳng nam phá hư gia đình người khác, làm 0 ưu tú như anh vì sao lại không thể có một người đàn ông tốt thuộc về mình chứ!

“Anh Tường, em vốn cũng không ôm hi vọng, chỉ nghĩ tùy tiện tìm một người, cho nên em mới đến quán rượu kia, chuẩn bị sống buông thả một phen. Ai ngờ em gặp anh, Anh Tường, khoảnh khắc em thấy anh, em cảm thấy đời em như sáng lại, thật đó! Hôm nay em vì nghĩ đến anh mà cười ngu cả ngày, vừa tan học là tìm anh..... Em biết em làm không đúng, nhưng em thật sự rất thích anh, cho nên mới trăm phương nghìn kế muốn tiếp cận anh. Sau này em sẽ không vậy nữa, em, ... em sẽ qua hàng xóm của anh để xin lỗi! Em không nên dối gạt dì Trương, không nên nhận em là em họ của anh!”

Tề Hải Dương càng nói càng kích động, vừa mặc quần vừa vội vã đứng xuống đất, nhìn như thật sự muốn qua nhà hàng xóm của anh quấy rầy.

“Khỏi, không cần.” Trần Thiên Tường thầm thở dài một hơi, thẳng góc này lại còn cho rằng anh tức giận là vì chuyện cậu giả làm em họ anh hay sao. Cậu quên ai là người cố chấp đưa cho anh cái gậy rung à? Aiz,

lại nói, bị anh Kính nhìn thấy mình giữ thứ đó cũng chỉ là lý do ngoài ý muốn, anh đổ hết lỗi lên đầu cậu có hơi vô lý.

Lại nhìn tay mình còn cầm gây rung, anh liền ném qua trả cậu. “Được rồi, thứ này cậu cầm lại đi, chuyện tới đây là đủ rồi, chúng ta không thích hợp.”

“Không thử một chút, làm sao biết không thích hợp.” Tề Hải Dương nhận lại vật kia, ủy khuất lau nước mắt, lại phát hiện cái giọt nước mắt đó đã khô lâu rồi. Cậu xấu hổ hắc hắc cười hai tiếng, ưỡn mặt ra nói: “Tính về bề ngoài, đại khái em cũng là dạng anh Tường thích mà Cho nên cho em một cơ hội không được sao, em sẽ cố gắng, biến bên trong thành dạng anh Tường thích luôn!”

“Sao? Ngay cả việc làm 1 à?” Trần Thiên Tường nhú nhú mày, thằng nhóc này quả thật rất hợp khẩu vị của anh, lại có cảm giác đồng bệnh tương liên, nghe cậu tố khổ, tức giận cũng tan hơn phân nửa. Thêm nữa có người thích mình như vậy, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác được theo đuổi rất thỏa mãn, khó tránh khỏi tâm tư có chút buông lỏng.

“Em chưa từng làm qua 1, chỉ sợ làm không tốt. Không bằng.....” Giọng điệu của Tề Hải Dương liền biến chuyển, lại thấy soái ca đối diện lập tức nhú mày, liền nhanh chóng chuyển tiếp: “Không bằng chúng ta lấy việc yêu không tình dục làm tiền đề, tập trung bồi bổ tình cảm!”

Trần Thiên Tường nhú mi tỏ vẻ nghi ngờ, lấy yêu không tình dục làm tiền đề? Thật ra không phải là không được. Chỉ là đàn ông thường xuyên ưu tiên dùng nửa người dưới suy xét vấn đề, cho nên nam đồng chí chỉ cần kết giao thì việc củi lửa kia thật tránh không được. Cái thằng ngốc này rõ ràng là kiểu hùng hục như trâu, cậu thật có thể nhịn được, không động tay động chân với mình sao?

“Anh Tường, em thích anh! Em không muốn chỉ là bạn chơi qua đường với anh, em thật sự muốn cùng anh tính chuyện yêu đương!” Tề Hải Dương thực nghiêm túc, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào anh. “Nếu anh Tường cũng thích em, chúng ta lại cân nhắc vấn đề hôm nay xem, có lẽ khi đó nước chảy thành sông, căn bản lại không còn là vấn đề nữa! Cho nên anh Tường, cho em một cơ hội đi!”

7. Chương 7: Thuần Khiết Kết Giao Là Gạt Người

Đại khái là bị sự nghiêm túc của thằng nhóc làm cho dao động, Trần Thiên Tường ma xui quỷ khiến gạt đầu. Cho cậu một cơ hội, cũng như cho mình một cơ hội.

Nhìn thấy rốt cuộc anh cũng đồng ý, Tề Hải Dương hoan hô một tiếng, lập tức nhào vào ôm lấy bờ vai của anh. “Quá tốt rồi! Aiz, còn gay cần hơn cả luận văn tốt nghiệp, em vất hết óc, chỉ sợ cạn lời cũng không thuyết phục được anh.”

Trần Thiên Tường ghen đến bật cười, thầm nghĩ lòng dạ mình cũng có phải loại sắt đá đâu. Về mặt anh vẫn thản nhiên, đẩy cậu ra hừ lạnh. “Bây giờ đã yên tâm chưa? Có thể đi về rồi.”

“Đêm nay cho em ở lại đi, anh cũng thấy là trễ rồi, trường em học có bảo vệ, quá giờ không vào được kí túc xá nữa.” Tề Hải Dương rút di động ra xem thời gian, lại đột nhiên ai nha ai nha gọi bảy một trận.

“A a a em quên!” Cậu móc trong túi quần ra một cái ví, mở ra xem hoá ra là chứng minh thư cùng thẻ học sinh. “Vốn định chờ anh về để cho anh xem thứ này, kết quả hưng phấn quá, nhìn thấy anh liền chỉ cố cởi quần áo.”

Trần Thiên Tường đen mặt một chút, cái thằng ngu này này giờ hốt hoảng là do chuyện này? Nhìn thấy anh cũng chỉ cố cởi quần áo..... Nói được ra khỏi miệng cũng hay quá.

“Anh xem, chứng minh thư, năm nay hai mươi mốt tuổi, trưởng thành rồi! Còn nữa, nhìn đi, trường đại học em học cũng là loại tốt, không phải mấy trường hạng hai đâu.” Tề Hải Dương như vừa dâng báu vật vừa thuyết minh, “Đáng lý em nên lấy ra trước, anh biết em không phải người khả nghi, như vậy mới dễ thuyết phục anh. Hê hê, may mà anh đồng ý.”

“Tôi là cảnh sát cũng không phải loại hữu danh vô thực, người tốt người xấu tôi liếc mắt nhìn là có thể phân biệt được.” Trần Thiên Tường lườm cậu một cái, cái thằng nhóc này đúng là ngốc hết thuốc chữa, nhưng

không phải hạng người sẽ làm việc xấu. Bất quá không ngờ cậu học trường đại học có tiếng nhất nước, chỗ học lại không xa nhà anh, sau này sợ là cậu sẽ thường xuyên tìm đến cửa.

“Phải phải, anh Tường lợi hại nhất!” Tề Hải Dương bỏ đỡ không ngừng, nhìn sắc mặt anh mà lấy lòng: “Cho em ở lại một đêm đi, chỉ một đêm thôi, tối hôm qua vì tìm anh, em đã không ngủ rồi Anh Tường tốt nhất.”

Trần Thiên Tường nhất thời mềm lòng mà đáp ứng, còn sắp xếp sofa ở phòng khách cho cậu nằm. Nhưng chưa đến hai giờ sau, anh liền hối hận! Cái gì yêu không tình dục, tiểu tử này lừa ai đây?!

Nhìn nó vừa nhìn mình chảy dãi, vừa chà xát hai lạng thịt dưới chân, anh thật không biết làm sao!

Trần Thiên Tường rít gào trong lòng, ngoài mặt chỉ bất động thanh sắc dùng dư quang liếc qua, hiển nhiên Tề Hải Dương chìm đắm trong khoái cảm không phát hiện anh đã tỉnh.

Chẳng lẽ cậu ta định tập kích giữa đêm? Trần Thiên Tường vừa nghĩ liền cảm thấy bụng dưới như có lửa thiêu. Chuyện kích thích như vậy anh không lường tới, nếu cậu định tập kích thật thì anh nên làm sao? Đánh choáng cậu? A, không bằng cứ chờ xem thế nào. Nếu cậu muốn thương anh, vậy cứ giả vờ ngủ rồi thì để mặc cậu. Nếu cậu còn muốn anh thương Trục tiếp đánh choáng!

Bất quá Trần Thiên Tường đợi nửa ngày, chỉ nghe cậu sột soạng tự sờ ở bên cạnh, sờ đến mức lửa thiêu đến đầu anh cũng không thấy cậu có động tác tiếp theo. Anh tức giận vặn mở đèn đầu giường, trông cậu rồi nhảy xuống giường, sau đó đành đến buồng vệ sinh để giải quyết nhu cầu cá nhân.

“Anh Tường? Em đánh thức anh?” Tề Hải Dương hoảng sợ, tay đặt trên tiểu huynh đệ của mình không biết có nên tiếp tục sờ hay không, liền thấy Trần Thiên Tường hầm hừ trừng cậu, sau đó anh hậm hực xuống giường đá cửa phòng ngủ bỏ ra ngoài.

“Nếu dám làm bẩn giường của tôi, tôi làm thịt cậu!”

“A? Không vấn đề gì, em đeo bao!”

Trần Thiên Tường nghe thấy phía sau lớn giọng thét to, thầm nghĩ bao cũng mang đến, cậu có chắc là không chuẩn bị dầu trơn chứ hả! Còn nói gì yêu không tình dục? Aiz, thằng khốn này vì sao lại không chủ động chứ, muốn nó làm công một lần chứ đâu phải muốn nó chết!

Anh oán giận cởi áo ngủ pha nước ấm, chuẩn bị tắm rửa rồi thuận tiện giải quyết một chút, liền nghe phía sau vang lên tiếng mở cửa, cái tên kia rón rén quấy mông như ăn trộm mà lén lút chui vào.

Tay Trần Thiên Tường còn đặt trên lưng quần lót đang muốn cởi, thấy vậy lập tức đen mặt trừng cậu. Tề Hải Dương đảo đảo tròn mắt, cười ngu chỉ cái chỗ phồng phồng nơi quần anh. “Anh Tường, cần em giúp không?”

“Cút!” Trần Thiên Tường tức giận đấm cậu văng ra ngoài, cậu lại ngoan cố chui vào, trong không gian chật hẹp, đè Trần Thiên Tường vào góc tường.

“Vừa rồi là em không đúng, chỉ nghĩ cho mình, không bằng giúp anh cùng thoải mái.” Tề Hải Dương vừa nói vừa dùng bảo bối chưa thỏa mãn của cậu cọ lên bụng anh, cái loại xúc cảm nóng hầm hập cứng rắn này làm Trần Thiên Tường cũng tê liệt theo.

Anh cúi đầu nhìn nhìn thứ trên bụng mình, chính là nguyên một con chym hàng xịn, chỉ cần nhìn cũng thấy ngứa mông.

“Anh Tường.....” Tề Hải Dương không đợi anh lại do dự, hự một tiếng là nhào lên, kéo quần lót của anh xuống, kéo gậy thịt to dài của anh ra cắm vào chà xát.

“Ồ.....” Trần Thiên Tường nhịn không được mà rên rỉ, bị người chấn sát vào tường rồi ra tay, với anh mà nói thì đúng là kích thích mới mẻ. Anh ôm ở thâm đầu tranh hai phát, sau đó tư thế liền biến từ chống cự thành ôm lấy cả vai đối phương, eo còn đưa đẩy vào tay cậu.

“Anh Tường, anh cũng chạm vào em đi.” Tề Hải Dương bắt lấy tay anh đặt lên gậy thịt của mình, cảm thấy anh chỉ hơi chần chừ một chút, sau đó sờ soạng cũng điều luyện vô cùng. Cậu nhất thời vui sướng rên rỉ, nghĩ rằng nếu anh ta không bài xích, vậy việc này cho thấy quan hệ của hai người đã tiến một bước dài.

Đến khi hai người đều thoải mái giải toả rồi, Trần Thiên Tường mới nghĩ đến chuyện chất vấn cậu, không phải nói yêu không tình dục sao? Vậy mà ngay đêm đầu tiên kết giao lại làm ra chuyện này. Nhưng có muốn chất vấn lại không đủ sức nữa, nếu anh thật không muốn thì đã chẳng có chuyện lúc này, với thân thủ của anh, đẩy ngã thằng ôn này trong sán nhà vệ sinh là chuyện hoàn toàn nằm trong tầm tay.

Cho nên anh chỉ có thể dùng bộ mặt không biến sắc che giấu cõi lòng buồn bực, bước vào nhà tắm tắm sạch, không nhìn đến thằng ôn bên cạnh còn đang vui sướng rên ư ử, sau đó lẳng lặng trở về giường ngủ.

Nhưng anh còn chưa nằm an ổn, Tề Hải Dương đã chạy đến, rõ ràng là muốn bò lên giường anh.

8. Chương 8: Thật Sự Động Lòng

“Đi ra ngoài!” Trần Thiên Tường dùng dùng kéo chăn về, Tề Hải Dương đang ngồi xồm bên giường ngán ngơ, lập tức cúi mặt ra vẻ oan ức.

“Em đã lau khô rồi, không có làm ướt giường anh đâu.”

“Ai nói chuyện này!” trán Trần Thiên Tường lại nổi gân xanh, “Ai cho phép cậu lên giường!”

Tề Hải Dương tỏ ra vô tội, nháy mắt mấy cái, “Chúng ta không phải đã kết giao sao? Vì sao lại không thể ngủ cùng nhau?”

“Cậu nói yêu không tình dục! Làm quái gì muốn ngủ cùng nhau!” Gân xanh trên trán của Trần Thiên Tường lại nhiều thêm vài cái.

“Ngủ chung chứ đâu phải làm tình.” Tề Hải Dương cười hề hề, “Chỉ cần không xoa xoa sờ sờ là coi như không làm tình mà. Ngủ chung một cái giường còn có thể làm những chuyện khác, tỷ như tâm sự chẳng hạn.”

Dứt lời lại bổ thêm một câu: “Anh Tường thật là xấu, đầu lúc nào cũng nghĩ chuyện bậy.”

Trần Thiên Tường cơ hồ muốn phát điên, cái tên sắc quỷ này còn dám vu khống là anh nghĩ bậy! Ách..... Tuy rằng anh thật sự nghĩ toàn chuyện kia cũng không tới phiên cậu ta nói!

Thế là anh không nói nhiều nữa, trực tiếp tự thử nghiệm. Nhào lên kéo tay cậu quặc ra sau lưng, đầu gối thụi vào eo cậu, đè cậu ngã xuống giường.

Kỳ thật không cần Trần Thiên Tường đẩy ngã, tự cậu ta đã muốn nằm rồi. Chỉ là cánh tay bị kéo thật sự rất đau, cậu ô a kêu hai tiếng, liên tục xin tha.

“Anh Tường, em sai rồi! Ai da ai da..... Tha cho em đi!”

Trần Thiên Tường siết cổ tay cậu thật chặt, “Còn dám nói lung tung hay không!”

“Không dám không dám.” Tề Hải Dương khóc to, quay đầu nhìn anh, “Do em quá vui đi, cho rằng anh Tường chịu sờ giúp em vậy là đã chấp nhận em rồi.”

Trần Thiên Tường thâm thở dài, chính anh không cưỡng lại được mà an ủi cùng thằng nhóc này, khó trách cậu ta sẽ được một tác lại muốn tiến một thước. Aiz, nói đến cùng cũng là do anh cô đơn quá lâu rồi.

Anh buông tay ra, xoay người kéo chăn rồi nằm xuống. Thầm nghĩ Tề Hải Dương đúng là thằng nhóc tiểu lâm, tuy rằng rất hay chọc anh bực, nhưng sau đó lại làm anh buồn cười ngay. Cho nên cái câu đuổi mắng anh có nghĩ cũng không dám nói ra, bởi vì anh sợ cậu sẽ thật sự bỏ đi. Còn không bằng cứ để cậu cạnh bên, lâu lâu trêu chọc một chút, nếu cậu thật sự thích anh thì sẽ không để ý cái khuôn mặt nhọt nhèo của anh, đúng không

Bất quá rất nhanh anh đã phát hiện lo lắng của mình đúng là dư thừa, bởi vì Tề Hải Dương đại khái đã sớm tự lột da mặt quăng xuống Thái Bình Dương. Đầu tiên cậu ta nhỏ giọng gọi ‘anh Tường anh Tường’ hai tiếng, sau đó quỳ dậy đưa đầu qua ngó xem anh ngủ hay chưa. Phát hiện anh vẫn đang mở to mắt trừng mình, cậu chẳng những không tránh đi mà còn nhào người ra ôm eo anh.

Tề Hải Dương vẻ mặt thỏa mãn, ôm thật chặt lấy người đang cuộn mình trong chăn. “Anh Tường, có phải anh ngủ không được không? Em vui quá cũng không ngủ được, cho nên bò qua nhìn anh. Vừa rồi thấy đáng ngủ của anh đẹp mắt quá, nhìn không được liền..... Hê hê, anh cũng biết đó, đàn ông mà.”

Trần Thiên Tường thầm nghĩ không lẽ thằng nhóc này định đòi tâm sự thật à? Bận rộn một ngày ai còn có sức chứ.

“Anh Tường, nếu ngủ không được vậy hôn một cái nha?” Tề Hải Dương nói xong liền chu chu miệng đến, Trần Thiên Tường còn tưởng cậu muốn nói ‘Ngủ không được thì trò chuyện một hồi’, không phòng bị gì nên bị hun một cái.

“Cậu.....” Trần Thiên Tường há miệng muốn nói cái gì, thế là lại tạo thêm điều kiện cho cậu ta vói đầu lưỡi vào miệng mình. Thêm nữa cơ thể cậu ta to đùng nên đầu cũng rất nặng, đè hẳn anh xuống dưới, nếu không thật sự phí sức chỉ sợ là không cách gì giẫy khỏi cậu ta.

Cho nên Trần Thiên Tường lại chỉ làm bộ làm tịch đẩy đẩy, sau đó tùy ý Tề Hải Dương hôn lấy hôn để. Lần này anh vậy mà không giận thật, bởi vì anh luôn luôn cường thế, cái chuyện bị đè ra hôn thế này đến bạn trai năm năm kia còn chưa dám làm với anh. Anh mặc cho cái hôn ương ngạnh cùng đầu lưỡi kia xâm chiếm, lòng lại nghĩ loại cảm giác này thật đúng là tốt quá, cái này gọi là gì nhỉ? Cường chế yêu? Tâm chiếm hữu?

Aiz phi, làm sao mà anh còn hùa theo cái thằng điên này chứ! Làm sao mà anh còn cảm thấy thích thú như vậy!

Trần Thiên Tường cuối cùng mới phát hiện chính mình trầm luân quá nhanh, thế là một tay chống giường, một tay khác tóm vai cậu ta đè xuống giường.

“Nếu không muốn làm thì ít trêu chọc tôi đi!”

Nhìn đến ánh mắt sáng quắc, nguy hiểm như mãnh thú đang rình mồi của anh, Tề Hải Dương hưng phấn đến mức trợn mắt, nhiệt tình ôm cổ anh. “Muốn chó! Không muốn vậy em cởi sạch để làm gì!”

Trần Thiên Tường vừa định bộc phát lại lập tức bại trận rồi. Aiz, mình tỏ ra mạnh mẽ thế để làm gì, dù sao có đánh chết anh cũng không thể làm với cậu ta như những gì cậu ta đang làm với anh.

Bất quá Tề Hải Dương cũng làm được. Tắm chăn trong lúc hai người lẫn lộn đã bị gạt sang một bên, rất tiện cho cậu ta dùng chân kẹp chặt anh, sau đó cong hông cọ loạn.

“Cậu là chó à! Cọ cái gì mà cọ!” Trần Thiên Tường đè cái chân của cậu ta lại, cọ-pháp này, không có lửa còn tạo được lửa, huống chi trong người anh đã sẵn có lửa rồi.

“Gâu gâu..... Gâu.....” Tề Hải Dương lại phối hợp kêu hai tiếng, sau đó nín cổ anh hôn lên.

Trần Thiên Tường dở khóc dở cười, dứt khoát chiều theo cậu ta, cùng lắm thì lại hạ hỏa cho nhau, cũng chẳng ai thiệt thòi.

Cơ mà lửa này càng hạ càng nóng, hai người phì phì phò phò xích lại gần nhau, sau đó lại 69, đến khi Tề Hải Dương len lén móc cây gậy rung hai đầu ra thì mới bị Trần Thiên Tường đá xuống giường, trận chiến đêm nay nhờ đó mà kết thúc.

Trần Thiên Tường vừa bốc hỏa vừa sáng khoái, sau sáng khoái là mệt mỏi xâm chiếm toàn thân, cuối cùng cũng mặc kệ con chó cực to lại đang lẫn mò lên giường kia, còn vô cùng chu đáo mà chừa ra một nửa chăn.

Nhiệt độ cơ thể kề bên giúp anh ngủ một giấc thật sâu, cho đến khi chuông báo thức vang lên anh mới đột nhiên bừng tỉnh, lại phát hiện cánh tay anh ôm suốt đêm qua lúc này không thấy đâu nữa. Anh ngẩn ngơ, mắt còn chưa mở đã sờ sờ khoảng trống bên cạnh, phát hiện quả nhiên đã không còn ai, anh vừa nản lòng vừa chua chát như ăn phải quả hồng chưa chín, không còn sức đâu mà đứng lên khỏi giường.

9. Chương 9: Trung Khuyển Hiền Huệ

Báo thức kêu thêm hai tiếng, anh thở dài, lòng thầm nghĩ thôi đừng buồn, có lẽ thằng ngốc kia đã suy nghĩ cẩn thận lại, hai 0 cùng một chỗ làm gì có tiền đồ, cho nên thừa dịp trời chưa sáng mà bỏ chạy.

Anh ỉu xiu ngồi dậy, khi ánh mắt quét đến tủ đầu giường, tinh thần lại lập tức tỉnh táo. Đại khái là bỏ đi quá vội, chứng minh thư cùng thẻ học sinh của Tề Hải Dương vẫn còn bỏ lại đó. Tuy rằng cậu đã đi rồi, nhưng mấy thứ này không thể không có, cho nên nhất định sẽ phải trở về lấy.

Không bằng chủ động đưa đi? Sự yêu thích của cậu ta với mình không phải là giả, chỉ cần cho cậu ta chút ngọt ngào, cậu ta nhất định sẽ lập tức nhào đến. Vậy đi, hẳn là anh phải chủ động thêm một chút, cậu ta muốn anh làm 1, anh cũng có thể bồi dưỡng cậu ta thành chồng ngoan!

Trần Thiên Tường hạ quyết tâm, hiềm thấy huyết sáo một câu, vừa rửa mặt vừa tính toán khi nào đi trả đồ. Trực tiếp đến trường học tìm cậu ta? Người đến người đi nhiều như vậy..... Aiz, nếu tối hôm qua lưu số di động thì tốt rồi, hừ, mà anh có gọi cho cậu ta, cậu ta cũng không dám không tiếp.

Anh đang suy tính thì chuông cửa đột nhiên kêu, chạy ra nghe thì đúng là giọng của cái tên vừa sáng sớm đã mất dạng, Tề Hải Dương.

“Anh Tường, mở cửa!”

Tề Hải Dương hóa ra chạy đi mua bữa sáng về, đầu Trần Thiên Tường toàn là dấu chấm hỏi, đứng đó nhìn cậu ta chiếm lấy phòng bếp, sau đó rất nhanh đem bữa sáng lên bàn ăn.

Hóa ra sáng sớm đã bỏ đi là vì ngoan ngoãn chạy đi mua điểm tâm à?

“Anh Tường, anh ăn trước đi kéo trễ làm. Em đi tắm trước đã, chạy bộ nên người đầy mồ hôi.”

Trần Thiên Tường nhìn cậu ta chui vào buồng vệ sinh, nghĩ nghĩ một hồi rồi đến gõ cửa bước vào. Tiểu tử này rất kỳ quái, tối hôm qua chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, sáng sớm lại chạy bộ, sinh viên bây giờ tinh lực tràn trề vậy à?

Tề Hải Dương thấy anh ngốc ở cửa, đành đưa tay gạt bớt nước trên tóc, cười như hoa nở. “Anh Tường, buổi sáng thời gian không có, buổi tối chúng ta lại làm nha.”

“Ai muốn làm!” Trần Thiên Tường chìa mặt lạnh, “Ăn nói cho đàng hoàng, sáng nay cậu chạy bộ đó hả?”

“Đúng, từ nhỏ em đã tập bóng rổ, sáng dậy chạy bộ thành thói quen.” Tề Hải Dương nói, mắt sáng lên, vừa lau bọt nước vừa chạy đến trước mặt anh. “Em là chủ lực của đội tuyển trường đó, lúc thi giải liên đoàn em còn được lên TV! Anh có xem chưa!”

“Không có.” Trần Thiên Tường hừ một tiếng, thối lui hai bước, xoay người đi ăn bữa sáng. Anh tinh thông võ thuật, nhưng mấy cái môn bóng bánh này thì đúng là ngu bầm sinh, mặc kệ bóng nhỏ hay bóng lớn gì anh đều bị cười nhạo ngay từ nhỏ, cho nên đương nhiên không thèm theo dõi.

“Anh Tường, vóc dáng anh cao như vậy, chắc chắn rất là hợp chơi bóng rổ.” Tề Hải Dương mặc quần áo đi ra, nhìn thấy anh lẳng lặng uống canh Hồ cay, không biết sống chết lại nói: “Sau này chúng ta thử đấu với nhau xem? Đừng khinh em đánh lộn thua anh, chơi bóng nhất định anh không bằng em đâu.”

Nhắc tới chơi bóng Trần Thiên Tường liền không vui vẻ, nhưng anh nghĩ vậy thì bản thân anh đúng là lòng dạ hẹp hòi, lại thấy Tề Hải Dương chẳng những không có ý định bỏ trốn, ngược lại còn rất hiểu chuyện mà đi mua bữa sáng về, cho nên vừa ghen khuất vừa hoan hỉ, rất là mất tự nhiên khoanh tay hừ một tiếng: “Tôi không có hứng thú với bóng rổ. Hừ, mau tới đây ăn cơm, cũng gần đến giờ cậu đi học rồi.”

“Không sao, chỗ em học cách đây có bốn trạm xe thôi, bữa sáng này em mua cho anh ăn mà, em vào canteen trường ăn cũng được.” Tề Hải Dương cầm cái bánh quẩy, cắn một cái rồi đi ra ngoài. “Anh Tường, tối nay em lại đến đó!”

“Này! Ăn canh.....” Trần Thiên Tường vội vã đứng lên, nhìn thấy cậu ta đã chạy ra cửa thì lại bất đắc dĩ ngồi xuống, tiểu tử này hấp tấp chạy đến chạy đi, anh thật sự rất hâm mộ tính cách đó. Ừm, kết giao với cậu cũng không tệ
.....

Trần Thiên Tường động lòng, sau vài ngày ở chung, trong mắt anh càng lúc càng chỉ còn ưu điểm của cậu. Nhan sắc bên ngoài đúng là không đùa được, tính cách cũng vui vẻ, không hay giận dỗi, biết quan tâm người khác, dù cậu ta có cái tật xấu là làm việc thiếu suy nghĩ thì bây giờ trong mắt anh cũng biến thành hào sảng hài hước, đúng là làm người ta yêu thích.

Giống như lúc này, anh đứng trực ngay ngã tư, tên ngõ kia liền như vợ đảm mà đứng đó bưng bình nước nhìn anh cười ngây ngô. Nếu là bảy ngày trước, anh sẽ sớm thấy chướng mắt mà đuổi đi, nhưng hiện tại lại chỉ thấy tri kỷ. Ngày nắng hạn có người ôm nước đứng chờ mình, đây là cái dạng đãi ngộ gì, vợ chồng tân hôn chắc cũng chỉ đảm thắm đến mức đó thôi.

Giữa trưa, mặt trời treo đỉnh đầu, Trần Thiên Tường lau mồ hôi, chuẩn bị đến vệ đường uống miếng nước, thuận tiện lau mồ hôi cùng con chó to đứng kia một chút. Ngay giao lộ lại vang lên một tiếng lớn, một chiếc bánh mì nhỏ (Honda 7 chỗ) xém nữa vượt đèn đỏ.

Trần Thiên Tường chau mày, lập tức đi qua. Hướng lái của chiếc xe kia không ổn định, thiếu chút nữa là vượt đèn đỏ. Tuy rằng hiện tại phí phạt lái xe say rượu rất cao, nhưng đôi lúc vẫn có thể thấy mấy tên ma men lái xe.

“Mời anh đưa bằng lái.” Trần Thiên Tường lịch sự theo thủ tục, ra dấu hạ kính xe, tài xế bên trong cũng cúi đầu lịch sự với anh, gã chưa mở miệng đã nghe hơi cồn nồng nặc.

Không cần kiểm tra cũng biết người này đã uống rất nhiều, Trần Thiên Tường thò tay qua cửa xe cầm bằng lái của gã, chuẩn bị chờ đèn đỏ thì hướng dẫn gã đánh xe vào vệ đường. Ai ngờ tài xế suy nghĩ trong chớp lát, đột nhiên nhấn chân ga, mượn rượu làm bậy mà mưu toan đào tẩu.

“Dừng xe! Bằng không tôi lập tức tổng giam!” Trần Thiên Tường lớn tiếng hét, hai tay đánh vào kính chắn gió đằng trước xe. Lúc này nếu không bắt tài xế dừng lại mà cứ để gã bỏ chạy, chắc chắn sẽ phát sinh tai nạn.

Tài xế say đến hồ đồ, vượt đèn đỏ không tính, lại đâm vào dải phân cách gần đó, chỉ muốn húc cho rút người đang vì gã nhấn ga đột ngột mà bất đắc dĩ bám trên nắp capo xe. Vốn dĩ gã nghĩ có thể đụng rút được Trần Thiên Tường, ai ngờ lại có thêm một người nhảy ra chặn xe! Sau đó là một tiếng vang lớn, kính chắn gió bên hông xe không biết bị thứ gì đập bể.

Tài xế bên trong cả kinh, đạp phanh đúng lúc, Trần Thiên Tường nhanh chóng thò vào rút chìa khóa xe, quay đầu nhìn thấy Tề Hải Dương không tổn hao gì đứng ở trước xe, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

“Anh Tường! Anh không sao chứ!” Tề Hải Dương vội đến độ mặc mũi đỏ bừng, mau mắn chạy đến khoảng giữa dải phân cách và chiếc xe định kéo anh ra.

Trần Thiên Tường khoát tay, chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy Tề Hải Dương vươn tay ra định đỡ, anh không nắm mà còn vỗ cho một cái. Sau đó lập tức dùng thái độ dạy dỗ mà đen mặt trừng cái thằng ngu không muốn sống này.

“Cậu muốn chết à! Dám chạy đến chặn xe! Hắn không thắng lại mà nhấn ga thì sao hả?!”

“Xém nữa anh ngã xuống dưới xe, nếu hắn cán lên anh thì làm sao!” Tề Hải Dương lần đầu trả treo, dù căn rằng nhưng thân thể vẫn phát run, nhìn qua có vẻ rất sợ hãi.

Trần Thiên Tường lập tức mềm lòng, đi lên trước vỗ vỗ bờ vai của cậu. “Được rồi, sau này đừng liều lĩnh như thế nữa. Tôi có kinh nghiệm mấy chuyện này, có thể xử lý tốt, không để bị thương.”

“Được.....” Tề Hải Dương rầu rĩ đáp lời, lòng lại cảm thấy ngọt ngào. Anh Tường lo lắng mình bị thương mới mắng mình, xem ra anh đã thích mình..... Ủ, anh khoái làm bộ đứng đắn vậy thôi, nói không chừng mình với anh đã sớm lưỡng tình tương duyệt.

Chung quy cậu cũng tâm lớn mật thô, chuyện này xảy ra, cơ bản cái gì lo lắng cái gì sợ hãi cậu cũng đã vứt hết. Chỉ bắt gã tài xế kia bồi thường cái bình nước của cậu, vừa rồi dùng nó gõ bể cửa kiếng, bình nước cũng méo mó cả.

Trần Thiên Tường không rảnh quan tâm cậu, anh còn bận gọi đồng nghiệp đang công tác ở chỗ gần nhất lại giúp đỡ, lại không ngờ gọi trúng Chu Kính. Sau vụ gây rung anh liền trốn Chu Kính, lúc này đột nhiên

gặp nhau, khó tránh khỏi xấu hổ đỏ mặt một chút.

10. Chương 10: Liệu Pháp Dị Dạng Xấu Xa

Chu Kính lôi gã ma men vào xe cảnh sát, trước khi đi còn ha ha cười đầm đẩm ngực Trần Thiên Tường. “Thằng nhóc này, tránh mặt tôi chán chưa. Yên tâm, cái gậy kia vốn dĩ cũng chẳng là gì, anh đây không nói gì đâu.”

Nhìn ra Chu Kính hoàn toàn không để ý cái gậy rung, Trần Thiên Tường cũng yên tâm, vẻ mặt giãn ra, âm thầm cười cười, lòng nghĩ mình thật sự đúng là tự tìm phiền não, anh Kính vốn dĩ không phải loại người thích nhiều chuyện.

Bất quá bên này anh an lòng, bên kia lại có người đa tâm. Tề Hải Dương trừng cái người đang áp giải ma men đi, nhìn qua dương quang soái khí, thật đúng là dạng đồ ăn anh Tường thích! Nhìn gã một hồi đỏ mặt một hồi cười trộm, hai người còn như có bí mật gì nữa, giữa bọn họ nhất định có vấn đề mà! Nhưng cái gã cảnh sát kia vừa thấy liền biết là thằng nam!

Cho nên Tề Hải Dương dùng bộ mặt bi tình mà tiến lại, vừa giữ chặt Trần Thiên Tường vừa đau khổ nói: “Anh Tường! Anh không thể đi sai đường nha! Gã cảnh sát kia vừa thấy liền biết là thằng.....”

Không đợi cậu nói xong, Trần Thiên Tường đã bịt kín cái miệng của cậu, lòng thầm hốt hoảng làm sao lại quên cái tên quỷ miệng rộng này, chắc chắn đã hiểu lầm rồi.

“Tôi biết rồi, có chuyện về nhà lại nói nha em họ!” Nói xong lại móc chìa khóa nhà ra nhét vào trong tay cậu, “Cậu về nhà trước đi, tôi giao ban sẽ trở về sau.”

“Được! Anh Tường! Đừng về nhà quá muộn nha!” Chìa khóa trong tay lạnh lạnh, Tề Hải Dương rất vui vẻ, nào còn để ý ai khác nữa. “Anh thích ăn cái gì, tối nay em làm cho anh!”

“Cậu sẽ nấu cơm?” Trần Thiên Tường buồn cười, nhìn thấy cậu ta rất chờ mong nên đành gật đầu, vẻ mặt cũng không giấu tiểu ý. “Được, làm món cậu giỏi nhất đi, buổi tối tôi sẽ nếm thử.”

Tề Hải Dương có thể chắc chắn, nụ cười này của khố ca mặt lạnh thật sự dành cho cậu. Thế là cậu quyết định sẽ rộng lượng, không đi truy cứu anh Tường của cậu trước đó có cùng cái tên thằng nam kia qua lại hay chưa. Dù sao chuyện sau này của anh Tường cậu cũng đã nắm 80%. Còn lại 20%, qua đêm nay, hẳn là cũng có thể lấy luôn!

Trần Thiên Tường lần đầu tiên nôn nóng tan ca, không may lại có sự vụ cần giải quyết, thế là lại bận bịu cho đến khi trời tối sầm. Nhưng lúc quay về, nhìn lên thấy nhà mình sáng đèn, cảm giác có người đợi mình về nhà quả nhiên vừa ấm áp vừa ngọt ngào, tựa như mưa xuân tháng ba, xối sạch đáy lòng người ta.

Lúc ở chung với bạn trai cũ, đối phương bận rộn công tác, xã giao cũng nhiều, về nhà còn trễ hơn cả anh. Nếu có ngày hiếm hoi gã về sớm thì lại gọi cho bạn nhậu đi ăn uống, cho nên cái cảnh gã đợi anh chắc là không có.

Quả nhiên chia tay là sáng suốt, cứ cố chấp một thân cây tàn úa trước mặt, sẽ bỏ qua cả khu rừng xanh tươi.

Trần Thiên Tường thầm cảm thán, mở cửa vào nhà, một trận hương thơm của đồ ăn xông vào mũi. Đã bao nhiêu năm không có lại cảm giác này, từ khi bị cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ đuổi đi đến giờ, anh chưa thực sự có ‘nhà’, cũng không thể ăn được bữa cơm nóng sốt. Không, phải nói từ trước đến giờ anh thực sự chưa có một cái gọi là ‘gia đình’.

“Anh Tường!” Tề Hải Dương nghe thấy động tĩnh, sung sướng nhào lên như chó to, còn kéo tay anh chạy vào phòng ăn xem kiệt tác của cậu. “Em sợ đồ ăn lạnh, nên lúc này mới múc khỏi nồi, món chính còn đang hâm, bây giờ em mới đi lấy!”

Trên bàn để bốn cái đĩa, một đĩa là lạc rang dầu mè, một đĩa gỏi dưa leo xanh mượt. Còn có hai đĩa đồ xào, chỉ là trứng, cà chua cùng khoai tây cho thêm dấm. Tuy rằng rất đơn sơ, nhưng món nào cũng nóng

hỏi, khó trách cậu cứ dăm mười phút lại nhắn tin hỏi thăm xem anh còn bao lâu nữa mới về đến nhà, hóa ra chỉ để canh giờ xào rau cho giòn.

Trần Thiên Tường đột nhiên cảm thấy khỏe mắt hơi cay, thừa dịp cậu ta chạy vào bếp liền xoa mặt, âm thầm nhắc nhở bản thân phải bảo trì hình tượng, không thể cứ cảm động một chút là rơi lệ, có lẽ cậu ta chỉ yêu bộ dạng khỏe ca lạnh lùng của mình.

Tề Hải Dương bưng món chính ra, nguyên lai là một nồi đất thập cẩm đồ kho mà siêu thị đã chế biến sẵn. Nhìn thấy Trần Thiên Tường bày thêm lên bàn một bình rượu cùng hai cái chung, cậu buông nồi, kiêu ngạo cười ha ha trước một bàn toàn món ăn có thể dùng để nhắm.

“Thế nào, có thịt có rau, cũng không tệ đúng không!”

Tuy rằng cái gọi là thịt chỉ là mấy cái thịt viên kho nồi đất, Trần Thiên Tường vẫn gật đầu tán dương. Bất quá sau đó mười lăm phút, anh liền âm thầm rơi lệ..... Rất con mẹ nó khó ăn!

Trứng gà còn lẫn cả vỏ không nói, rõ ràng còn quên cho muối! Khoai tây lẫn đậu còn chua cứng người, quý biết cậu ta cho bao nhiêu là dầu. Trộn dưa leo không biết nhắm đồ mù tạc thế nào, một gắp cũng đủ làm anh ứa nước mắt. Món duy nhất có thể ăn được là đĩa đậu phộng, Trần Thiên Tường chỉ có thể an ủi chính mình, ít nhất đây là món nhắm rượu truyền thống ha.

Tề Hải Dương vừa ăn dưa chuột vừa lau lệ, lại đẩy nồi đất sang bên phía Trần Thiên Tường. “Aiz, thất bại hoàn toàn, cũng may em cẩn thận mua nồi thịt. Anh Tường ăn cái này, này ăn ngon.”

“Hương vị không tệ.” Trần Thiên Tường gắp một khối thịt, không quên khen ngợi một câu. Thằng nhóc đàn này nấu một bàn đồ ăn, nếu để cho cậu nghĩ anh ghét bỏ thành quả của cậu, chỉ sợ sẽ bị đả kích.

“Aiz, lúc nhìn thấy dễ, ai ngờ nấu cơm khó vậy.” vậy mà Tề Hải Dương rất thẳng tính, cho dù Trần Thiên Tường có thật tỏ ra ghét bỏ cậu cũng sẽ không để ý.

“Ngày mai tôi được nghỉ..... Đêm nay đừng về, sáng mai tôi nấu cơm.” Trần Thiên Tường do dự một chút, tuy rằng mấy ngày này Tề Hải Dương đều ngủ lại nhà anh, nhưng chủ động mời cậu ở lại thế này vẫn là lần đầu tiên.

Tề Hải Dương vốn không định đi, nghe anh nói thế còn reo mừng một tiếng, sau đó rót rượu cho cả hai. Hai người có cái nồi đất, rượu rót qua rót lại uống không ít. Lúc Trần Thiên Tường lấy rượu ra, hai người liền thâm hiểu, qua một tuần kết giao thuận lợi, không bằng thừa dịp rượu say mà chứng thực mối quan hệ này, còn việc ai thương ai thì chỉ chờ vào thủ đoạn cá nhân mà thôi.

Cơm nước xong lại ưỡn ả xem phim truyền hình một chút nữa, Tề Hải Dương ngáp liên tục nên đành đi tắm trước, sau đó lại quen thói trèo lên giường Trần Thiên Tường. Trần Thiên Tường cũng tắm rửa đầu ra đây, khi quay lại phòng ngủ đã thấy cậu ta chỉ còn mặc độc chiếc quần đùi, nằm dài còn chống cằm, điệu bộ phong tình vạn chủng nhưng đáng vẻ lại cao lớn thô kệch, đá lông nheo với anh một cái rồi che miệng cười.

“Hê hê, làm sao đây, cảm thấy mắc cỡ quá.”

“Cậu cũng biết mắc cỡ?” Trần Thiên Tường có thói quen mặc áo ngủ, bất quá lần này anh không cài nút, ngồi xuống giường liền đưa tay sờ soạng cơ bụng rắn chắc của cậu, sau đó cứ thế cởi luôn chiếc quần bên dưới.

11. Chương 11: Còng Tay Tình Thú

Tề Hải Dương râm rì hai tiếng, lập tức quay người nằm thẳng, còn hơi ưỡn người để anh có thể dễ dàng cởi quần lót cho cậu, gậy thịt thô to lập tức bật ra, hiển nhiên đã vận sức chuẩn bị cho một hồi mây mưa. Trần Thiên Tường thâm tâm tán thưởng, bảo bối lớn như thế không làm 1 thật sự lãng phí. Hắn nâng hai viên trứng xoa nhẹ nhàng, sau đó lại xoa lên súng ống bên trên, cúi lưng chuẩn bị mút cho cậu, Tề Hải Dương lại ngồi dậy, lột áo ngủ của anh ra, in một dấu hồng lên xương quai xanh.

“Anh Tường, không vội.....” Cậu vừa đặt người dưới thân vừa hàm hàm hồ hồ than thở hai câu, lại cúi đầu hôn xuống. Bất quá tay cậu cũng không nhàn rỗi, quần ngũ cùng quần lót của anh cũng bị cậu lột xuống đầu gối.

Trần Thiên Tường ôm lấy cậu, dùng miệng vừa hôn vừa cắn đầu lưỡi cậu, linh hoạt đến mức nước bọt ứa ra ngoài. Hạ thể trần trụi bị Tề Hải Dương cọ xát, thậm chí có thể cảm thấy tính khí nóng rực của cậu cọ vào kẽ đùi, lướt qua cúc hoa lâu ngày không ai chăm sóc. Anh không khỏi có chút mơ hồ, mở chân ra kẹp lấy eo người ta, lắc hông tìm kiếm góc độ thích hợp.

Tề Hải Dương xoa xoa hai cánh hông tròn của anh, thầm nghĩ xúc cảm thật tốt, sờ thích hơn của tên đàn anh trong đội tuyển nhiều! Vừa nhỏ vừa vểnh còn rắn chắc, trơn bóng như thạch. Cậu không kìm được dùng ngón giữa lướt vào kẽ hông anh mà tìm kiếm, lập tức cảm thấy người trong tay mình run rẩy một chút lại nhanh chóng thả lỏng thân thể, dường như cổ vũ cậu tiếp tục thăm dò.

Ừm, thân thể Anh Tường rất nóng, nếu thật sự đi vào, không biết sẽ có cảm giác gì?

Trong đầu Tề Hải Dương vừa bật ra ba chữ ‘cắm vào đi’, lại lập tức nghĩ đến cái điểm sáng khoái muốn chết trong cơ thể, chỉ muốn được ma sát vào.

Cho nên Anh Tường, xin lỗi, so với làm 1, chắc chắn làm 0 tốt hơn.

Tề Hải Dương âm thầm le lưỡi, lén lút mò xuống dưới lấy còng tay tình thú đã chuẩn bị sẵn ra. Trần Thiên Tường bị còng tròng vào một tay rồi mới phản ứng kịp, chẳng khốn kia vậy mà đã chuẩn bị trước hết, phí công anh ban chân đợi cả buổi!

“Cậu làm gì đây!” Kỳ thật Trần Thiên Tường cũng biết không cần phải hỏi, chẳng này căn bản không phải muốn tình thú mà là muốn khống chế anh để ngang nhiên cưỡi lên người anh!

Cho nên anh hoàn toàn không cho Tề Hải Dương có cơ hội còng lấy bàn tay còn lại, nhanh chóng đứng dậy bẻ cổ cậu đè xuống bên dưới.

“Ngu ngốc, thứ này làm sao khóa được thôi?” vòng tay bao da đen kia trong mắt anh cũng chỉ là một món đồ chơi, anh một tay đẩy cổ Tề Hải Dương không buông, một tay khác mò tú đầu giường moi ra một chuỗi chìa khóa, tra chìa một hồi quả nhiên mở bung được còng.

“Oa, chìa khóa vạn năng? Anh Tường thật lợi hại!” Tề Hải Dương giãy dụa không được, chỉ có thể dùng vẻ mặt sùng bái nhìn anh chuyển vòng tay qua đầu giường sang tay mình. Cậu dấy giụa một chút, cái vòng tay bọc nhung kia dù gì cũng là kim loại luyện ra, không dùng kiếm trợ lực không cắt được.

“Cái gì chìa khóa vạn năng, tôi chỉ lựa chìa có độ to phù hợp.” Trần Thiên Tường vỗ vỗ mặt cậu, hừ lạnh: “Lần sau mua đồ hàng thật, đừng như cái thứ này mới vặt đã bung.”

Bất quá tuy mặt anh vẫn lạnh lùng, nhưng trong mắt lại không giấu được ý cười, ngũ quan anh tuần vừa sắc sảo vừa dịu dàng. Tề Hải Dương nhìn anh mà nuốt nước miếng, hỏi rất chờ mong: “Anh Tường, đừng nói anh sẽ thương em nha?”

“Tôi vốn định mỗi người một lần, cậu chiếu cố tôi, tôi cũng sẽ không để cậu chịu thiệt. Nhưng ai bảo cậu tự cho mình thông minh..... Hừ, đêm nay ngoan ngoãn làm gãy mất xa hầu hạ tôi đi.” Trần Thiên Tường làm sao còn khách khí với thằng nhóc này nữa, đúng là thằng ngu tìm đường chết điển hình mà, đêm nay để anh hưởng thụ mới đúng!

Anh vừa cúi đầu nhìn khối thịt rất cân xứng với thân thể to lớn kia, vừa đưa tay chỉ vào vị huynh đệ đã ngẩng đầu của Tề Hải Dương. Thằng nhóc ngốc luôn mồm nói không muốn làm 1, nhưng vừa kích thích một chút chỗ này đã dựng đứng, không thể tin khi anh đi vào cậu ta còn có thể chịu nổi.

Kỳ thật dựa vào điều kiện của Trần Thiên Tường, đương nhiên không hề thiếu tiểu công nữ nước dãi với anh, nhưng anh lại rất kén chọn, không vừa mắt đừng hòng lại gần. Cho nên sau khi bị bạn trai cũ đá, anh mới không tìm được người mới, chứ không phải bởi vì anh không có mị lực. Lúc này anh tự ban chân ngồi lên đùi Tề Hải Dương, eo đẩy đưa, lúc cúi đầu hôn xuống cậu ta, tay anh nhân dịp đưa KY bôi trơn vào sâu bên trong mình, dùng hai ngón tay tự khuếch trương khối động, khung cảnh tình thú đến mức làm người chảy máu mũi.

Trần Thiên Tường không thém câu nệ, trắng trợn dùng sắc dụ người, chỉ cần đối phương là gay thì sẽ không chống đỡ được. Cho nên Tề Hải Dương đương nhiên không phải là ngoại lệ, cậu ngưỡng cổ nhìn chăm chăm, tiểu huyết điểm sắc khếp mở bao lấy ngón tay thon dài, cộng thêm tiếng nước nhớp nháp, xung quanh da thịt nhiễm đầy chất trơn.

“Ồ..... Anh Tường..... Ai za, thả em ra!” Tề Hải Dương nôn nóng hếch tính khí cọ lên trên, dùng chân làm sức bật cọ vào mông anh, tuy rằng giọng điệu rất đáng thương, đáng về lại là tình sắc kiêu không được.

“Hừ, chờ đến khi tôi thoải mái đi! Hôm nay nhất định phải dạy cho cậu một bài học!” Trần Thiên Tường cảm thấy đã đến lúc liền quỳ xuống, thẳng lưng hạ mông, trước lấy bao mặc vào cho cậu, sau dùng tay tự banh kẽ mông mình ra. Quy đầu mướt mà trơn tru nhắm ngay huyết khẩu, anh hạ eo ngồi xuống, dùng lực tự làm cho nó đi sâu vào bên trong mình.

“Ồ ô, Anh Tường, đây rõ ràng là cưỡng gian!” Tề Hải Dương thật sự còn ngây thơ lắm, cho nên khi bảo bối của cậu tiến vào động thịt mềm mại kia, cảm giác nghiền ép thoải mái chưa bao giờ có tấn công cậu, vừa kích động vừa khoan khoái. Bất quá khi nhìn đến soái ca đang đỏ mặt ngồi trên người mình có vẻ không vui, cậu coi như phản ứng mau lẹ, “Không, không phải, là hợp gian!”

“Hôm nay tôi muốn cưỡng cậu, thì sao?” Trần Thiên Tường hừ hừ cười lạnh, thở dài một hơi, rồi lặng lẽ thả lỏng huyết khẩu. Chân chính đi vào mới biết được, thước tắc của Tề Hải Dương thực ra lớn hơn so với tưởng tượng của anh nhiều, lúc này khuếch trương qua loa thật sự vô ích. Cho đến bây giờ tuy rằng anh mạnh miệng, nhưng lại có cảm giác mắc nghẹn rồi, nuốt không được, phun không ra, chỉ có thể từng chút từng thả lỏng cơ thể.

“Chậm chết tôi rồi! Anh Tường, anh muốn cưỡng gian thì nhanh lên một chút!” Cái tốc độ thông thả này làm Tề Hải Dương chịu không nổi, cậu liền rướn eo lên tự thúc vào sâu trong anh, một tiếng “ba” vang lên, hai lực trên xuống dưới lên gặp nhau, cơ thể hai người gắn kết đến sâu thẳm.

12. Chương 12: Vận Động Hải Hòa

Trần Thiên Tường thét lớn một tiếng, dùng hai tay đè ngực cậu, anh lúc này đã thật sự ngậm trọn lấy thứ to đùng kia. Lần này vừa thích vừa đau, một dòng điện mạnh mẽ đánh thẳng lên đỉnh đầu, ngay lập tức anh đỏ mồ hôi. Thứ xâm phạm thân thể anh vẫn cứ thúc đến, dùng sự cứng rắn dễ dàng ma sát vào vách ruột, đụng chạm vào điểm nhạy cảm thật sự sáng khoái đến mức híp mắt hưởng thụ.

“A.....” Trần Thiên Tường nhỏ giọng rên rỉ, nhiều ngày rồi chưa được hưởng âu yếm cùng khoái cảm, thứ đó của anh oai dũng ngẩng đầu, mông cũng nâng lên hạ xuống có nhịp điệu, nuông chiều gây thịt đang chu du trong cơ thể mình, ma sát vào điểm cực khoái.

Quá trình kết hợp diễn ra rất nhanh, ngay lúc sung sướng nhất, anh dừng lại, cúi xuống vỗ về khuôn mặt của Tề Hải Dương. Bởi tên gốc này chẳng những cuồng say phối hợp với anh, mà rên rỉ hưởng thụ còn to hơn cả anh nữa.

“Cậu không phải nói, cấm vào người khác cậu liền mềm à?” Trần Thiên Tường cố ý kẹp chặt huyết khẩu, dùng lực ép lấy vật cứng trong cơ thể, lúc trước chỉ sợ đang làm cậu ta lại mềm, xem ra bất quá là cái tên này nói linh tinh.

Tề Hải Dương lúc này mới hồi hồn, ngẩng mặt hắc hắc cười. “Cấm người khác khẳng định mềm, nhưng anh Tường đâu có phải người khác, là người yêu của em mà.”

Trần Thiên Tường nghẹn cười hừ một tiếng, tiếp tục áp dụng ngôn ngữ cơ thể nội dung sâu sắc, nhìn thấy cậu vì sung sướng mà rên rỉ, anh không nhịn được mà cúi xuống hôn lên.

Tề Hải Dương càng thêm kích động, há miệng truy tìm đầu lưỡi anh, ra sức vận lực eo, rất nhanh làm cho người bên trên chịu không nổi, thở dốc gục xuống.

Tuy rằng biết anh đã bắn rồi, nhưng Tề Hải Dương vẫn cảm thấy thích thú. Động thịt căng mềm bao lấy gây thịt sít sao, không thể so với thứ bình thường. Mỹ vị chưa bao giờ được nếm qua khiến cậu không thể ngừng được, thậm chí nghĩ thôi thì cứ sướng thật đến tận tận cho tới, chuyện cấm mông gì đó sẽ tính sau.

Phát hiện cậu ta còn chưa lên đỉnh, Trần Thiên Tường đen mặt, vội vàng đứng dậy mở còng tay cho cậu, hai chân nứ lấy eo cậu rồi quay người để cậu nằm lên trên mình. Tự mình cưỡi ngựa quả thật mệt quá đi, đúng là tư thế nằm truyền thống thư sướng hơn nhiều.

Hai tay Tề Hải Dương vừa tự do, lập tức ôm lấy soái ca dưới thân, ngựa quen đường cũ tiếp tục ba ba ba. Thân thể trong lòng vừa ấm vừa thơm nồng, cậu vừa hôn vừa cắn, vừa dùng sức tăng lớn nhịp điệu, động thịt tiêu hồn kia cũng thuận theo cần mót, khoái lạc chưa từng có rất nhanh bắt cậu buông súng xin hàng.

Đợi đến lúc gậy thịt cạn kiệt tinh hoa, cậu mới tiếc nuối lui ra, chỉ cảm thấy bao lấy cơ thể là dịch nhầy nóng ẩm, hiển nhiên là làm một lần thích đến ngàn dặm. Nhìn thấy Trần Thiên Tường vẫn thở hổn hển, cậu lại dè ra hôn lấy mấy cái rồi mới chịu xuống giường vắt khăn mặt đem đi lau cho anh.

Trần Thiên Tường lườm cậu ta một cái, đây là cho rằng anh không có khí lực xuống giường sao? Bất quá anh cũng chẳng nói gì, chỉ là tiếp lấy khăn mặt, thuận tay lau cả tiểu huynh đệ bên dưới của Tề Hải Dương.

“Thế nào? Thích không?”

“Thích!” Tề Hải Dương trả lời rất thống khoái.

Trần Thiên Tường khiêu khích gậy thịt vẫn còn cứng rắn của cậu, “Muốn nữa không?”

“Muốn!” Tề Hải Dương cúi đầu nhìn nhìn thứ của đối phương cũng đang cứng lại, cào mặt hắc hắc cười rộ lên. “Phía sau lại càng muốn..... Anh Tường, lần này anh cấm em đi.”

Trần Thiên Tường méo miệng, cái thằng này rõ ràng cũng thích cấm, lại cứ nhớ thương cảm giác phía sau. Muốn anh đảm đương phía trên không phải là không được, đối với người anh thích mà còn có thân thể hoàn hảo như thế, anh chắc chắn có thể. Huống chi anh vốn muốn là mỗi người một lần, phân chia hợp lý.

Bất quá khi anh nhìn đến cái còng tay nhưng đen bị vứt ở xó giường kia, anh lại đổi ý rồi. Cái thằng ngu này muốn cưỡng anh, chắc chắn phải cho nó một lần giáo huấn, bằng không sau này nó lại giở trò nữa.

“Đã nói trước rồi, đây là trừng phạt, hôm nay cậu chỉ là gây rung của tôi thôi, cho nên không cần nghĩ nhiều.” Trần Thiên Tường nhếch khóe miệng trừng cậu, trở mình xuống giường chuẩn bị đi súc ruột.

“A..... Không phải đâu!” Tề Hải Dương hét lớn, vội vàng nhào lên giữ lấy anh. “Anh Tường! Bằng không thì để em thượng anh cũng được, thêm một lần đi!”

Trần Thiên Tường rất là tâm động quay đầu, chẳng lẽ này thằng nhóc này đã nghĩ lại? Cuối cùng cũng thích cảm giác làm 1?

“Ừm” Tề Hải Dương khó xử đảo mắt, làm bộ như e lệ mà cười vài tiếng. “Có điều anh Tường, anh mặc cảnh phục cho em thượng được hông?”

Trần Thiên Tường đen mặt lại một chút, chẳng lẽ thằng này có sở thích cosplay? Mặc cảnh phục cho nó làm

“Nói bậy cái gì! Cảnh phục không phải thứ tùy tiện mặc chơi!” Vừa nghĩ thôi mà mặt Trần Thiên Tường đã đỏ bừng, nhanh nhanh đẩy cậu ra để chui vào nhà vệ sinh, để lại một mình Tề Hải Dương nằm trên giường thở dài.

Cảnh phục giao thông nhất định không mặc được, làm vậy rất có lỗi với công việc của mình. Trần Thiên Tường vừa tắm vừa cân nhắc, hôm nay thì thôi, sau này đi mượn cảnh phục dân phòng về mặc vậy. Bất quá mặc cảnh phục để bị thượng

Trần Thiên Tường ghen cười đấm tường hai cái, thật đúng là không phải kích thích bình thường.

13. Chương 13: Đối Tượng Tình Đầu

Ngày hôm sau Trần Thiên Tường dậy thật sớm, làm điểm tâm như đã hứa, đương nhiên còn muốn nhân tiện khoe tài nghệ. Bất quá Tề Hải Dương còn dậy sớm hơn, nhìn không ra có chỗ nào mệt mỏi, sáu giờ rưỡi đã chạy bộ xong rồi quay về, còn loanh quanh trong bếp đòi giúp đỡ. Bất quá nhìn cậu ta cắt cà chua với tư thế của ninja, Trần Thiên Tường đành kiên quyết đuổi cậu ra, cấm cậu động tay vào.

“Anh Tường, anh đeo tạp dề nhìn cũng đẹp trai!” Tề Hải Dương bám vào cửa bếp, nhìn soái ca bên trong mà lòng ngứa ngáy, lập tức lại có mấy suy nghĩ vi diệu. “Lần tới, lúc nấu cơm..... Anh Tường, anh ở trần đeo tạp dề được không?!”

“Sao cậu không hở mông chạy bộ đi?” Trần Thiên Tường lườm hấn một cái, mấy ngày này ở chung, anh cũng không còn ngạc nhiên với tư duy lạ lùng của cậu nữa. Chỉ là không ngờ tới cậu ta lại còn cười nhe răng, rất là đắc ý lắc lắc đầu.

“Hê hê, thật ra em cũng có lần cởi truồng chạy thật, bắt quá lúc đó là nửa đêm, sân thể dục của trường học không ai.”

Trần Thiên Tường đang lật chảo rán bánh kinh giới, nghe vậy suýt nữa hất luôn cái bánh lên trần nhà. Biết cậu ta khùng, nhưng anh thật không ngờ cậu ta khùng dữ vậy. Hơn nữa đêm cởi truồng chạy quanh trường, nếu như bị phát hiện chỉ sợ sẽ bị đuổi ngay!

“Cậu bình thần kinh à! Nếu bị nhìn thấy thì sao? Còn muốn đi học không!” Trần Thiên Tường phản xạ nhanh đón lấy cái bánh, quyết định phải dạy dỗ cậu ta, sau này không thể lại đi làm chuyện ngu ngốc vậy nữa.

“Aiz, thua cược với đàn anh, không thể chơi xấu không chạy mà. Hơn nữa hấn trông chừng cho em, không để ai thấy đâu.”

“Vậy đàn anh đó là người cậu thích?” Tề Hải Dương nói rất nhẹ nhàng, Trần Thiên Tường lại thầm đổ bình dấm. Sau khi anh bị bạn trai trước đá liềm quyết định triệt để quên gã, trước mặt Tề Hải Dương chưa từng kể về tên khốn đó. Mà Tề Hải Dương tuy ngoài mặt nói cũng như anh, nhưng há mồm cứ nhắc đàn anh với chả đàn anh, làm anh có muốn không chú ý cũng không được.

“A, này.....” Tề Hải Dương dụi dụi mắt, đột nhiên bật dậy, xông vào phòng bếp, cầm chặt tay anh. “Anh Tường! Chuyện trước đây không tính! Bây giờ em chỉ thích anh!”

“Buông tay buông tay! Cẩn thận nôi!” Trần Thiên Tường bị cậu làm cho giật mình đến mức xém quăng luôn nôi, dùng ánh mắt tà ác nhìn cậu, vậy mà trong lòng đã ngọt như mật đường.

“Phải phải.....” Tề Hải Dương vội vã giơ lên hai tay đầu hàng, vừa thối lui hai bước vừa nhả mặt nói: “Anh Tường cũng biết mà, em ở trần nhỏ, chưa từng biết qua gay thật sự sẽ ra sao. Em với đàn anh cũng chỉ là vì gần gũi mà vui vẻ thôi, không đứa nào có tâm tư gì. Lúc hấn có bạn gái rồi chia tay em, em cũng không cảm thấy có gì không tốt, chỉ nghĩ lâu lâu lại đùa nhau là được. Ai biết lại gặp được anh, thật đó! Anh Tường thật sự là tình đầu của em! Trước đây căn bản em chưa hề thích ai!”

“Hừ, mấy ngày trước cậu khóc sùm sụp, nói đàn anh có bạn gái còn xem cậu như thằng ngu mà đùa giỡn, gạt người?” Sắc mặt Trần Thiên Tường không tốt, lòng lại rất vui vẻ. Tên ngốc này nói về đàn anh trôi chảy vậy, xem ra không phải dư tình chưa xong, mà là căn bản không xem gã kia ra gì.

“Đó là do em xài thuốc nhỏ mắt” Tề Hải Dương khoanh tay cười ngượng ngùng, “Kỳ thật lúc anh bỏ đi, em cố ý ra vẻ đáng thương, tranh thủ tình cảm.”

“Đương nhiên tôi biết.” Trần Thiên Tường không nhịn được cười, khóe miệng cong cong còn liếc cậu, quyết định không ghẹo cậu nữa. Rán bốn cái bánh vừa đầy một đĩa, cháo nghèo mềm ngọt cũng vừa ăn. Còn có cả trứng rán và xúc xích, cà chua ngâm dấm đường, tuy rằng không tính là phong phú, vẫn là dinh dưỡng vừa đủ.

“Oa, anh Tường, tay nghề anh tốt quá!” Tề Hải Dương cắn cái bánh rán vàng xen lẫn rau xanh, vừa giòn tan vừa thơm mùi rau mà cảm thán.

“Lúc trước tan ca liền về nhà tập luyện nấu mấy món, muốn làm cho gã ăn ngon một chút, sợ gã uống rượu nhiều hư dạ dày.” Trần Thiên Tường cười cười tự giễu, “gã” chính là thứ mà anh giấu trong lòng không muốn nhắc, đây là lúc cho “gã” ra đi.

Tề Hải Dương cũng sững sốt, đã nuốt một nửa rồi còn suýt nữa nghẹn trong cổ họng. Cậu cố nuốt xuống, vội vã uống canh cho xuôi rồi nói. “Anh Tường! Em sẽ học anh nấu cơm, tuyệt đối sẽ không giống ngày hôm qua nữa! Sau này anh không phải làm gì hết, cứ ăn ngon thôi!”

Lời nói vô cùng giản dị lại có thể làm người động lòng, Trần Thiên Tường cười vẫy tay bảo cậu ngồi xuống. “Được, sau này tôi sẽ soạn tài liệu nấu ăn, cơm chiều cậu làm, buổi sáng tôi làm. Cậu ra ngoài chạy bộ khỏi cần mua đồ ăn về nữa, dù sao cũng chỉ là sinh viên, không cần tiêu phí.”

“Không có việc gì, chút tiền đó là em” Tề Hải Dương nói đến một nửa mới nhớ ra hồi trước từng than khóc dùng hết phân nửa sinh hoạt phí mua gây rung, liền tỉnh trí đánh trống lảng. “À..... thật ra. Thật ra em không thiếu sinh hoạt phí, vừa mới thắng giải liên đoàn có chút tiền thưởng. Bất quá cái gây rung đó quả thật mắc lắm, không dùng sao? Rất lãng phí.”

Trần Thiên Tường trầm buồn cười, tên ngốc này vậy mà vẫn nhớ thương gây rung hai đầu. Anh cúi dèp lê, dùng chân mình đạp vào thứ giữa chân người đối diện. “Thứ này chúng ta đều có, muốn dùng hàng giả làm gì?”

“Anh Tường! Anh muốn dùng thứ của anh tự mình ra trận sao?!”

Hành động tán tỉnh bất chợt của anh làm Tề Hải Dương vui đến nở hoa, lúc này chỉ muốn buông bát đũa anh lên giường, đến lúc ăn thêm vài cái cốc đầu mới chịu an tĩnh ăn cơm tiếp. Tuy rằng hôm nay là chủ nhật, nhưng Trần Thiên Tường sinh hoạt rất có quy luật, không có ý định cơm sáng chưa xong đã trèo lên giường làm càn. Huống chi anh còn có kế hoạch riêng, hôm nay phải làm xong, coi như cho Tề Hải Dương một kinh hỉ.

14. Chương 14: Bạn Trai Cũ Khốn Nạn

Trần Thiên Tường rất nhanh mượn được y phục anh muốn, còn thuận tiện đến siêu thị mua cá, chuẩn bị làm một bàn cơm trưa ngon lành. Anh đã tính rồi, dứt khoát bảo Tề Hải Dương chuyển đến sống chung, từ nhà anh đến trường không xa, chỉ cần tan tầm về nhà liền là có thể nấu cho cậu một bữa ngon.

“Hải Dương, mở cửa.” Hai tay anh mang vác, lười kiểm chìa khóa, bấm điện đàm gắn nơi chuông cửa lại không ai trả lời, chỉ nghe tiếng mở khóa. Anh nghi hoặc lên lầu, dựa vào tính cách của Tề Hải Dương, chắc chắn sẽ ồn ào đón anh, làm sao mà đột nhiên biến thành hủ nút thế này?

Bất quá anh vừa lên đến cửa nhà, cánh cửa lại bị dùng lực đẩy ra, còn có hai người chen chúc đón anh. Nhìn thấy trong tay anh là túi nhỏ túi to còn giành nhau vác phụ anh.

“Anh Tường! gã này ai a?”

“Tiểu Tường! thằng nhóc này là ai?”

“Đi vào lại nói.” Hai người đỡ lấy túi to túi nhỏ trong tay anh rồi đồng loạt mở miệng, Trần Thiên Tường ngây người một chút rồi nhanh chóng trấn tĩnh, tay không buông khỏi túi, cứ thế lôi cả hai người bọn họ vào nhà rồi sập cửa.

Đồ khốn nạn đến làm gì đây? Đừng nói đến để nói lại tình xưa với mình rồi đúng lúc gặp được Hải Dương nhà anh nha? Xô máu chó này sao lại xối lên đầu mình chứ? Trần Thiên Tường trầm nghĩ, đưa hết túi vào tay Tề Hải Dương.

“Hải Dương, đem vào phòng bếp đi, trưa nay tôi dạy cậu kho cá.”

“Được đó!!” Tề Hải Dương cao hứng nhận túi thực phẩm, còn nhíu lông mày thị uy với gã đàn ông kia. Lòng cậu trầm nghĩ thằng kia mặt mũi cù bất cù bơ, nói không chừng là tới cùng giành anh Tường với mình, mình sẽ không thua hẳn! Lại nhìn thấy túi còn lại trên tay phải của Trần Thiên Tường bị thằng kia níu lấy bèn vội cướp lại.

“Anh Tường! Đưa luôn cho em đi!”

“Túi này là quần áo.” Trần Thiên Tường xoay người tránh đi, thuận tiện gỡ túi khỏi tay gã bạn trai cũ. “Tôn Mặc, anh tới làm gì?”

Lời ra khỏi miệng, ngữ khí bình thản đến mức chính anh còn phải giật mình. Đối mặt với người đã từng yêu qua năm năm anh mới phát hiện, đau khổ ray rức đã sớm tan, phần nộ cùng không cam tâm đã nhường chỗ cho thản nhiên.

Vị bạn trai cũ Tôn Mặc này, quả thật là một nòi máu chó. Năm năm trước Trần Thiên Tường vẫn còn là học viên hình cảnh, Tôn Mặc đã là doanh nhân thành công, tuy rằng là dựa vào quan hệ gia đình giúp đỡ, nhưng cũng là chủ của công ty có nhiều chi nhánh. Chuyện tình yêu của phú nhị đại cùng sinh viên ngây thơ không có bao nhiêu oanh oanh liệt liệt, Trần Thiên Tường dưới sự theo đuổi của Tôn Mặc thể rất nhanh rơi vào lưới tình, Tôn Mặc rất kiêu ngạo, đã theo đuổi liên chọn nam sinh phải vừa thật đẹp trai vừa nhỏ hơn gã năm sáu tuổi liền, mặc kệ đưa người yêu đi đâu cũng thu được mấy cái ánh mắt hâm mộ.

Ngay lúc Trần Thiên Tường công khai tính hướng với ba mẹ sau đó bị từ mặt không còn chỗ về nữa, Tôn Mặc mới ý thức được sự nghiêm túc của anh. Tôn Mặc tuy rằng thích đàn ông, nhưng gã lại chưa bao giờ có cái suy nghĩ trải qua một đời cùng đàn ông, sau này còn muốn cưới vợ sinh con, bằng không gia đình gã sẽ không để yên. Nếu gã cũng bị cha mẹ từ mặt, chắc chắn cha gã sẽ lấy lại công ty, đến lúc đó tay trắng ra đi, một bước từ voi xuống chó, ngay cả nghĩ gã cũng không muốn nghĩ.

Thế cho nên càng lúc gã càng chúng mắt với Trần Thiên Tường, sự chăm chỉ của anh vào mắt gã là rập khuôn nhàm chán, quan tâm áo cơm cho gã lại bị cho là can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân, ngay cả việc anh cao hơn gã 10cm cũng thành lý do làm gã cảm thấy áp lực. Nhưng thật ra gã cũng không thể dứt hẳn tình cảm với Trần Thiên Tường được, không kể những việc khác, chỉ riêng suy nghĩ gã đề được một người đàn ông cao ráo đẹp trai dưới thân hàng đêm cũng đã mang cho gã hư vinh cùng thỏa mãn tột đỉnh. Cho gã vừa đùa giỡn tình cảm của Trần Thiên Tường, vừa ngủ lang bên ngoài, mỗi lần bị phát hiện đều dùng nước mắt cùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, cũng vì Trần Thiên Tường thật lòng yêu gã, cũng nhanh tha thứ.

Một tháng trước lại bởi gã ngoại tình mà hai người cãi nhau to, nhân lúc gã vừa qua ba mươi, người nhà còn ép cưới, đành dứt khoát thừa dịp chia tay Trần Thiên Tường. Nhưng đối tượng kết hôn cũng là người nhà mai mối, kết giao một khoảng thời gian, bên nhà gái không chịu gã. Kế hoạch kết hôn vì thế mà bị hoãn vô thời hạn, gã lại nhớ thương người tình cảnh sát ăn trăm lần không chán này, thế là lại mặt dày tìm về, định nói lại tình xưa.

Gã vạn vạn không ngờ vừa mới chuyển đi, căn nhà trọ này đã cho người khác ở. Chỗ này là do gã dùng danh tiếng của mình tìm với Trần Thiên Tường, cho nên vừa vào đã có cảm giác đây là nhà mình, gã nhìn Tề Hải Dương, nghi hoặc không ngớt. Tề Hải Dương cho rằng gã là bạn của anh Tường, chưa hỏi tên tuổi đã cho vào, không ngờ sau đó gã này lại làm ra cái điệu bộ ngứa đòn kia. Nếu không phải Trần Thiên Tường trở về kịp thời, hiện tại Tôn Mặc đã có thể nhặt rằng dưới đất.

“Tiểu Tường, tất cả đều là lỗi của anh, đều do anh nhất thời mê muội! Anh cũng chia tay với tên hồ ly tinh kia rồi!” Tôn Mặc liếc mắt cái thằng vừa cao vừa đẹp trai lúc này mở cửa cho gã, rõ ràng là kiểu Trần Thiên Tường thích, làm gã cảm thấy uy hiếp bèn xin lỗi trước rồi mới giải thích sau.

Nhưng Trần Thiên Tường chỉ bận tâm quần áo trong tay, không thể để Tề Hải Dương thấy được. Anh nhét quần áo nhét vào tủ, quay đầu nhìn thấy Tôn Mặc vẫn đứng ngay cửa phòng, bộ dáng kích động muốn nhận lỗi với anh, anh thực không kiên nhẫn ừ một tiếng, thậm chí gã eo lả kia chia tay chia chân cũng xong rồi, còn chạy tới làm gì không biết.

“Tiểu Tường, xin lỗi..... Vừa nhớ lại anh đã làm tổn thương em, anh liền đau lòng..... Em tha thứ cho anh có được không, anh sai rồi, anh không thể mất em.” Tôn Mặc vừa nói vừa rơi lệ, còn không cần dùng thuốc nhỏ mắt. Gã vừa lau mắt vừa len lén nhìn biểu cảm của Trần Thiên Tường, càng xem càng cảm thấy không xong. Trong ánh mắt của Trần Thiên Tường không còn đau thương cùng phần nộ khi xưa, chỉ còn bình tĩnh mà nghe gã nói.

“Anh không nên rời khỏi em, là lỗi của anh! Em đánh anh cho hả giận đi! Tiểu Tường! đừng bỏ rơi anh, tha thứ cho anh đi!”

“Ừ.....” Trần Thiên Tường gật đầu, đẩy gã ra khỏi phòng ngủ. Nhìn đến Tề Hải Dương dùng vẻ mặt lo lắng canh giữ ở bên ngoài, anh nhìn không được cười cười, thậm chí thằng nhóc này tròng to mắt dữ, sợ anh đây tình cũ khó dứt sao? Anh vội quay lại phẩy tay với Tôn Mặc, “Được rồi, tôi hiểu mà. Anh đi đi, tôi không giận, cũng không muốn đánh anh.”

Tôn Mặc chỉ cảm thấy giống như bị một chậu nước lạnh hắt đến lạnh thấu tâm can, thái độ bình tĩnh thế này của Trần Thiên Tường gã chưa từng thấy, chẳng lẽ thật sự không còn để tâm đến gã nữa?

“Tiểu Tường! Anh không đi, anh yêu em! Em quên khoảng thời gian chúng ta hạnh phúc bên nhau sao! Năm năm đó, chúng ta yêu nhau như vậy, chúng ta.....” Tôn Mặc còn đang cảm khái, Tề Hải Dương đã không nhịn được, cắt ngang lời tỏ tình ghê tởm của gã.

“Này! Anh Tường bảo anh đi, anh còn chưa dứt!”

“Cậu lộn xộn cái gì! nơi này không tới phiên cậu nói chuyện!”

Trần Thiên Tường đến lúc này còn đang bình tĩnh, nghe thấy Tôn Mặc nói như thế mới phát điên, tiến lên nhắc cổ áo gã tổng ra cửa. “Cậu ta là bạn trai của tôi, anh mới là người không nên lên tiếng!”

15. Chương 15: Đánh Gã? Chẳng Thà Hiếp Gã

Tôn Mặc lúc này mới biết gã triệt để không còn hi vọng, tâm can đối phương căn bản không còn chỗ cho gã, cho dù là nước mắt hay lời ngon tiếng ngọt, tất cả đều phí công vô ích. Gã oán hận trừng mắt nhìn Tề Hải Dương, thầm nghĩ thằng nhóc này chui từ đâu ra, nếu không có nó, Trần Thiên Tường chắc chắn vẫn còn lưu luyến gã. Bất quá nghe nói là có thằng nhóc nào theo đuổi Tiểu Tường, còn là thuần 0 như tiểu Tường, còn lấy gây rung hai đầu chạy tới bar Mèo đen Đừng nói là thằng nhóc này chứ?

Giới gay không lớn, chuyện buồn cười kia Tôn Mặc tự nhiên cũng nghe thấy. Gã lại xem xét đánh giá Tề Hải Dương, mày rậm mắt to, tính tình trẻ con, thật sự nhìn không ra có địa vị gì.

Nhìn thấy đã bị đẩy khỏi cửa, gã lại không hề lo lắng, còn cười vài tiếng âm hiểm với Trần Thiên Tường đang bận mở cửa. “Tiểu Tường, hôm nay anh thành tâm đến xin lỗi, không ngờ em vô tình như thế. Hừ, mới có một tháng, đã kiếm đàn ông khác lên giường, xem ra em đúng là thiếu đàn ông không được.”

“Anh nói bậy cái gì vậy!” Tề Hải Dương bị chọc giận, xông lên muốn đánh gã. Tôn Mặc cong cớn mặt ở cửa, khinh thường hừ mũi. Hắn biết Trần Thiên Tường từ khi bị cha mẹ đuổi đi liền có bóng ma với việc công khai đồng tính. Bọn họ đây ba năm, hàng xóm chỉ biết bọn họ cùng thuê nhà ở, không ai phát hiện quan hệ của bọn họ, cho nên Trần Thiên Tường tuyệt đối sẽ không gây ồn ào ở cửa nhà mình.

Nhìn thấy Trần Thiên Tường quả nhiên ngăn Tề Hải Dương lại, nụ cười của Tôn Mặc càng thêm đắc ý.

“Thằng nhóc con như cậu lớn cỡ nào? Mọc lông hết chưa? Nói cho cậu biết, đừng thấy tiểu Tường giả bộ nghiêm trang, lên giường chính là dâm loạn, cậu thỏa mãn được em ấy sao?”

“Khốn kiếp! Anh Tường đừng cản em! Để em đánh nó!” Tề Hải Dương tức giận đến mức giương nanh múa vuốt muốn nhào lên, Trần Thiên Tường vẫn cản cậu lại, còn cười lạnh trừng Tôn Mặc một trận. Thầm nghĩ lúc trước mình sao lại có mắt không trông, đi yêu thằng vô lại như vậy!

Anh biết Tôn Mặc toan tính cái gì, lập tức cản Tề Hải Dương, còn tiến lên quặc tay Tôn Mặc ra sau, áp gã vào tường. Tôn Mặc không ngờ anh dám động thủ ngay trước cửa, mặt bị đập vào tường dính đầy bụi, lập tức kêu to lên.

“Em làm gì! Định đánh người! Cứu!”

Trên lầu vang tiếng mở cửa, có người còn chạy xuống nhìn quanh, “Có chuyện gì? Tiểu Trần hả? Chuyện gì vậy?”

Trần Thiên Tường cười lạnh rồi ấn mạnh Tôn Mặc, một tay còn niết mông gã. “Tôi không đánh anh đâu, anh có tin tôi thượng anh tại đây không?”

“A?” Tôn Mặc còn cho rằng gã nghe lầm, không thể tin được quay đầu lại nhìn, ánh mắt từng tràn đầy tình yêu lẫn dịu dàng kia hiện tại chỉ có lạnh lẽo cùng khinh miệt. Gã gian nan nuốt nước bọt, “Không, em không dám, em, em”

“Tôi có gì không dám? Cha mẹ cũng sớm biết tôi là gay, tôi còn sợ bị người khác biết?” Trần Thiên Tường vừa nói vừa cời thắt lưng gã, “Anh nói xem nếu lúc này tôi thượng anh, ngày mai báo có đăng tin trang nhất không? Cái gì mà phú nhị đại dâm loạn định nói lại tình xưa với bạn trai lại bị cưỡng bạo, anh thấy tiêu đề vậy được chưa?”

“Trần Thiên Tường! Con mẹ nó em điên rồi! mau thả tôi ra!” ngữ điệu lạnh lẽo phía sau làm da đầu gã run rẩy, gã còn cảm thấy ngón tay chui vào quần mình sờ soạng, Tôn Mặc sợ tới mức kêu to. Lại nhìn thấy người trên lầu đang bước xuống cầu thang, gã lúc này mới phát hiện người sợ gây náo loạn ở đây chỉ có gã, không phải ai khác. Gã không phải đứa con trai duy nhất, cho nên hình tượng tốt xấu của gã trong lòng lão già giàu sụ ở nhà trực tiếp ảnh hưởng đến phần thừa kế ít hay nhiều.

“Tiểu Tường, vào nhà, chúng ta có chuyện thì vào nhà nói.” Tôn Mặc giãy dụa cố gắng muốn chen vào trong, Trần Thiên Tường không ngăn gã, tay cứ niết móng gã, tay kia giữ chặt gáy gã. Hắn chặt vật đến mức mồ hôi, còn không quên ngo ngo qua chỗ cầu thang chào hỏi hàng xóm, “Không có việc gì, ha ha, chúng tôi chỉ đùa một chút.”

Đến khi ba người đều lui vào trong nhà, Trần Thiên Tường mới quăng gã lên sô pha, Tề Hải Dương phối hợp ăn ý tiến lên đè chặt hai tay gã lên đỉnh đầu, mắt híp lại cười nói: “Sao anh còn quay lại? Có phải chơi 3p với tụi này không? Đúng rồi, anh khỏi phải hoài nghi chuyện dậy thì của tôi đâu, nhân cơ hội này cho anh xem thử, tôi có thể thỏa mãn anh không.”

Bên kia Trần Thiên Tường đã thực không khách khí mà kéo cả quần dài lẫn quần lót của gã xuống, Tề Hải Dương nhìn lướt qua, khinh thường bĩu môi: “Ày, nhỏ xíu vậy á hả, anh Tường ở với anh đúng là thiệt thòi.”

Trần Thiên Tường thiếu chút nữa không giữ được sự lạnh lùng, thầm nghĩ thằng ngu này còn bất bình vì anh..... Thiệt oai quá! Anh thầm cười lạnh hai tiếng, cúi xuống vỗ vỗ khuôn mặt của Tôn Mặc, “Tôi vốn định hảo hợp hảo tán, ai ngờ anh lại đến gây sự Hừ, tất cả đều là do anh nha.”

Sau đó anh liền cầm hai cái đùi trắng bóng của Tôn Mặc làm bộ đẩy ra. Tôn Mặc thật sự sợ hãi, bị hai thằng đàn ông cao lớn cường tráng đặt ở trên sô pha, cho dù gã biết rõ trong đó có một là thuần 0, nhưng cảm giác bị cưỡng vô cùng khiến cho hắn lập tức sợ hãi cục hoa tàn.

“Tường, tiểu Tường, đừng như vậy, em, em không phải không thích làm 1 sao, không, không có hứng thú sao..... Đừng quậy nữa, mau thả anh ra, chúng ta có chuyện gì từ từ nói” Tôn Mặc sợ tới mức nói không hoàn chỉnh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lạnh của Trần Thiên Tường mà phát run.

Trần Thiên Tường còn chưa mở miệng, Tề Hải Dương đã rất đắc ý nói tiếp. “Ai nói Anh Tường không làm 1 được? Anh Tường mới thật là hàng tốt, làm thích muốn chết!”

Nói xong lại trừng Tôn Mặc hừ hừ, thầm nghĩ thật xin lỗi anh Tường, hôm nay nhất định phải làm gã Ách, cũng không thể bạo cục gã được, anh Tường có muốn mình cũng phải cân nhắc lại, gã đâu có xứng đáng để anh Tường đụng một đầu ngón tay. Được rồi, dùng gây rung! mua thứ đó cuối cùng cũng có chỗ dùng.

Tuy rằng biết Tề Hải Dương ra oai vì anh, nhưng Trần Thiên Tường vẫn len lén đỏ mặt. Thằng ngu này không biết suy xét, sau này mà thật sự thượng nó, nó lại đi tung tin mình vừa to vừa có kỹ thuật sao? Nói to cũng đúng, nhưng kỹ thuật..... Anh chưa từng làm 1 mà, kỹ thuật thật không dám cam đoan.

“Ô ô..... Đừng mà! Tiểu Tường đừng mà, tôi không dám” Tôn Mặc vậy mà tin, gã tin anh để gã đè năm năm mà gã còn không biết quý trọng, hiện tại mới biết anh làm 1 được, vậy món nợ cũ anh sẽ đòi gã trả cho bằng hết. Nếu gã thật sự bị hai người này luân phiên, vậy mong không phải sẽ hỏng luôn sao!

Tôn Mặc khóc lóc cầu xin làm Trần Thiên Tường hồi tỉnh, lúc này anh mới phát hiện này giờ mình đã nghĩ vu vơ đi tới tận đâu. Tên khốn vừa khóc vừa run rẩy dưới thân thật sự không làm anh có hứng thú, bất quá hôm nay nhất định cho gã một bài học, sau này gã mới không đến làm phiền.

16. Chương 16: Thành Công Dọa Lui Tra Công

Trần Thiên Tường dùng một tay giữ chân gã, tay kia cời thắt lưng của mình, Tôn Mặc sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, vừa gào khóc vừa liều mạng giãy dụa.

“Anh Tường, tới đè gã xuống, để em rảnh tay chút.” Tề Hải Dương gấp gấp nháy mắt, chuyển cho Trần Thiên Tường thay mình khống chế cổ tay Tôn Mặc. Trần Thiên Tường chau mày, thằng ngốc này sẽ không muốn Muốn cưỡng cái tên khốn nạn này chứ

Bất quá vì đang giả bộ, Trần Thiên Tường vẫn là giữ lấy cánh tay Tôn Mặc, hơn nữa còn lưu loát dùng thất lưng trối gập ra sau. Tôn Mặc sợ đến mức khiếp đảm, không cần ai giữ mà cũng không dám nhúc nhích, mồmng trần phơi trên ghế còn run run, bộ dáng đáng thương hết như sắp bị hấp diêm đến nơi.

“Hắc hắc, dùng cái này, không thể để gã thoải mái được.” Tề Hải Dương quay lại rất nhanh, tay còn cầm cái gây rung rốt cuộc cũng có chỗ xài.

“Cậu moi ở đâu ra vậy?!” Trần Thiên Tường trợn tròn mắt, thẳng đần còn lấy cái này ra, nhờ mà bị Tôn Mặc nhìn thấy chỉ sợ sức đe dọa sẽ mất hết. Gây rung không phải là vấn đề, vấn đề chính là gây rung hai đầu, lấy ra chẳng phải là không đánh đã khai, hai người bọn họ chính là thuần 0, vậy còn cường hiếp cái rắm!

“Lúc giúp anh dọn dẹp mới thấy, rồi em cất kỹ.” Tề Hải Dương không nghĩ xa được, còn đang lo tìm hiểu cái nút khởi động với chế độ rung, phát hiện nó vẫn rung ùng ục bình thường nên hưng phấn dí vào mồmng của Tôn Mặc.

“Hắc, có bôi trơn nữa, hôm nay tôi phá zin anh.”

Tôn Mặc rất là kinh hoảng, nhin không được xoay đầu lại nhìn, Trần Thiên Tường nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy gây rung giấu ra sau lưng, vẻ mặt cười cực kì nham hiểm, lại còn bóp bóp mồmng gã.

“Hừ, nhớ kỹ, sau này lại đến đây đưa, tôi thấy anh một lần liền cường gian anh một lần, đây đều là anh nợ tôi!” Trần Thiên Tường xoa mạnh lên mồmng gã, dường như ghét bỏ mà nói: “Còn phải súc ruột trước mới được..... Hải Dương, cậu canh chừng gã, tôi đi lấy đồ.”

“Tiểu Tường! ô ô..... Anh sẽ không tới tìm em nữa đâu mà! thả anh ra đi!” Tôn Mặc vừa nghe là phải súc ruột, sợ tới mức bấp chân rút gân, gào hét ủy khuất. Lại nói thật ra gã cũng có muốn dây dưa đâu, chỉ định nói mấy lời khó nghe trước khi rời đi cho hả giận, vậy mà nữ trối gã lại, vừa định cường hiếp còn là luân phiên cường hiếp nữa, ai còn dám lại đến trêu chọc mấy người chớ!

“Anh Tường! Em.....” Tề Hải Dương lập tức trừng mắt, làm sao mà anh muốn làm thật? Cậu còn chưa được anh Tường thượng qua nữa, làm sao có thể để cho thằng kia chiếm phần hơn! Trần Thiên Tường lại nhảy mất với cậu, lúc anh đến phòng ngủ liền quay lại vẫy tay gọi cậu.

“Hải Dương, cậu lại đây giúp tôi nâng cái này một chút..... Thứ này bị đè nặng quá.”

“A? A à, được.....” Tề Hải Dương kịp phản ứng, còn quay lại uy hiếp Tôn Mặc một phen. “Anh nằm yên đó cho tôi! Chờ lát nữa lấy được đồ súc ruột ra, xem tôi dạy dỗ anh thế nào!”

Ngay lúc hai người cùng nhau chui vào phòng ngủ, Tôn Mặc tự nhiên cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Thất lưng mà Trần Thiên Tường dùng để trối tay gã vốn dĩ không chặt, gã thật dễ dàng cởi bỏ, ôm lấy quần bất chấp chưa kịp mặc mà chạy ra ngoài.

“Hắc, mồmng trần mà cút, gã không sợ bị người nhìn đến luôn.” Hai người dòm qua khe cửa mà xem, Tề Hải Dương nhin không được cười thành tiếng. “Bất quá vừa rồi não loạn như vậy, dì Trương ở nhà đối diện rất thích xem não nhiệt vậy mà không chạy ra. Bằng không, hắc hắc, cảnh anh bóp mồmng cởi quần gã nhất định sẽ bị dì Trương bắt gặp.”

“Không có việc gì, lúc ra khỏi nhà có gặp dì Trương, dì nói là qua nhà con gái đến tối mới về.” Trần Thiên Tường không phải người liều lĩnh, sợ dĩ có thể động thủ ngay trước cửa là vì nhà đối diện căn bản không có ai. Mà hàng xóm trên lầu hoặc dưới lầu, dù có nghe thấy động tĩnh thì lúc bọn họ kịp đi tới, Tôn Mặc tuyệt đối đã chịu thua.

“Á à, khó trách anh to gan như vậy Bất quá cứ thế mà thả gã đi, coi như gã được lợi!” Tề Hải Dương vẫn cảm thấy chưa hết giận, Trần Thiên Tường lườm cậu một cái, còn không phải tại cậu tự nhiên moi gây rung ra, anh mới phải kết thúc cái màn kịch cường dâm tập thể này theo cách qua loa như vậy.

Anh vừa nghĩ đến liền moi pin trong gây rung ra quăng đi, ném gây vào tay Hải Dương “Cất đi, đừng lấy ra dọa người.”

“Thứ này làm sao dọa người?” Tề Hải Dương cúi đầu xem xét nó, mới toanh, chưa xài qua một lần..... À! Bọn họ biết thứ này còn zin, người khác không biết ha! bị người khác nhìn thấy, sẽ bị người ta cho rằng

việc làm tình của bọn họ hoàn toàn dựa vào cái này!

Lúc này cậu mới hiểu ra, cười ngượng ngùng mà gãi đầu. “Hắc, quên mất cái chuyện chết tiệt này. Vốn muốn dùng thứ này dạy dỗ tên khốn kia, ai dè xem chút tự làm xấu mặt nhau rồi Ai nha, vừa rồi quên, phải chụp vài tấm nude của gã rồi giữ lại uy hiếp, mất công gã lại chạy đến quấy anh. Có muốn em đi bắt gã về không?”

Nhìn cậu ta như nghĩ được sáng kiến, Trần Thiên Tường buồn cười thở dài, lại gõ trán cậu. “Ngu ngốc. Dọa như vậy được rồi, gã khốn kia không dám quấy nữa đâu, căn bản gã cũng sợ gia đình biết gã là gay. Ngược lại nếu chụp hình nude của gã, gã sẽ sợ chúng ta truyền ra bên ngoài mà trăm phương nghìn kế tìm đến để kiếm cách tiêu hủy, vậy mới thật sự là phiền toái.”

“Vẫn là anh Tường thông minh! Đúng là cảnh sát a!” Tề Hải Dương rất là sùng bái tán thưởng, không hổ là người cậu yêu, chuyện gì cũng suy xét thấu đáo!

“Còn lúc ở cửa nữa, em muốn đánh gã giúp anh, kết quả trong chớp mắt anh đã đè gã lên cửa, đẹp trai quá trời!” Tề Hải Dương vừa nói vừa khoa tay múa chân diễn tả lại, “Anh Tường, hai là dạy cho em đi, sau này em có thể phụ giúp anh chút xíu. Đúng rồi, vì sao anh chọn làm cảnh sát giao thông mà không phải hình sự? Thân thủ như vậy thiệt lãng phí!”

“Được rồi, tôi không có cần cậu đánh nhau phụ tôi, cậu chỉ cần học kho cá thôi.” Trần Thiên Tường đẩy cậu vào bếp, lảng tránh vấn đề đó của cậu. Kỳ thật lúc thi chọn ngành, anh có đủ điều kiện để chọn ngành tốt, kết quả chỉ vì muốn ở gần Tôn Mặc thêm một chút mà anh đành bỏ qua cơ hội đó.

Bất quá hiện tại cũng rất tốt mà Anh nhìn cái tên ngốc kề bên mình này, nếu anh vào ngành khác sẽ có khả năng bị phân đến thành phố khác. Cho nên lựa chọn lúc trước của anh có thể không phải là vì Tôn Mặc, mà là vì một cơ hội gặp cậu ở kiếp này.

17. Chương 17: Ngu Ngốc Hay Là Không

Cá kho ăn ngon, ít nhất là ngon với cái tay nghề của người mới học làm bếp. Tề Hải Dương học này nọ rất nhanh, sở dĩ tối hôm qua làm ra mấy thứ khó nhai kia cũng vì hai mươi một năm qua cậu chưa từng xuống bếp.

“Đúng là ba hoa mà, còn đâm ngực chắc chắn biết làm cơm. Mấy món tối qua, tôi sống đến từng tuổi này rồi mà chưa ăn qua thứ khó nuốt như vậy.” Trần Thiên Tường vừa cười vừa lườm cậu một cái, tuy chỉ cách một đêm, nhưng quan hệ của hai người đã trở nên rất thân mật. Tối qua anh còn không nỡ cười cậu, hôm nay đã xỏ xiên rồi.

Tề Hải Dương ngốc ngốc há to miệng lùa cơm vào, “Anh Tường cười lên thật là đẹp mắt!”

Trần Thiên Tường cố ý nghiêm mặt, cầm đũa gõ gõ chén cậu, “Lại nói xàm! Đồ nhệ! Ăn cơm!”

“Ở nhà em đúng là lão nhị mà.....” Tề Hải Dương nháy mắt mấy cái, hắc hắc cười rồi và thêm hai đũa cơm vào mồm, sau đó lại nói: “Kỳ thật em đâu có định ba hoa, em chưa từng làm cơm nhưng có nhìn mẹ làm, nghĩ là đơn giản ai dè thành ra vậy. Aiz, đều do mẹ cả, nấu cơm là đam mê của bà mà, chưa bao giờ cho người khác động vào, anh trai, em gái, cả ba cũng không được làm. Ở nhà em chỉ có nhiệm vụ rửa chén.”

“A..... Vậy là nhà cậu có ba anh em?” Trần Thiên Tường nhìn như bình thản gắp một miếng cá, lòng lại than thầm một tiếng. Mấy ngày này, chuyện với cậu ta diễn biến quá nhanh khiến anh xem nhẹ vấn đề mấu chốt. Anh cũng sớm công khai với ba mẹ rồi, đời này không định kết hôn, có thể tìm bạn thì tốt, không thì độc thân. Nhưng gia đình Tề Hải Dương đồng người vậy, cậu có thể chịu nổi áp lực của gia đình mà công khai tính hướng, thật sự trải qua một đời cùng đàn ông hay không? Hơn nữa cậu ta còn trẻ, bây giờ mấy việc này còn mới mẻ với cậu chứ sau vài năm, có khi cậu lại nhận ra mình hứng thú với phụ nữ hơn thì sao?

“Anh Tường?” Tề Hải Dương nhìn thấy anh trầm mặc đi, đột nhiên như sáng tỏ chuyện gì mà vô đầu. “Anh cảnh sát ơi, bỏ qua vụ bề kế hoạch sinh nở dè! Nhà em ở thị trấn nhỏ, luật pháp không nghiêm, hơn nữa cũng nộp phạt đầy đủ rồi!”

“Ngu ngốc!” Trần Thiên Tường cười đến vô lực, cái tên ngu ngốc này dung lượng não có hạn, hoàn toàn không thể lường được chuyện lâu dài. Cho nên anh cũng bớt nghĩ sâu xa đi thôi, ít nhất lúc này hạnh phúc là được.

Trần Thiên Tường biết bản thân là bị Tôn Mặc gây ra bóng ma tâm lý, anh căn bản không dám mơ tưởng có thể cùng người yêu trải qua một đời. Anh chỉ có thể áp chế phiền não trong lòng, hưởng thụ bữa cơm trưa ngon lành này mà thôi.

Ăn uống no đủ, Tề Hải Dương tự nhiên phát dục. Cậu vênh mông xoay eo lượn quanh Trần Thiên Tường vài vòng, phát hiện không hấp dẫn nổi ánh mắt đối phương bèn dứt khoát kéo tay soái ca người ta trèo lên giường.

Trần Thiên Tường vỗ mông cậu một cái, “Ban ngày không làm.”

“Từ lúc chúng ta quen nhau đến nay, đây là ngày nghỉ đầu tiên của anh mà.....” giọng nói của Tề Hải Dương ủy ủy khuất khuất, nhưng mà động tác xoa tay cùng nụ cười lại cực kì damdang, nhìn không ra đáng thương, chỉ có đáng cười.

Cho nên Trần Thiên Tường lại cười cười dỗ cậu, “Ngủ trưa cho ngoan đi, thật ra..... Tôi có thể ôm cậu ngủ.”

Tề Hải Dương lập tức chui vào lòng anh, sau đó lại vì nóng mà chui ra, còn trở mình thở dài một tiếng. “Aiz..... Anh đi làm bận rộn, lâu lâu có thời gian nghỉ ngơi còn không biết quý trọng.”

Trần Thiên Tường cũng thăm thở dài, cậu cứ dụ anh làm tình, thật không biết cậu ta thật sự thích anh hay chỉ thích cơ thể anh đây.

Bất quá tuy anh phiền não nhưng vẫn rất săn sóc mà mò trong tủ đầu giường ra cái điều khiển của điều hòa, bấm bíp một tiếng, từng trận gió lạnh rất nhanh thổi ra.

“Dễ chịu chưa?”

“Anh Tường tốt nhất!” Không đợi Trần Thiên Tường nhắc cánh tay, Tề Hải Dương đã lại chui vào lòng anh, còn ôm lấy cái eo rắn chắc của anh.

Ôm lấy người to đùng vừa cứng vừa nặng, Trần Thiên Tường vẫn dùng tay xoa xoa mái tóc ngắn cứng ngắc của cậu ta, ngưng một lát mới do dự hỏi: “Cậu cũng sắp nghỉ hè rồi nhỉ? Sẽ về nhà..... trong bao lâu?”

“Cỡ hai tuần là hè rồi. Về nhà sẽ không lâu đâu, đội bóng có lịch tập luyện hè mà.” Tề Hải Dương tỏ vẻ thỏa mãn, gối lên ngực anh, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại vội vã ngược lên nhìn anh chờ mong.

“Anh Tường! Anh có thể theo em về nhà một chuyến không? Không xa đâu! Ngồi ô tô khoảng bốn giờ!”

Trần Thiên Tường kỳ quái trừng cậu, “Đến nhà cậu làm gì?”

“Đương nhiên là đi gặp cha mẹ em rồi! Bây giờ chúng ta yêu nhau! Em phải giới thiệu anh với bọn họ chứ!” Tề Hải Dương lại gào lên, vội vã kể ra mấy cái lý do nên đến nhà cậu, lòng chỉ sợ anh không chịu đi.

“Mẹ em nấu cơm đặc biệt ăn ngon, thật đó! Còn cha em tốt lắm! Lúc còn trẻ ổng khoái làm cảnh sát lắm, cuối cùng lại không được, nên chắc chắn sẽ thích anh! Còn anh trai, ách..... Hắn mới nhị đó. Thôi bỏ qua hắn, còn có em gái, nhỏ đó thích soái ca.....”

“Đợi đã đợi đã” Trần Thiên Tường vội ngắt lời cậu, chỉ chỉ mặt mình. “Cậu muốn giới thiệu tôi với người nhà? Lấy thân phận là người yêu?”

Cả mặt của Tề Hải Dương ngập tràn dấu chấm hỏi, “Đương nhiên rồi? Không thì là cái gì?”

Trần Thiên Tường lại chỉ chỉ mặt cậu, “Người nhà cậu biết cậu là đồng tính luyến ái?”

“A!” Tề Hải Dương giật mình vỗ tay, “Em quên! Chưa có nói qua với bọn họ!”

Quả nhiên là thẳng ngốc. Trần Thiên Tường ai oán nhéo má cậu, “Đừng quậy phá, dọa sợ mấy người trong nhà.”

“Không sao mà, dọa một chút có sao, lần này trở về liền nói cho bọn họ.” Tề Hải Dương nói rất thần nhiên, còn hạnh phúc nằm sấp xuống ôm lấy Trần Thiên Tường, cọ cọ ngực anh “Lúc trước không nói cho bọn họ

biết cũng vì chưa gặp được anh Tường. Giờ thì tốt rồi, em có người yêu tốt vậy, đương nhiên muốn cho bọn họ biết. Bọn họ vui vẻ cũng được, phản đối cũng thế, em chỉ yêu anh, thật đó! dù sao em cũng có anh em, gia đình đâu có thiếu người thừa tự!”

“Hải Dương.....” Trần Thiên Tường ôm chặt lấy cậu, hóa ra cậu không phải đồ ngu, cậu cũng có nghĩ tới tương lai. Cậu cứ vô tư vô sầu như vậy là vì cậu dũng cảm hơn anh nhiều, cần bản không sợ hãi khó khăn. Người gốc là anh mới đúng.

“Được thôi, tôi sẽ xin nghỉ đông, đi với cậu về nhà, cùng lắm thì ở vài ngày.” Trần Thiên Tường thầm hạ quyết tâm, công khai tính hướng với gia đình đâu phải chuyện nhỏ, anh phải ở bên cậu đến cùng. Chung quy ba năm trước anh cũng trải qua chuyện tương tự, sẽ phát sinh chuyện gì anh cũng đoán được, mặc kệ là đánh hay là mắng, hay là trục xuất khỏi gia môn, anh đều sẽ ở bên chia sẻ với Tề Hải Dương.

18. Chương 18: Lại Cường X Một Lần

Trần Thiên Tường khó có được một ngày nghỉ ngơi, tuy rằng anh không cho Tề Hải Dương phát dục ban ngày, nhưng cả ngày nay hai người đùa giỡn còn dọa tra công, cũng coi như là một ngày vui vẻ trọn vẹn.

Ăn xong cơm chiều, Tề Hải Dương lại ngồi không yên, than thở chạy quanh, còn lâu bầu muốn về trường học. Trần Thiên Tường cố ý giả bộ như không biết cậu muốn gì, còn xung phong tiễn cậu ra nhà ga.

Đến khi Trần Thiên Tường kéo tay cậu, cậu lại tóm lấy cánh cửa mà cúi đầu niệm kinh. “Anh Tường à, Anh Tường à”

Trần Thiên Tường buông tay ra rồi lui một bước, ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Cậu muốn làm gì đây?”

“Kỳ thật em không muốn đi, nhưng em sợ đêm nay ngủ ở nơi này sẽ không nhận được, làm sao sáng mai anh rời giường đi làm đây” Tề Hải Dương chớp chớp lông mi, còn ra vẻ ủy khuất.

“Nhận không được thì đừng nhận, tôi đi tắm trước.” Trần Thiên Tường thiếu chút nữa không nín được cười, giả vờ bình tĩnh liếc cậu một cái, quyết định không vạch trần làm gì. Ngắc đầu nhìn đồng hồ, bất quá mới tám giờ tối, còn đủ thời gian cho bọn họ làm cần rồi đi ngủ một giấc đầy đủ.

Nhìn thấy Trần soái ca tiến vào phòng tắm, Tề Hải Dương che mặt hắc hắc cười. Cậu có lo lắng vấn đề sáng mai anh Tường làm sao rời giường, nhưng cậu còn quan tâm việc anh Tường làm sao chăm sóc sinh lý của cậu hơn. Nghĩ đến cuộc chiến tối hôm qua, cảm giác thật tuyệt, ôm cái eo nhỏ của anh Tường thao mạnh, chỉ cần vừa nhớ lại tiểu đệ đã ngóc đầu rồi. Nói không chừng hôm nay anh Tường thấy mình thể hiện tốt, cũng sẽ ôm mình làm một hồi

Cậu vừa nghĩ vừa xoa mông, hắc hắc, nhất định sẽ thích chết.

Chờ Trần Thiên Tường tắm rửa xong đi ra, cậu lập tức nhảy ngay vào phòng tắm, tắm rửa thơm nức, còn ngồi xỏm rửa cả kẽ mông lẫn cúc hoa, xoa sữa tắm vào vòi sen thổi vào sức sạch sẽ. Thầm nghĩ mặc kệ anh Tường có ý này hay không, cậu đều phải rửa trước, miễn cho khi anh Tường muốn làm lại chê không hợp vị.

Chờ cậu xong xuôi bước ra phòng ngủ lại suýt nữa bị soái ca ngồi bên giường làm cho sặc máu mũi. Trần Thiên Tường mặc cảnh phục, đội nón hình sư, sơ mi ngay ngắn, caravat nghiêm chỉnh, đứng thật là soái ca eo nhỏ vai rộng cấm dục vô cùng. Nhưng anh lại để chân trần, còn bắt chéo thật hấp dẫn, chéo áo che đi phong cảnh giữa hai chân, làm người ta tưởng tượng đến thích.

Cho nên Tề Hải Dương chùi mũi xong liền xông đến kéo hai chân của Trần Thiên Tường ra, muốn liếm mút bảo bối đó. Bất quá Trần Thiên Tường còn mặc cả quần sịp chữ T. Cậu thô bạo cởi xuống, tiểu đệ của anh vừa vật bật ra oai hùng.

“Ừm..... Thoải mái không?” Tề Hải Dương thực ra sức chiều chuộng quy đầu, đầu lưỡi vờn quanh một chút rồi mới nuốt trọn vào miệng, vậy mà vẫn cố thăm hỏi cảm giác của đối phương.

Trần Thiên Tường ấn đầu cậu, hừ một tiếng không nói chuyện. Cậu bạnh miệng nhìn lên soái ca cảnh sát đang nghiêm nghị quan sát cậu, ánh mắt lạnh lùng tràn ngập hương vị cấm dục. Tuy anh mím môi, nhưng tiếng hít thở nặng nhọc, khuôn mặt màu mặt ong cũng đã đỏ ửng, từng lọn tóc bên dưới mũ thấm ướt mồ hôi, từng giọt theo cằm rơi xuống ướt nhòe mặt cậu.

Những giọt nước kia như rơi vào chảo dầu nóng bỏng, trong dầu ầm vang một tiếng nổ mạnh, bất chấp nút mạnh tiểu tử trong miệng rồi ngao một tiếng nhào lên đẩy Trần Thiên Tường ngã ra giường.

“Anh Tường, Anh Tường.....” cậu cuồng hôn thân thể bên dưới, liếm láp từng giọt trong veo lạnh buốt trên mặt anh, tay còn loay hoay mở caravat, sau đó dùng răng nanh gặm cắn chiếc cổ cùng hầu kết xinh đẹp.

Ai nha, không tốt rồi! Quân phục dụ hoặc hiệu quả thiệt lợi hại, hại thằng nhóc ngay lập tức biến hình thành chó ngoan. Trần Thiên Tường cố ý nghiêm mặt hấp dẫn cậu lại bất thành linh bị cậu áp đảo, thằng ngốc kia còn nóng lòng cởi áo anh, nếu anh không ngăn lại chắc phải ra tiền đi sửa nút áo.

Thế là Trần Thiên Tường dùng đầu gối đá vào bụng cậu, hai tay tóm gáy cậu lưu loát đè xuống, quay người ngồi đè lên cậu, tiểu đệ còn cọt cọt thân thể người ta.

“Oa..... Anh Tường, anh muốn chơi Sm hở? Đừng nói anh có chuẩn bị cả roi nha?” Tề Hải Dương nhăn mặt, cậu còn chưa hiểu chuyện xảy ra đã bị khống chế hai tay nằm sấp trên giường.

Trần Thiên Tường xấu hổ khụ một tiếng, sắc mặt lại đỏ vài phần. Anh kỳ thật định chủ động, nhưng làm đủ chuẩn bị rồi lại không biết mở đầu làm sao, kết quả không cẩn thận liên lã, vào cục diện này.

Anh đành dứt khoát lôi luôn cái còng tay tình thú ra, dù sao ngày hôm qua đã ‘Cưỡng gian’ một lần, hôm nay dứt khoát bù lại một lần là được.

“Sao tự nhiên trối em? Anh muốn lấy roi thật à?” Tề Hải Dương thật vất vả trở mình, nhưng hai tay lại bị trối ở đầu giường y như hôm qua. Cậu mấp máy mắt, ra vẻ đáng thương nhưng miệng cười cực kì hưng phấn. “Hắc hắc, quát ra mấy dấu đỏ nhiều nhiều là được, đừng đau quá nha.”

Hắc, thật là ngứa mông. Trần Thiên Tường lại thiếu chút đánh vỡ hình tượng soái ca, nghe cậu lải nhải chỉ muốn bật cười, đành dứt khoát banh chân cậu ra, bôi một đồng dịch trơn vào.

Lúc này Tề Hải Dương cuối cùng cũng rõ anh muốn làm gì sao, kích động rộng mở chân, còn nâng mông, to tiếng như sợ anh nghe không rõ.

“Anh Tường, vừa rồi em rửa đến năm lần lặn! Súc ruột luôn rồi ó!”

“Ngậm miệng!” Trần Thiên Tường nghiêng mặt trừng cậu mới có thể học ra hai chữ. Cậu lập tức không dám nói nữa, chỉ là hừ hừ lay động mông, như thúc giục anh mau xuống tay.

19. Chương 19: Là Hổ Công Không Phải Phản Công

Trần Thiên Tường đỡ lấy mông cậu, néo néo, hai khối nhỏ tròn căng trơn trượt thật đúng là thuận tay. Anh lại vạch ra tìm huyết nhỏ, không ngờ trực tiếp nhìn thấy cơ quan bài tiết của người đàn ông khác lại không hề ghê tởm như tưởng tượng, ngược lại cảm thấy mép thịt nhẵn nhẵn đúng thật là đóa cúc non cần được khai phá. Chỗ đó còn được dịch trơn làm cho bóng loáng, anh không thể chần chờ, đưa ngón tay đặt vào giữa, thuận theo dịch trơn đâm vào trong.

“A.....” Tề Hải Dương khoa trương kêu to một tiếng, phát hiện ngón tay kia lập tức dừng lại, cậu gấp gấp lắc mông giải thích. “Không có việc gì, em hưng phấn quá mức thôi mà, tiếp tục tiếp tục.”

Trần Thiên Tường thở phào, còn tưởng rằng bản thân không cẩn thận làm đau cậu. Anh tiếp tục nương theo dịch trơn mà khám phá vào trong, cảm thấy tường thịt bọc lấy ngón tay nóng như nham thạch, như là một sinh vật sống đang mấp máy hút ngón tay anh, cảm giác mới lạ thúc dục anh tăng nhanh tốc độ khuếch trương, rất nhanh sau đó ba ngón tay đã có thể nhét vừa.

“Được mà được mà, em cảm thấy vậy được rồi.” Hai tay Tề Hải Dương bị trối, chỉ có thể ngoái cổ quay lại nhìn, mà tầm nhìn cũng bị giới hạn nên chẳng biết anh đã khuếch trương ra sao. Nhưng cậu nóng vội ngứa ngáy, nếu không phải không thể động, chỉ sợ đã nhào lên chơi cười ngứa.

Trần Thiên Tường nhú mày, “Được rồi? Chút nữa đau đừng trách tôi.”

“Sẽ không đau! Đau phải mới lần đầu, tới đi!”

Trần Thiên Tường nghe vậy lại cảm thấy đau xót, thầm nghĩ tôi còn chưa ăn cậu, cậu đã thân chinh bách chiến. Hừ, sau này có tôi ở đây, cậu còn dám mơ tưởng tìm đàn ông khác hay không. Đáng tiếc chúng ta gặp nhau quá trễ, nếu có thể quay ngược lại năm năm, như vậy chúng ta chỉ có nhau, khối thân thể kiện mỹ này, chỉ có thể hưởng thụ khoái cảm từ anh. Aiz aiz, không thể nào, năm năm trước cậu vẫn là học sinh cấp ba, anh làm sao có thể xuống tay với trẻ vị thành niên đây.

Anh lần đầu cảm nhận được ước muốn độc chiếm có vị thế nào, chỉ là mới vừa thương cảm, người dưới thân đã xoay eo thúc giục.

“Ai za chậm chết em, có làm cho xong không đây! Ừm! Cúc hoa cũng lạnh rồi!”

“Lạnh cũng không sao, tôi giúp cậu làm nóng là được.” Trần Thiên Tường đến cùng vẫn không thể nín cười, hình tượng cao lãnh chống đỡ nửa ngày triệt để nát bét. Anh nhìn Tề Hải Dương, nhếch miệng cắn răng cười vài tiếng rồi lại nhét thêm một ngón tay đầy dịch vào cúc huyết quay một vòng, xong xuôi rồi mới cởi quần lót chữ T lộ ra gây thịt đã cứng rắn rất lâu trước đó, bắt đầu nhắm vào cửa huyết.

“Ừm, a..... Dừng dừng chút!” Trần Thiên Tường còn chưa đi vào, Tề Hải Dương đã tự kêu to lên, kêu một nửa lại đột nhiên ngừng, trợn tròn ánh mắt, tay lắc lắc cái còng mà chỉ loạn xạ lên đầu Trần Thiên Tường. “Anh Tường! Mũ! Anh đội mũ rồi thượng em!”

“Gi?” Trần Thiên Tường đã là tên lên dây chờ bắn, nhìn thấy động tác của cậu hồi lâu mới hiểu ra cậu không phải nhắc anh mang mũ chym mà là nón cảnh sát, nguyên lai vừa rồi bị cậu nhào lên, nón của anh cũng rơi xuống. Chậc, thôi đành lần này xuống giường nhặt nón chiều cậu, bắt quá anh cũng coi như là được nhắc nhở, hưng phấn quá xem chút quên mang bao.

Thế là anh cố ý chậm rãi buông chân của Tề Hải Dương ra, cứ từ từ xé bao, thông thả đeo vào, làm cho Tề Hải Dương ngóng đến độ quên chớp mắt, nước mắt cứ thế ứa ra.

“Ồ ô..... Lúc này thật sự lạnh”

Bắt quá cậu còn chưa kịp khóc xong đã thấy miệng huyết nóng rực, một thứ vĩ đại đang chen vào cơ thể cậu. Cậu lập tức nín khóc mỉm cười, còn giơ chân ngoặc ngang eo anh cảnh sát, dùng lực kéo hai người lại gần.

“Hắc hắc, Anh Tường xấu lắm, thích làm em lo lắng.”

“Ừm” Trần Thiên Tường hừ nhẹ một tiếng, cứ thế mà làm, vách ruột được khuếch trương nuốt lấy gây thịt của anh rất trơn tru. Anh ôm lấy hai chân bên hông, tạm thời dừng lại, cảm thụ cảm giác kỳ diệu chưa từng có. Bộ phận mẫn cảm nhất của mình lại đi sâu vào cơ thể của một người đàn ông khác, bị vách ruột nóng bức ôm lấy, dù anh có bất động vẫn cảm nhận được sự sung sướng do cơ thất cơ bắp mang lại.

Anh thử hơi rút ra, động thịt kia ngay lập tức cắn chặt không chịu thả lỏng, lúc anh thúc về phía trước, vách thịt lại tăng tăng cuốn lấy, kéo anh vào tận sâu bên trong. Có thể nói cuộc chơi hoàn mỹ mang đến khoái cảm hoàn mỹ, sung sướng từ dưới thân qua tủy sống tràn lên đại não, rất nhanh sau đó anh đánh mất nhịp điệu, cứ theo khoái cảm của mình mà ma sát đưa đẩy.

“A a a.....” Tề Hải Dương cũng không lải nhải nữa, tiểu cúc hoa trống vắng lâu ngày nay được người nhồi đầy, cậu mừng đến mức chỉ còn biết rên rỉ, xoay eo tìm kiếm góc độ thoải mái, khiến thứ vừa to vừa thô trong cơ thể chạm qua điểm khoái lạc.

“Sao, nơi này?” Trần Thiên Tường đương nhiên sẽ không chỉ lo cho chính mình, anh dựa vào phản ứng mà tìm kiếm điểm nhạy cảm trong thân thể cậu. Cái khoái cảm bùng nổ như muốn siêu thoát này anh hiểu, chỉ cần tìm đúng chỗ, thậm chí không cần vuốt ve dương vật cũng có thể đạt đến cao trào.

Tề Hải Dương nói không nên lời, vừa kêu to vừa gật đầu. Trần Thiên Tường nhìn không được cúi xuống hôn lên miệng cậu, thẳng đần này kêu to quá, tuy nói vách tường cách âm rất tốt nhưng cứ thế này nói không chừng một lát nữa sẽ có người gọi công an tố bọn họ làm phiền mất. Đầu lưỡi của Tề Hải Dương vừa vươn ra đã bị quấn lấy ngay lập tức, độ to của tiếng rên rỉ vừa này giảm rất nhiều. Nhưng cậu vẫn còn hưng phấn quá, nên hôn một hồi lại thành ra cậu dùng răng gặm gặm môi người ta.

Trần Thiên Tường cuối cùng còn nhớ kịp là ngày mai phải đi làm, ngay lúc miệng anh sắp bị cắn sưng liền ấn đầu cậu cứu lấy môi mình. Chỉ là ngay lúc ôm lấy nhau anh mới phát hiện, thằng em của con cún to dùng này cương cứng, cọ vào bụng mình nhót nhột vậy mà còn liên tục gia tăng cả tốc độ lẫn lực đạo ma sát. Anh với tay xuống sờ soạng tóm lấy cái gây hư hỏng kia để vuốt ve theo nhịp điệu cơ thể mình, làm chưa được bao lâu đã nghe Hải Dương a a kêu vài tiếng to, căng cơ hông gồng cơ đít bắn chất đặc sệt lên ngực cùng bụng của hai người.

Trần Thiên Tường bị giật mình, ngăn không được cơn khoái trào như hồng thủy ủa đến, vừa buông bỏ vũ khí là ngã vào tầng tầng mây. Trận tình ái này kịch liệt đến mức dư vị cũng nồng nàn, anh ôm chặt lấy thân thể hoàn hảo kia mà thở dốc, nhịn không được còn hôn lên xương quai xanh, xoa nắn tỉ mỉ hai viên nhũ hồng, vuốt ve cơ bụng xinh đẹp của cậu. Chỉ khi đụng vào đám tinh dịch nhầy nhụa của cậu, anh mới đột nhiên tỉnh ngộ, việc tẩy rửa mấy cái này đương nhiên sẽ do cái tên vừa ăn người ta sạch sẽ là anh đảm nhận.

“Anh Tường?” Tề Hải Dương chờ đợi đã lâu mà không dám quấy rầy anh, vừa không rên rỉ cũng không dám nói xàm, chỉ để anh sờ sờ vậy, rất thoải mái, có khi còn có thể làm thêm một lần.

20. Chương 20: Bạn Trai Thân Ái

Trần Thiên Tường lúc này mới nhớ anh còn trối người ta, áy náy đi lấy chìa khóa mở ra, đứng dậy còn hôn mặt cậu. “Nằm yên đó, tôi lau người cho.”

“Lau cái gì chứ! Một lát đi tắm sạch mồ hôi là được!” Tề Hải Dương vừa được tự do hai tay liền nhào đến, Trần Thiên Tường lại dùng một quyền đánh ngã cậu, còn liếc cậu một cái mới xuống giường.

“Nằm yên chờ tôi trở lại!”

“Nằm cũng được! Anh mau quay lại nha!” Những lời này mang đầy tính ám chỉ, thế là Tề Hải Dương rất ngoan ngoãn banh chân nằm đợi, còn hôn gió với Trần Thiên Tường, lòng chỉ chờ có thêm một lần.

Trần Thiên Tường dọn hết vỏ chuối đã dùng xong, cởi áo sơ mi dính tinh dịch bỏ vào máy giặt. Thật sự xin lỗi cậu nhóc hình sự cho anh mượn áo, chắc là nên mua riêng cho mình một bộ, sau này còn dùng.

Anh lau rửa một chút, rồi cứ thế lỏa thể bưng chậu nước cùng khăn mặt đến bên giường. Kiên quyết lau người cho Tề Hải Dương, đây cũng là lần đầu tiên anh làm chuyện tình tự thế này. Trong mấy cái tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao, dịu dàng lau rửa cơ thể cho tiểu thụ, mới là một hảo tiểu công. Đúng rồi, tối hôm qua Hải Dương cũng muốn lau người cho anh, xem ra cậu đúng là có tư chất làm một hảo tiểu công.

“Nằm yên đừng nhúc nhích.” Trần Thiên Tường lau bụng cậu cho sạch, vắt sạch khăn mặt lại lau vùng lông rậm rạp bên dưới, còn nâng tiểu huynh đệ đã mềm của cậu lên, ân cần dùng khăn nóng lau sạch một lần. Trời sinh anh ít nói, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, dù có yêu cũng sẽ xấu hổ không dám nói, cho nên loại động tác nhỏ ôn tồn thể này chính là cách anh biểu đạt tình yêu.

“Phía sau... dính dính, lau chỗ đó trước.” Tề Hải Dương mở rộng chân, vẫy mông, Trần Thiên Tường cúi đầu xem, giữa kẽ đùi toàn là dịch trơn còn có bong bóng nhỏ li ti do ma sát tạo thành.

Mặt anh nóng lên, vội vã vắt khăn lau đi hết. Lại nhìn tiểu súc hoa ửng đỏ kia, nói vậy bên trong cũng còn sót lại không ít dịch trơn. Trong vô thức anh cảm thấy hưng phấn, phải trấn định hô hấp có thể thò tay vào cái miệng huyệt nhỏ nhắn kia. Tiểu súc liền run rẩy một chút, sau đó một dòng chất trơn chảy ra, dính đầy lên chỗ anh vừa lau qua.

Tuy rằng biết rõ kia chỉ là dịch trơn, cũng không phải thứ mà anh bắn vào, nhưng anh vẫn cảm thấy hưng phấn đến mức cảm thấy hạ thể nóng dần lên, thứ đang rũ xuống lại như có điện chạy mà phút chốc ngừng đầu.

Hình như nên làm thêm một lần..... vậy còn lau cái rắm, cứ trực tiếp thượng đi.

Trần Thiên Tường bĩu môi cười, ném khăn mặt treo lên giường, hai tay đè lại cái tên này giờ vẫn đang nằm yên ỏn.

“Hắc hắc, em đã nói mà, làm thêm một lần nữa rồi đi tắm!” Tề Hải Dương khoái trá ôm lấy soái ca trên người, nâng chân siết eo anh.

“Đừng Ngu ngốc, đừng nóng vội, tôi đi lấy bao.....”

Lời nói thừa thãi của anh bị bao phủ bởi cái hôn nhiệt tình của Tề Hải Dương, anh rất nhanh đánh mất bình tĩnh, tại kia khả ái tiểu huyết dụ dễ tiếp theo can vào động. Bất quá cho đến khi sáng khoái thêm lần nữa anh mới thấy ảo não, vốn định mỗi người một lần, kết quả không cưỡng được mê hoặc mà làm 1 đến hai lần. Xem ra kích thích thị giác lợi hại hơn mấy cái đồ chơi nhieu, coi như lại học được một chiêu, lần tới sẽ thử xem.

Sau hôm nghỉ ngơi đó, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống chung nhà hài hòa mỹ mãn, tuy rằng bọn họ cam chịu lịch trình mỗi người một lần, nhưng dưới thể tấn công của Tề Hải Dương da trâu mặt bò kia, Trần Thiên Tường thường phá lệ làm công đến hai lần. Bất quá anh cảnh sát cũng sẽ không chịu thiệt, anh sẽ không ngại ngần gì mà đè cậu ta xuống giường rồi cười đến thích. Cho nên tính ra lịch trình mỗi người một lần được chấp hành rất là quy củ.

Ngày nghỉ hè của Tề Hải Dương đến rất nhanh, đã hứa về gặp gia đình cậu nên Trần Thiên Tường cũng nộp đơn xin nghỉ đông từ sớm, còn đi thuê một chiếc xe, chở cậu về nhà dưới danh nghĩa bạn trai.

Anh suy nghĩ một đường, nghĩ xem khi gặp gia đình của Tề Hải Dương anh sẽ mở miệng thế nào, tuy rằng anh mua nhiều quà mang ý tứ hỏi thăm nhưng như vậy đâu đồng nghĩa với việc anh được nói thẳng “này gả con gái của mấy người cho tôi đi” được? Không bị đánh cho cú mới là lạ. Lại nhìn tên ngốc bên cạnh, này giờ cứ vui vẻ ca hát, hiển nhiên căn bản không để mấy cái phiền não này ở trong lòng.

“Hải Dương, cậu thật sự đã tính toán hết chưa? Nên nói chuyện của chúng ta như thế nào với bọn họ đây?” Trần Thiên Tường càng nghĩ càng cảm thấy chần chừ, nói không chừng cậu ta vừa về nhà liền nói ‘Con thích đàn ông, đây là bạn trai của con’. Cho nên cần phải xem xét thái độ của cha mẹ cậu trước, áp dụng chiến thuật chối quanh co mà nói cậu không định kết hôn, chỉ thích độc thân.

Tề Hải Dương lại không chút nghĩ ngợi, há mồm là nói: “Nói thế nào sao? Thì nói em thích đàn ông, em đưa bạn trai về ra mắt.”

“Sặc Cậu thật là.” Trần Thiên Tường cười lên tiếng, xem ra hắn đã hoàn toàn nắm giữ này ngu ngốc nào đường về. Lập tức anh cẩn thận giảng giải suy nghĩ của mình cho cậu, chỉ cần nói chưa thích kết hôn thôi, như vậy còn có thể tìm ra đường sống, chứ con cái đi xa về nhận là gay thì thật là Sau này họ thấy Tề Hải Dương tìm đối tượng không dễ dàng, lại thấy anh cùng cậu cũng chẳng xảy ra việc gì, bọn họ có lẽ sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện con trai mình ở cùng đàn ông hơn.

“Cái gì cơ? Không có cần phiền vậy đâu, ba mẹ em nhìn thấy anh chắc chắn là rất thích đó, đâu có thể nào không đồng ý!” Tề Hải Dương còn rất là tự tin, nói xong lại xuống một câu: “Trên trời giáng xuống năm chữ! Sẽ không sao đâu mà!”

“Tối khi có chuyện, cậu có muốn khóc cũng không kịp!” Trần Thiên Tường lườm cậu một cái, nhớ lại bài học của chính mình, tư vị bị người nhà xua ra khỏi cửa thiệt không dễ chịu. Nếu lát nữa thẳng này thật sự nói xàm trước mặt người nhà, chính anh còn phải can nó lại, nghĩ biện pháp giúp nó hòa giải.

Thị trấn nơi Tề Hải Dương sinh ra không lớn, đi vào quẹo hai lần là Tề Hải Dương đã kêu to rồi mở cửa sổ xe vẫy tay với mấy người bên ngoài. Do đã gọi điện thoại trước rồi nên anh em của Tề Hải Dương đều đứng ở ven đường chờ cậu. Trần Thiên Tường cảm thấy rất là lo lắng, anh còn chưa chuẩn bị tốt mà đã gặp người, chỉ có thể cứng ngắc đứng xe.

“Anh Hai, này là ai? Giới thiệu em đi!” là em gái đang học lớp 12 của Tề Hải Dương chạy đến bên cạnh xe, nhìn thấy soái ca lái xe, mắt lập tức sáng lên.

“Bạn trai của anh mày đó, mau gọi anh Tường!”

Trần Thiên Tường đến cơ hội ngăn lại còn không có, Tề Hải Dương đã bật ra. Anh gục đầu trên tay lái, chỉ cảm thấy thế giới này đã tối đen một mảnh. Nếu có thể, anh chỉ muốn lập tức khởi động ô tô, mang cái thẳng ngu ời là ngu bên cạnh trốn tới chân trời góc biển, tránh khỏi một màn đuổi giết của người thân.

“Anh Tường!” Cô bé thực hưng phấn đến chào, Trần Thiên Tường đang lo lắng có nên giả chết hay không, còn đang nghĩ không biết đáp lại thế nào thì bây giờ cô bé mới nhận ra mà hét một tiếng kinh hãi: “Là bạn trai của ai?!”

Tề Hải Dương vẫn không biết sống chết chỉ mặt mình, thực tự hào nhe răng cười: “Đương nhiên là của anh!”

21. Chương 21: Sẽ Không Sao đâu Mà

Trần Thiên Tường vác gói to gói nhỏ đi theo ba người kia lên lầu. Lòng thầm niệm ‘đã đến nên ở, chuyện nhỏ không nhần đại mưu tất loạn, không sao mình có thể làm được, trên trời giáng xuống năm chữ Có cút mới không sao!’

Vào cửa rồi, quà cũng tặng, anh chỉ cảm thấy mình đứng cũng không được ngồi cũng không xong, tay xoa xoa chẳng biết nên khoan hay duỗi. Lại thấy cô bé cùng mẹ thì thầm to nhỏ rất bí ẩn, anh lớn cùng cha nhìn anh đánh giá, anh chỉ cảm thấy mồ hôi mẹ mồ hôi con ướt đầm một vùng lưng. Anh nhìn cây chổi dựng góc tường, nếu trong chốc lát cha cậu muốn đánh con, anh nên kéo cậu chạy hay cùng quỳ chịu tội? Ừm..... Vẫn là nên quỳ xuống cho lão nhân gia đánh một trận hả giận đi.

“Mấy người thì thầm cái gì! Anh Tường công tác bận bịu! Hiếm khi xin nghỉ được đến thăm nhà mình mà cả lỵ nước cũng không có!”

Tề Hải Dương bắt đầu phá bình, kéo Trần Thiên Tường ngồi xuống sô pha, Trần Thiên Tường nào dám ngồi, lúc lôi kéo nhau còn thấy cha Tề run rẩy khóe môi, do dự hỏi: “Ừm thì, Trần Thiên Tường làm ... làm nghề gì?”

“Cảnh,.. cảnh sát.” Trần Thiên Tường trong lòng run run, lập tức đứng nghiêm trả lời, thiếu chút nữa hành lễ.

Cha Tề khoát tay ý bảo anh không cần khẩn trương, lại thở dài: “Cảnh sát à..... Aiz, nhìn khá quá mà, chỉ đáng tiếc lại là đàn ông.”

Trần Thiên Tường lau mồ hôi không biết nên đáp cái gì, nhưng nghe ý tứ này, hình như cha Tề đã mở lòng, không có bài xích đồng tính luyến ái?

Sau đó lại là một trận im lặng, Tề Hải Dương nhìn quanh cả người yêu lẫn người nhà đều nhẩn nhẩn nhớ nhó đành gãi gãi đầu muốn hỏi bọn họ xảy ra chuyện gì, liền nghe em gái hét to một câu: “Được rồi căng thẳng cái gì nữa. Vốn cả nhà mình còn cho rằng anh hai chưa qua ba mươi tuổi chưa nói cho cả nhà biết. Bây giờ anh nói rồi, cả nhà đâu cần giả vờ không biết nữa!”

Trần Thiên Tường hỏi một câu: “Nói cái gì?”

“Nói anh thích đàn ông chứ gì! Anh cho rằng bọn em không biết, nhưng mọi người đã sớm biết rồi!”

Tề mù mù ở bên lau nước mắt, “Thằng ngu kia cái gì cũng giấu, tuy rằng nó không nói rõ, nhưng chúng ta đã sớm nhìn ra Aiz, không nói nữa, đi nấu cơm đây.”

“Nhìn ra hả? Làm sao mà nhìn ra được?” Cái này Tề Hải Dương cũng kì quái, từ khi cậu biết rõ tính hướng của bản thân thì cũng biết phải giấu đi không được phô trương, nên chuyện này cậu chưa hề nói cho ai khác biết cả.

“Anh rõ ràng như vậy mà Aiz, để anh Cả nói chuyện với anh.” Tề tiểu muội đỏ mặt lên, chạy về phòng mình, chuyện này để cô nói không được.

Nhìn thấy ánh mắt hai người quay về phía hắn, Tề đại ca quần bách khoa tay múa chân, “Là cái chuyện Sốc lộ, sốc lộ đó Thằng này sốc lộ phải dùng ảnh nam thần, còn phải lựa mấy tấm lộ ngực. Lúc tôi phát hiện đã thấy kì lạ rồi, tôi còn lên giấu mấy quyển tạp chí mát mẻ dưới gối nó. Ai ngờ nó có thêm đầu, mấy cô diễn viên người mẫu đẹp vậy không chịu ngó, lại còn đi cắt hình mấy ông diễn viên chụp chung trong đó xuống, tôi nào cũng phải xem mới ngủ được.”

Tề đại ca nghĩ đến liền đau lòng, mấy cuốn tạp chí tình dục thực không dễ dàng mà mua được, anh đã có lòng mà thằng em của anh còn dám cắt nát ra, thậm chí còn tàn nhẫn cắt một nam một nữ tách ra, chỉ còn

hình một cô gái nữ ôm lấy khoảng không thì làm sao. Dù sao hiện tại phòng khách cũng chỉ có bọn họ là bốn người đàn ông, anh dứt khoát nói ra, cũng coi như phát tiết một chút nhiều năm oán khí.

“Còn nữa, tao còn bỏ JAV dưới gối mày, có cả cô giáo Thảo này, cho mày bỏ vào máy tính coi! Vậy thì sao, mày mở được máy tính là đi tải GV trên mạng về! Aiz, tao còn lời nào để nói nữa”

Tề đại ca vừa nói vừa lắc đầu, cái thằng em trai ngu đần này đúng là đồ phá của. Trần Thiên Tường trầm nghĩ, khó trách thằng em ngổ ngồi nói thằng anh còn ngổ hơn nó, nhét tạp chí khiêu dâm với băng đĩa khiêu dâm dưới gối em trai, có cái loại anh trai nào như vậy không.

“Được quá ha! Anh trai, anh dám theo dõi em”

Tề Hải Dương nói còn chưa dứt lời đã bị Tề đại ca cho một cái cốc đầu, “Theo dõi mày cái cục cứt, mày với tao ở cùng phòng, mày làm cái gì cũng không kín, tao cứ phải giả vờ không thấy!”

Tề ba ba lại ai thán, “Chúng ta nghe thằng anh nói vậy, cũng tìm người cố vấn đến xem coi nó bị cái gì, thậm chí còn lên tỉnh đi tìm bác sĩ hỏi. Người ta đều nói vậy nó là bẩm sinh rồi, miễn cưỡng ép nó tìm phụ nữ cũng sẽ không hạnh phúc. Hơn nữa nghe nói..... Cái loại người này rất thích làm loạn quậy phá, chúng ta một nhà liên lo lắng, nó ngàn vạn lần đừng có để dính bệnh”

“Bệnh tình dục đó.” Tề tiểu muội từ trong phòng ló đầu ra, trịnh trọng nói với Trần Thiên Tường. “Cho nên hôm nay nhìn thấy anh Hai dẫn anh về, chúng ta cảm thấy yên tâm. Ít nhất có người đứng đắn trông chừng ảnh, ảnh sẽ không thể làm xằng bậy. Anh không biết anh Hai gốc lấm, làm việc căn bản không dùng não, thả ra ngoài ba ngày là học hư ngay!”

“Này! Nói anh mày thế hả! Anh đi ra ngoài học đại học ba năm chưa từng gây chuyện! Còn tìm cho mày một” Tề Hải Dương trừng với cô bé, hiếm khi do dự lẩm nhẩm. “Nên gọi là chị dâu hay anh rể ta?”

“Cái gì chứ, anh chứ đâu phải chị của em, Anh Tường cũng không đâu phải chị.” Tề tiểu muội le lưỡi, lại lùi về phòng mình.

“Aiz, Tiểu Trần a, chúng ta cũng không có cách nào.” Tề ba ba vừa nói vừa cầm tay Trần Thiên Tường, kéo anh qua ngồi cạnh mình. “Nó lên thành phố học đại học, sau này nhất định sẽ đi làm ở đó. Chúng ta không thể ngày ngày trông chừng nó, so với việc làm xằng bậy thì có người đứng đắn ở cùng nó vẫn tốt hơn. Bác sĩ tâm lý người ta nói, cái loại này không phải là bệnh, chỉ cần giữ mình trong sạch, có, có đối tượng cố định..... Ừ, là cái chuyện đó đó, thì dù là đàn ông vẫn có thể có gia đình hạnh phúc. Làm cha mẹ, ai không hi vọng con cái mình có thể hạnh phúc chứ. Chỉ cần nó sống tốt, chúng ta sẽ không có ý kiến.”

“Hắc hắc, em đã nói mà, em hiểu cha mẹ lắm! Cha, cha yên tâm! Con chỉ có một mình anh Tường, thật sự! đời này con chỉ có anh thôi!” Tề Hải Dương ở bên cạnh sớm đã vui đến nở hoa, đã nói không sao mà, anh Tường cứ thích lo xa. Người trong nhà mà, đương nhiên phải suy nghĩ cho nhau, làm sao có thể căn cựa tìm kiếm hạnh phúc chứ.

Cha Tề nói thẳng một hơi như thế nghĩa là một nhà bọn họ đã sớm có cái ý tưởng này, chỉ là nhi tử giấu diếm, bọn họ đương nhiên thể nói trước. Lúc này cha Tề cầm tay chả biết gọi là con dâu hay con rể, chỉ cảm tiểu cảnh sát này tướng mạo đường hoàng đứng đắn, giao con cho nó lão thật yên tâm.

Mẹ Tề vừa vặn bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra, “Tiểu Trần, sau này là người một nhà, cứ đến chơi, đừng khách khí.”

“Cám ơn cha, cám ơn mẹ..... Hai người yên tâm, con sẽ khiến Hải Dương hạnh phúc.” Trần Thiên Tường cảm động đến mức cay mũi, không ngờ Tề gia cha mẹ mở lòng như vậy, lại nhớ tới nhà mình, thật sự là bị thương đến mức không ra nước mắt.

Chỉ nghe cha Tề cũng đổi khẩu khí thoải mái, cười nói: “Bên nhà con, chúng ta cũng nên đi qua thăm hỏi một chút, chờ thằng Hai tốt nghiệp xong là lo hôn sự cho hai đứa.”

“A, đúng vậy Ha ha.....” Cái này Trần Thiên Tường chỉ còn biết cười gượng, nguyên lai cái tật ngổ này là do di truyền, cha mẹ lo lắng muốn giúp đứa con đồng tính của mình chuyện hôn sự thiệt không thiếu, nhưng đều là ép buộc nó cưới phụ nữ. Còn cha mẹ lo lắng chuyện hôn sự của hai đứa con trai này thiệt sự

quá hiếm lạ. Bất quá cũng vì người ta đơn giản chất phác, lại yêu quý con mình, cho nên mới có thể tiếp nhận anh nhanh như vậy.

Đúng vậy, cha mẹ đều hi vọng con cái mình có thể hạnh phúc. Anh phải chăng cũng nên về cái nhà từ lâu khuất mặt, nói chuyện phải trái với cha mẹ, có lẽ bọn họ cũng có thể hồi tâm chuyển ý.

Sau một tuần, trên đường về nhà, Trần Thiên Tường nhìn người bên cạnh vẫn rỗng ‘Trên trời giáng xuống năm chữ’, liền thò tay xoa xoa đầu cậu.

“Hải Dương, theo tôi về nhà. Nhà cha mẹ tôi.”

“Được đó! Qua đó cầu hôn!” Tề Hải Dương lắc lư đầu hét càng to, Trần Thiên Tường nhin không được hết cùng cậu, có tên ngố đơn thuần này theo, mặc kệ có khó khăn nào

Hắc, tất cả sẽ không sao!

[hoàn]

22. Chương 22: Phiên Ngoại 1 : Chơi Talk Sex

Ở chung với Tề Hải Dương bốn tháng, Trần Thiên Tường mới biết cậu bạn trai của mình thật không thể coi thường

Cả sân vận động vang tiếng hoan hô long trời lở đất, có hơn phân nửa là dành cho cậu.

Chuyên bóng, hỗ trợ, ghi bàn, cho dù với trình độ chơi bóng gà mờ của Trần Thiên Tường, anh cũng có thể nhìn ra động tác của cậu đơn giản lại linh hoạt, như nước chảy mây trôi, kỹ thuật lại phức tạp vô cùng.

“A a a a!!!! Tề Hải Dương!! Em yêu anh!!”

Bên cạnh lại vang lên giọng của các cô gái hét chói tai, Trần Thiên Tường không vui nhúu chặt mày. Không ngờ tiểu tử này ra sân liền biến thành người khác, không ngốc không khùng, tập trung nghiêm túc, thanh xuân nhiệt huyết, thêm vẻ ngoài tuấn lãng, khó trách sẽ có bao nhiêu nữ sinh mê mẩn.

Tề Hải Dương lại ghi một bàn hoàn hảo vào rồi, lúc cậu giơ tay chúc mừng còn nhân tiện quay lại cười với Trần Thiên Tường trên khán đài một cái. Trần Thiên Tường chỉ cảm thấy phía sau như chấn động, một đồng nữ sinh lại hét rầm lên, dốc toàn lực cổ vũ cậu.

Hắc, mấy cô có kêu to cỡ nào thì tiểu Hải Dương nhà tôi cũng sẽ không nhìn mấy cô dù chỉ một cái. Trần Thiên Tường lại đắc ý, sắc mặt đang lạnh lùng liền ần ần ý cười. Tuy rằng anh không hiểu luật lệ lắm, nhưng đến xem trận đấu này thật sự là quyết định đúng đắn, Hải Dương đẹp trai như thế lúc bình thường căn bản nhìn không ra. Nghe cậu nói chỉ cần thắng trận đấu này liền có thể tham gia trận chung kết liên đoàn năm sau, nếu thắng nữa thì sẽ là một trong tám đội mạnh nhất nước. Đây là năm cuối ở đại học của Hải Dương, làm đội trưởng lại là hạt giống của đội tuyển, cậu thật sự muốn dẫn dắt cả đội bước lên bục chiến thắng.

Anh đột nhiên cảm thấy thật vinh dự, Hải Dương của anh đang có một sự kiện quan trọng, dẫn dắt đội bóng vượt lên, được mọi người hoan hô, này không chỉ là vinh dự của mỗi Hải Dương, cũng là tự hào của anh.

“Cố lên! cố lên! cố lên!” Cuối cùng anh cũng giữ không được hình tượng khốc ca của mình nữa, vỗ tay rống lên ba tiếng, đã thấy tay Tề Hải Dương run lên, một đường bóng bị lỗi

May mà lỗi đó không gây hậu quả, đội của Tề Hải Dương dùng chiến thuật áp chế thắng trận. Thế nhưng Trần Thiên Tường đã ra quyết định, làm một vị nội trợ tốt, hẳn không thể cho hấn ái nhân chế tạo bất cứ phiên toái, từ hôm nay đến trận chung kết, sáng sớm liền cùng nhau rèn luyện, điều chỉnh thực đơn gia tăng dinh dưỡng, còn phải quản lý thể lực

Tề Hải Dương tinh lực tràn đầy, anh sẽ không cho cậu làm càn, một ngày hai lần là nhiều quá, giảm xuống một tuần bốn lần vừa đẹp.

Thời gian qua nhanh, rồi cũng đến ngày diễn ra chung kết, Tề Hải Dương mang tâm trạng dục cầu bất mãn nghênh đón trận đấu cuối cùng của đời sinh viên. Bởi vì thi ở tỉnh khác, Trần Thiên Tường sợ anh đến xem sẽ gây áp lực cho cậu, nên đây là lần đầu tiên hai người chia lìa nhau.

Tề Hải Dương ghen một cổ tà hỏa, như mãnh thú xuất lồng thành lốc xoáy sân bóng, một đường tiến công dẫn đội bóng vào thẳng chung kết.

Đêm đó có tiệc ăn mừng, tất cả mọi người ở bên ngoài vui vẻ, cậu lại cảm thấy bức bối vô cùng. Lấy di động ra bấm dãy số quá quen thuộc, tuy rằng nước ở xa không cứu được lửa gần, nhưng nghe thấy cũng bớt đi mong nhớ.

“Hải Dương? Làm sao không đi ăn mừng?” Trần Thiên Tường xem trực tiếp trên TV, định gọi điện thoại chúc mừng cậu. Bên kia chỉ có giọng của cậu, hiển nhiên là đang ở một mình.

“Em về khách sạn, ô..... Anh Tường, em khó chịu.....” Tề Hải Dương giả giọng ủy khuất, gằm gừ trong họng, giống như chó to bị bệnh.

“Xảy ra chuyện gì? Nhanh đi tìm y tá đi!” Trần Thiên Tường lập tức lo lắng, sợ trong lúc thi đấu quá kịch liệt cậu bị chấn thương.

“Không phải.....” Tề Hải Dương hừ hừ vài tiếng, lại hắc hắc cười. “Anh Tường à, em nhớ anh, muốn anh ôm em.”

“Ngu ngốc!” Trần Thiên Tường tuy mắng một câu, nhưng giọng nói rõ ràng chứa ý cười. Đã tám ngày không gặp con chó to đùng này, thiệt ra lòng anh cũng bốc hỏa, không khỏi âm thầm cảm thấy tiếc vì sao không đi cùng cậu.

Bất quá tuy không gặp, giọng nói lại bên tai. Trần Thiên Tường suy nghĩ một chút, không phải có cái gọi là talk sex sao, không bằng bọn họ cũng thử xem.

“Hải Dương, phòng có người khác không?”

“Không, chỉ có mình em.” Tề Hải Dương giang chân giang tay trên giường, nhắm mắt thưởng thức thanh âm cậu yêu quý nhất.

“Tắm rửa chưa?”

“Rồi.”

Trả lời xong những lời này, Tề Hải Dương chỉ cảm thấy tiếng hít thở bên trong điện thoại rõ ràng nặng nhọc hơn rất nhiều, sau đó cái giọng nói dễ nghe kia liền trầm hơn một chút, chậm rãi nói: “Được rồi..... Bây giờ cởi áo, tự vuốt ve đầu vú..... Xem như là tay tôi đang âu yếm hai hạt đậu mềm mại, xoa nắn nó.....”

“Ồ..... Anh Tường, lúc này em chỉ mặc quần lót.” Tề Hải Dương hưng phấn, lập tức báo cáo hiện trạng của mình rồi rất ngoan ngoãn tự xoa vều.

Trong đầu Trần Thiên Tường lập tức hiện ra hình ảnh tình dục, thân thể cường tráng mê người của Tề Hải Dương, ánh mắt ướt sũng, nhỏ giọng rên rỉ, một bàn tay xoa nắn cơ ngực rắn chắc, niết đầu vú nhỏ xinh đến mức cứng ngắc đỏ rực, tựa hồ như chỉ cần cúi đầu là có thể ngậm lấy nếm thử.

Anh vươn đầu lưỡi ra liếm liếm khoe miệng, hầu kết vang lên tiếng nuốt nước bọt. “Ừm, rất tốt..... Bây giờ cởi quần lót ra, dùng tay của tôi, cầm lấy dương vật..... Cảm thấy không? Ngón cái của tôi lướt dọc miệng sáo, xoa nhẹ một chút Vuốt ve đùi cậu Ừm, thoải mái không?”

“A a, anh Tường, mau.....” Tề Hải Dương chỉ cởi được quần lót đến nửa đường là đã cầm lấy thứ to đùng kia vào tay bắt đầu sóc kịch liệt, kích động đến mức cảm điện thoại không chắc.

Trần Thiên Tường tựa vào sofa, cũng móc thứ của mình ra vuốt ve. Có thể tưởng tượng thứ trắng kiêu hùng vĩ của người kia áp sát thứ của mình, cọ sát lẫn nhau, nóng bỏng rực lửa, thích đến mê người.

“A..... Hải Dương, đằng trước muốn, ừm, hay là đằng sau muốn?” Trần Thiên Tường hỏn hỏn hỏi cậu, bên kia điện thoại không chút do dự trả lời: “Đằng sau!!”

Liên biết hỏi cũng như không. Trần Thiên Tường cười rộ lên, dụ hoặc trầm giọng. “Được rồi, bây giờ buông gậy thịt to của cậu ra, lại sờ xuống phía dưới Đụng đến tiểu huyệt đói khát của cậu chưa”

“A, Anh Tường..... Đụng đến”

Trần Thiên Tường dường như có thể nhìn thấy, Tề Hải Dương mở hai chân ra, khó nhịn cọ sát vào nệm giường, bởi vì cánh tay thon dài, cho nên cũng không khó mà lần mò đến cửa động đóng chặt.

“Ha ha, đưa một ngón tay vào thử xem, thực nóng thực chặt đúng không? Ừm, xoay một vòng, đúng vậy, vách thịt trơn bóng Cảm thấy không? A, thật tuyệt, mút tôi chặt quá Hải Dương.....”

Bởi vì nhìn không thấy đối phương, Trần Thiên Tường đành rên rĩ loạn xạ, chỉ ngón tay qua tường tượng, kích động đến điểm nhạy cảm nhất của Tề Hải Dương. Anh nhắm mắt lại, vừa nghe đối phương bắt đầu nức nở rên rĩ, vừa dùng lực vuốt ve dương vật của mình, tựa hồ đã thật sự đã thay thế ngón tay kia, đang rong ruổi trong cơ thể nóng bỏng của cậu.

“A, Anh Tường, a a, sướng quá.....” điện thoại của Tề Hải Dương đã sớm rút trên gối, cậu dứt khoát mở loa ngoài, vừa nghe tiếng rên rĩ mất hồn của người yêu, vừa hưởng thụ khoái cảm như thân thể đang thật sự bị công chiếm.

“A, a a a a.....”

“A a a a a a.....”

Bên trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nữ la thất thanh, tiếp theo chính là tiếng kêu như gập quỳ của Tề Hải Dương. Trần Thiên Tường sợ tới mức tay run lên, vội vã giữ chặt lấy điện thoại lớn tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì!?”

“A, không có việc gì, có một cô gái đột nhiên chạy vào, làm em hết hồn.” Nghe thanh âm Tề Hải Dương đã bình tĩnh trở lại, trán Trần Thiên Tường lại đổ mồ hôi.

“Vừa rồi cậu không khóa cửa?”

“A, ha ha, quên. anh Tường, tiếp đuy.” Tề Hải Dương xoa xoa tinh dịch trên bụng, nói như chẳng hề để ý. Lúc này bị giật mình làm cậu bắn tinh luôn, cảm thấy chưa thật sự tận hưởng.

“Là phục vụ phòng của khách sạn à? Làm sao không gõ cửa mà vào ngay vậy?” Trần Thiên Tường nhìn nhìn tay mình, anh cũng bị sợ tới mức trước bụng sùng hàng. Nhưng cái thằng ngu này còn cười được à? Cậu ta vừa gây tiếng vang ở league, trở thành siêu sao mọi người hâm mộ. Hiện tại lại bị người khác bắt quả tang đang tự an ủi, đặc biệt..... Chỉ ngón tay của cậu ta không phải vuốt phía trước mà đang cảm ở phía sau Nếu tin đồn truyền ra, chỉ sợ có ảnh hưởng xấu đến sự nghiệp của cậu.

“Không phải phục vụ phòng, còn cầm sổ kí tên xông vào, chắc là fan hâm mộ.” Tề Hải Dương cẩn thận hỏi tường một chút, cậu vừa biết có người tiếng vào đã vung tay, coi như là rút khỏi mộng. Hơn nữa cô gái kia thấy cậu trần như nhộng nằm trên giường, sợ tới mức quát to một tiếng rồi che mặt bỏ chạy, chắc là không thấy rõ lắm hoàn cảnh của cậu.

“Không có việc gì, anh Tường, mấy em gái chưa trải đời, vừa vào cửa đã sợ đến mức bỏ chạy, chắc là chưa thấy gì đâu!” Biết Trần Thiên Tường lại lo cho mình, Tề Hải Dương vội vàng giải thích, chỉ nghĩ có thể trấn an người yêu rồi đòi thêm một lần, cái hoạt động không dùng mắt chỉ dùng tai này thật là kích thích mà.

“Anh Tường, làm thêm lần nữa đi! Không thì lần này em nói anh làm nha!”

“Thằng ngốc này! Chờ cậu về nhà, khóa cửa rồi làm bao nhiêu cũng được!” Trần Thiên Tường nghiêng răng nghiêng lợi vừa cười vừa mắng một câu, thầm nghĩ đúng là thằng nhóc không để người ta an tâm mà, đời này chỉ có thêm cường thôi.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 : Lão Ngạo Kiều Gặp Mặt Tiểu Nhị Hóa

“Cộc cộc cộc.....” Trần Thiên Tường tay ôm lễ vật, tay gõ cái cửa đã quá quen thuộc, lòng bàn tay lại đổ mồ hôi lạnh. Cậu trai to con nhìn thấy anh ỉu xìu như thể liền sáng khoái gõ dùm.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

“Này! Gõ nhẹ chút.....”

“Gõ cửa mà trời, gõ nhẹ làm sao bên trong nghe được.”

Hai người còn đang cãi nhau, cửa nhà két một tiếng mở ra, người phụ nữ mở cửa vừa nhìn thấy Trần Thiên Tường liền giật mình, trong mắt vừa có vui mừng vừa có khó xử.

“Ai đó, ai đến vậy?”

Mẹ Trần đang đứng ở cổng, trong nhà đã vang lên tiếng nói của đàn ông, chính là ba Trần.

“Mẹ, mẹ với ba dạo này thế nào? Có khỏe không?” Trần Thiên Tường cất bước muốn vào cửa, lại bị mẹ Trần ngăn lại.

“Đừng, con đi nhanh đi, đừng để ba con nhìn thấy lại tức giận!”

Bất quá bà cản được Trần Thiên Tường lại không cản được bóng người to cao thủ pháp lanh lẹ lách mình vào nhà còn đặc ý kêu to một tiếng: “Làm cha nhìn thấy con thì phải vui, tức giận cái gì!”

“Ai? Cậu là ai! làm sao tùy tiện vào nhà người khác!” Ba Trần chạy ra nhìn người xa lạ, tỏ vẻ đề phòng cầm lấy điện thoại. “Đi mau, đừng để tôi gọi công an!”

Tề Hải Dương nhìn thấy lão đầu gần năm mươi tuổi, bộ dạng cao cao đại đại rất là khỏe mạnh liền sáng mắt lên nhận diện mục tiêu, cúi đầu chín mươi độ rồi thân thiết kêu một tiếng: “Chào ba!”

“Ai là ba cậu!” Ba Trần tròn tròn mắt, lão có thằng con nhìn ngu thế này sao, con lão là đàn ông uy phong, là cảnh sát đường hoàng nha!

Bất quá khi lão thấy người bị chặn ở cổng liền hiểu ra mọi chuyện, lập tức nổi trận lôi đình, chộp lấy cây chổi ở góc nhà đánh lên người Trần Thiên Tường.

“Thằng đồng tính khốn nạn! còn có mặt mũi trở về! Cút ngay!!”

Tề Hải Dương bước qua che chắn cho anh, cười hì hì nói: “Ba, đừng đánh anh Tường, đánh con nè! Da dày chịu được!”

Tuy nói ba Trần đang nổi nóng, nhưng mà nhìn thằng nhóc xa lạ đang nhoẻn răng cười này lão không thể xuống tay, chỉ có thể chỉ vào mặt Trần Thiên Tường chửi mắng. “Mày! mày! mày còn dám dắt về một thằng gọi tao là ba! mày muốn làm tao tức chết mà!”

Trong nhà ầm ĩ, mẹ Trần bị phân tâm để cho Trần Thiên Tường nhân cơ hội lên vào đứng bên cạnh Tề Hải Dương.

“Ba, ơn nghĩa ba với mẹ con còn chưa báo mà, ba không thể từ con được!” Trần Thiên Tường cũng học được chiêu thức không biết xấu hổ của Tề Hải Dương. Anh cầm lấy tay ba mình, quỳ gối xuống trước mặt lão: “Hôm nay có đánh chết con cũng không đi”

Đôi mắt Trần Thiên Tường đỏ ngầu ứa nước mắt, lông mi nhăn còn cắn nhanh môi dưới, nhìn thẳng vào mắt lão Trần. Ba Trần chưa từng thấy bộ dáng thằng con yếu ớt thế này, sao không mềm lòng. Chỉ là nhà họ Trần chưa bao giờ trải qua chuyện này, lão vẫn chưa thể chấp nhận!

“Cái thứ vô sỉ! Cút! Đừng có làm tao tức chết! Cút cho khuất mắt tao đi!”

Nhìn thấy anh Tường của mình sắp khóc rồi, Tề Hải Dương cảm thấy đau lòng muốn chết, không ngờ trên đời này có lão già cứng đầu không nói lý đến vậy! thế là cậu cũng quỳ xuống ôm đùi lão.

“Ba! Có gì đâu mà! Ba xem con đi, con rể, à con dâu tốt như thế biết tìm ở đâu!”

Lão già tử tức giận đến mức muốn đá cho một phát, nhưng giây không ra khỏi thằng nhóc này, rõ ràng cũng là một thằng to con. Hắc, nói chứ, thật đúng là nhìn rất thuận mắt, giống cái thằng, à không, giống ngôi sao bóng rổ..... Đúng rồi, giống Tề Hải Dương vô địch cúp liên đoàn!

Càng nhìn càng giống!

Ba Trần thích bóng rổ, vừa chấm dứt giải đấu là buồn liền, đương nhiên cầu thủ thích nhất chính là cái người nổi trội nhất đội, đội trưởng giúp đội giành vé. Trần Thiên Tường cũng biết đây là sở thích của ba mình, cho nên khi biết Tề Hải Dương phải thi đấu liền lùi thời điểm về nhà, đợi giải đấu chấm dứt mới lộ mặt ra tạo ấn tượng.

Nhìn thấy lão đầu rõ ràng do dự một chút, Trần Thiên Tường đương nhiên phải tấn công tới mức thu phục cục đá này. “Ba, con với Hải Dương đường đường chính chính làm người, thật sự không ai dám khinh thường.”

“Hải Dương? Cái gì Hải Dương?” Lão đầu sững sốt, người này chẳng những giống, mà còn cùng tên?

“Là con, Tề Hải Dương.” Tề Hải Dương chỉ chỉ mặt mình, “Nghe anh Tường nói ba thích đánh bóng rổ, sau này mỗi ngày con sẽ đến chơi với ba!”

“Aiz, thật đúng là!” Ba Trần trúng chiêu, xem nữa đi tìm sổ xin chữ kí. Lúc này nhìn lại tên nhóc này không có ngu chút nào, mày rậm mắt to, đúng là cầu thủ Tề Hải Dương!

“Aiz, ta nói..... Tụi bay cút đi, ta đã nói là đoạn tuyệt, không có nuốt lời.” vì là fan lâu năm nên khẩu khí của ba Trần lập tức dịu lại, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể rút lại.

Tề Hải Dương trừng mắt nhìn, “Ba, tụi con vừa vào cửa, ngài liền tự xưng ‘Lão tử lão tử’, ba vẫn nhận con cơ mà!”

“Ta!” Ba Trần nhất thời nghẹn lời, một câu cửa miệng lại bị tiểu tử này bắt thóp.

“Ba à! Ba khai ân đi! anh Tường rất đáng thương, ngày nào cũng ôm chăn khóc!” Tề Hải Dương bắt đầu lạnh miệng làm ba Trần liên tưởng vài hình ảnh... hai đứa này ngày nào cũng chung chăn ha! Hai thằng đàn ông không biết xấu hổ!

Ba Trần lại gờ chổi lên, nào còn để ý cầu thủ siêu sao hay gì gì, dứt khoát đá hai đứa ra cửa. Quay đầu nhìn thấy vợ mình đứng khóc, lão cũng thở dài.

“Aiz, là chúng ta không tốt, sinh ra thằng ngu..... Tiểu Tường mà là nữ, cưới Tề Hải Dương..... vậy mới là môn đăng hộ đối.....”

Bên kia Trần Thiên Tường cũng khó xử, ba năm không gặp, ba anh vẫn cố chấp như trước.

“Hải Dương, để cậu chịu thiệt rồi.”

“Không sao!” Tề Hải Dương sửa lại tay, trong mắt như có ngọn lửa nhỏ. “Ngày mai tái chiến!”

Ngày hôm sau Tề Hải Dương mang bóng rổ tìm đến cửa, nói là đã hứa mỗi ngày đến chơi cùng ông lão, phải giữ lời.

Tục ngữ nói không nhắc tay đánh người đang cười, đối với cái thằng dù đáng ghét cỡ nào vẫn đang cười, ba Trần thật không nỡ hạ thủ. Huống chi nó còn là cầu thủ lão thích, ấn tượng từ âm trở thành con số không.

Cùng lắm chỉ là số không, muốn thành số dương? Còn sớm lắm!

“Hừ, ta đã nói là vô dụng! Về đi!” ba Trần giả vờ xem báo giấy, ánh mắt vẫn để trên cái thằng kia.

Trái bóng như có nam châm, cứ dính lấy người Tề Hải Dương, để mặc cậu tung từ trái qua phải từ ngực qua lưng, hắc, điều luyện quá mà.

“Tiếp bóng!” Tề Hải Dương xoay trái bóng trên ngón tay đến tốc độ thích hợp liền đột ngột ném qua cho lão đầu đang ngồi trên sofa. Ba Trần theo phản xạ ném tờ báo chụp gọn lấy trái bóng.

“Động tác hoàn hảo quá! Lúc nãy con truyền lực rất mạnh cho nó, không có kỹ thuật chụp không được!” Tề Hải Dương vỗ tay nịnh cho tới cùng.

Ba Trần đắc ý hừ một tiếng, ném bóng trả lại cho cậu, bắt tri bắt giác lòng lại mềm thêm vài phần. Nó khen bậy cái gì, ngày xưa lão cũng là chủ lực của đội bóng chớ bộ! đáng tiếc Tiểu Tường hoàn toàn không kế thừa tinh thông của lão, lúc nhỏ ôm bóng còn té lên té xuống..... Ai, Tiểu Tường lừng chừng chơi bóng dễ thương làm sao, lớn lên lại hư hỏng.

“Ba à, chúng ta đi ra ngoài chơi đi, bên kia khu nhà có sân bóng, có giá rổ nữa.”

“Hừ, không đi!” ba Ba Trần vừa nói xong liền hối hận, thằng này nói ngọt quá làm lão thuận miệng đáp, chẳng khác nào lão đã nhận chữ ‘Ba’.

“Thằng này, đừng có gọi bậy! Ai là ba của cậu!” Lão đầu trong lòng điểm chuẩn lại rút một ô, quyết định hảo hảo quở trách quở trách này gia khóa, khiến hắn không dám lại nói lung tung.

“Cậu đâu phải không có cha, làm cái gì cứ nhận bậy? Đã là đàn ông, chẳng thiếu bộ phận gì, con gái theo lại nhiều, làm sao cứ úp mặt vào mông đàn ông? Ngủ rầm a! Còn nữa, to con như vậy cứ muốn giống bọn biến thái ảo lả, không thấy mất mặt à!”

Lão đầu nói rất là độc mồm độc miệng, đối người khác chỉ sợ sớm chịu không nổi vừa khóc vừa chạy rồi. Nhưng mà đây là Tề Hải Dương da dày thịt dày, thằng nhóc này vừa cười vừa nghe, nghe xong là quên ngay.

“Hắc, mắng hay lắm, mắng dễ chịu rồi chúng ta đi chơi bóng đi? Cũng nên hoạt động gân cốt mà.”

Người bị mắng còn rộng lượng như vậy, lại khiến ba Trần ngưỡng ngừng, lão vô duyên vô cớ mắng chửi người, người ta còn muốn giúp lão hoạt động gân cốt, này chẳng phải là có vẻ lão rất nhỏ nhen sao? Thế là hắn lão chỉ đành hừ một tiếng che đi sự xấu hổ, đứng dậy nhảy nhót khởi động.

“Ta nói Tề Hải Dương, cậu quá rảnh rỗi, không đi học à? Một sinh viên không lên lớp còn ra cái gì!” Lão nhân trong lòng ngưỡng ngừng, thế là cố ý vạch lá tìm sâu muốn kiếm cớ đuổi người

Tề Hải Dương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Không cần đi học, cũng hết năm 4 rồi!”

Quên mất cậu ta sắp ra trường! Ánh mắt của ba Trần chuyển động, lại phát chiêu. “Vậy không đi huấn luyện?! cần thận tuột dốc!”

“Mới đấu giải xong, lúc này là bồi dưỡng, chưa có lịch tập! quá căng thẳng không tốt với thân thể!”

“Vậy cậu.....” Cứ một chiêu lại bị phản một chiêu, ba Trần đã hơi do dự, lại nảy ra ý hay. “Vậy cậu đi tìm việc làm đi! Bạn bè chắc đi thực tập hết rồi!”

“Ha ha, không cần tìm, đã có việc! mấy ngày trước vừa ký xong, vào đội bóng rổ của tỉnh, sáu tháng sau đi thi đấu. Ba, lúc đó đi xem nha, con để vé!”

Có vé miễn phí! Aiz, dễ nghe nha! Ba Trần vừa vui lòng thì phát hiện có chuyện rất là không đúng! Cậu ta muốn rú trong đội bóng tỉnh suốt năm năm?! mặc dù là đội bóng quê nhà nhưng mà điều kiện không có tốt đâu!

“Không phải chứ! Đội tỉnh này?! Với kỹ thuật của cậu thì vào đội đứng nhất quốc gia cũng được.”

“Không đi đâu, con thích đội ở tỉnh! sau này cũng phải chạy ngược chạy xuôi, nhưng ít ra vẫn đấu phần lớn ở sân nhà, dễ gặp anh Tường, mỗi tháng có thể ở nhà vài ngày, cũng gần nhà ba!”

Nhìn thấy Tề Hải Dương vì lý do này mà tỏ ra vui vẻ, ba Trần đột nhiên không biết nói cái gì. Chỉ để ở gần Tiểu Tường mà bỏ đi cơ hội tốt? Đối với sự nghiệp của cầu thủ, chỉ sợ cái giá này hơi cao? Câu lạc bộ tốt không chỉ mang đến danh vọng tiền tài, mà còn cả cơ hội ghi danh vào huyền thoại. Trong khi vui mình ở đội tuyển tỉnh, cậu ta rất có thể chỉ như sao băng, vừa lóe sáng đã tắt lịm.

Mà cái giá này, là để đổi lấy vài ngày ở bên Tiểu Tường sao?!

“Ngu ngốc!” Ba Trần bất giác mắng thành tiếng, lòng lại tan ra.

“Hắc hắc, Anh Tường cũng mắng con ngu ngốc. Kỳ thật con không cảm thấy có gì không đúng. Kế hoạch của con rất ổn rồi.” Trần Thiên Tường nói cậu ngốc cậu sẽ vui, nhưng ba Trần nói cậu ngốc, cậu phải cải, nếu không sau này làm sao ba Trần yên tâm giao anh Tường cho cậu.

Bất quá nghe cậu nói như thế, ba Trần thật sự cảm động. Đứa nhỏ thật sự có suy xét đến tương lai, lại đặt Tiểu Tường ở vị trí thứ nhất. Con dâu tốt vậy tìm đâu ra

“Aiz, Hải Dương a..... Tôi cũng không phải không nói lý. Nhưng mà cậu không nghĩ tới hai thằng đàn ông ở bên nhau bị người ta chỉ trích thế nào à? Cậu có từng nghĩ cho cha mẹ cậu chưa? Tôi cũng chỉ có một mình Thiên Tường, cậu nhần tâm khiến tôi một đời không có cháu nối dõi à?”

“Ba, đến thời đại nào rồi, gay đâu có thiếu, đồng đội gay cũng nhiều thì ai còn cười con? Còn cha mẹ con đã chấp nhận anh Tường, rất vui vẻ đợi qua gặp ba nữa!” Tề Hải Dương trả lời lưu loát, sợ lão đầu lại giận dữ, cậu chừa lại một câu chưa nói. Dù sao thì với kiểu của anh Tường cho dù không phải là cậu thì lão cũng chẳng có cháu nối dõi.

Bất quá nói đến cháu

Mắt Tề Hải Dương sáng lên, “Ba! có phải chỉ cần có cháu là ba sẽ tha thứ cho anh Tường không?”

“Hừ, chỉ có thể là con của Tiểu Tường, tùy tiện nhặt một đứa tôi không có nhận đâu!” Lão đầu cũng không hề do dự, mạnh miệng không lưu lại một chút sơ hở. Dù bọn nó nhận con nuôi lão cũng không chấp nhận nó họ Trần!

“Được được mà, nhất định là của anh Tường. Aiz, cũng đã giữa trưa rồi, ba! Hôm nay cho con ăn cơm ké đi!” Tề Hải Dương thuận miệng hỏi vậy thôi chứ đã chạy trước một bước vào nhà bếp bưng chén rồi. Vừa nghe đến hương vị, mẹ Trần tuy không nói nhưng lại ninh một nồi canh xương thật lớn, coi như có ý nuôi con người đứng. Còn chuyện con cháu, hắc hắc, cậu tự có cách.

Lần thứ hai giao đấu, tuy rằng Tề Hải Dương lại bại trận, nhưng lòng cậu đã có cách, cũng không để ý nữa, chỉ cần mỗi ngày đều đến gõ cửa đúng giờ để nói chuyện với lão đầu, cậu còn không nhắc đến Trần Thiên Tường. Ba Trần cuối cùng chịu không nổi dụ dỗ, cũng phải bỏ ra ngoài chơi bóng một trận. Tuy rằng mấy người đi qua đều nhận ra Tề Hải Dương, trận đấu toàn phải ngừng lại để họ xin chữ kí nhưng lão đầu lại cảm thấy tự hào lắm, rất thú vị mà làm người giữ gìn trật tự hàng lối.

Chỉ là khi Ba Trần còn đang bận rộn thì lại gặp hàng xóm gần nhà, bị truy vấn có quan hệ gì cùng cậu trai chơi bóng này, lão đành đỏ mặt tía tai ấp a ấp úng nửa ngày, cuối cùng mới nghẹn ra hai chữ: “Con nuôi.”

“Chào chú! Anh Tường bận nên tôi đến chơi bóng với ba!” Tề Hải Dương lập tức ôm cổ lão đầu, chào hỏi với hàng xóm thuận tiện khẳng định quan hệ.

Ba Trần yêu nhất mặt mũi, chỉ có tươi cười nhận ánh mắt hâm mộ của người ta, trong lòng lại buồn bực muốn đập đầu. Sau này không được nói Tề Hải Dương là ngu ngốc nữa, thằng nhóc này rõ ràng giỏi trò, lừa lão ra đây nhận quan hệ mà.

Tề Hải Dương mỗi ngày đều đến cửa nhà họ Trần gia không hề nhẽo nài nỉ, đảo mắt đã qua một tuần. Trần Thiên Tường thừa dịp anh được nghỉ ngơi, lại cùng bạn trai tìm đến. Tuy rằng Tề Hải Dương nói cậu đã lấy được lòng lão đầu, nhưng Trần Thiên Tường hoàn toàn không thể tin được, ba anh ngoan cố thế nào anh biết, làm sao có thể thay đổi trong thời gian ngắn được? Bất quá mang quà đến chính là thứ Hải Dương tỉ mỉ tìm mãi, có lẽ sẽ không phải ăn hối như lần trước.

“Anh Tường, để em cầm, anh gõ cửa đi.” Trước khi vào cửa, Tề Hải Dương tranh thủ nhét quà vào trong áo.

“Cậu làm gì vậy?” Trần Thiên Tường kỳ quái, bất quá bên này mẹ Trần đã mở cửa, mấy ngày nay Tề Hải Dương đều đến rất đúng giờ, bà cũng có hảo cảm. Chung quy qua ba năm, chồng bà cả ngày thờ dài thờ ngắn, mấy ngày nay được Tề Hải Dương chọc ghẹo đã bắt đầu biết cười.

Cửa vừa mở, Tề Hải Dương đã lúi vào, miệng còn rên rỉ không ngừng, chạy thẳng đến trước mặt ba Trần.

“Đau chết! Ba! Aiz, sắp sinh rồi!”

Ba Trần thật không biết thằng nhóc định làm cái gì, dồn cái gì nhúc nhích vào bụng rồi nằm lăn ra kêu la.

“Aiz, vì anh Tường, con có thể sinh hài tử.....! Ngài không thể không nhận a!”

Tề Hải Dương ấn bụng to, nằm ở trên sofa mà rên, tất nhiên là lại chọc tức lão đầu. Hắn tiến lên xốc áo nó ra xem thằng nhóc này định giở trò gì.

Trong áo nó là cái lồng sắt, bên trong có một con chó nhỏ xíu đang nằm. Trong lòng tối hù, con chó sợ đến mức không dám nhúc nhích. Lúc này lồng bị lôi ra ngoài, nó liền ngoắc đầu ngoắc tai sủa mừng mấy tiếng.

Ba Trần lập tức ngậy ngấn cả người, con chó này lão nhận ra, là tiểu Hoa mà, ngày ngày theo lão ăn cơm, trò chuyện. Không đúng, tiểu Hoa đã chết rồi, khi đó lão đau lòng đến mức thề không nuôi chó nữa Lão quay đầu nhìn Trần Thiên Tường, là thằng con kia đem đến đồ lão sao?

Hừ! dùng mua con chó là có thể lấy lòng lão sao?! Mơ à!

Tề Hải Dương ôm con cún nhỏ đến trước mặt ba Trần. “Ba, không phải chó thường đâu! Là con của con với anh Tường!”

Trần Thiên Tường đã không đành lòng nhìn nữa, chỉ còn biết cúi đầu che mắt, thằng này mà nghĩ cách là ra ngay cái ý đồ dần dục. Ai, chọc tức ba anh, đúng là lại trường kì kháng chiến.

“Hai người bọn bay là người! Lại sanh ra con chó!” Lão đầu giận muốn điên rồi lại thấy con cún nhỏ mặt đầy lông mắt to tròn ngậy thơ quần quanh chân mình, cuối cùng mắng cũng không nổi nữa.

Nó giống con tiểu Hoa ngày trước như đúc mà, bọn nó đi kiếm chắc cũng nhọc công Aiz, mắng cái gì, mắng con chẳng phải chính là mắng cha hay sao.

“Ba, Anh Tường thường nói con giống chó to nên chỉ có thể sinh chó nhỏ để ba nuôi thôi!”

Tề Hải Dương nói xong lại nhắc chó đưa lên, lão đầu nhìn chó xong lại nhìn cái mặt hớn hở của Tề Hải Dương, aiz, thật đúng là giống mà.

Ba Trần thở dài một tiếng, xoay người ngồi phịch xuống. Lão kiên trì không nhận con, chỉ là hy vọng con lão có một ngày hồi tâm chuyển ý, có thể ngoan ngoãn trở về cưới vợ sinh con. Nào ngờ nó bỏ đi ba năm biệt. Thằng con này tính tình hệt như lão, nếu không có Tề Hải Dương, chỉ sợ nó sẽ đi luôn không bao giờ về.

“Ba, ba đừng trách Hải Dương, đầu óc em ấy đơn giản, chỉ muốn làm ba vui thôi.”

Trần Thiên Tường cũng đi lên trước, quỳ bên cạnh cậu, tay phải giữ chặt tay Tề Hải Dương, tay trái cầm tay phụ thân. “Điều do con không tốt, khi đó ba nói đoạn tuyệt phụ tử quan hệ, con cũng không nên thật sự ba năm không về nhà. Bởi vì dù ba không nhận con, nhưng con vẫn là con ba, không thể chối bỏ được. Ba, dù ba không nhận con nhưng tội con vẫn sẽ trở về, giúp mẹ việc nhà, tán gẫu với ba Hải Dương còn có thể chơi bóng với ba, không phải ba vẫn tiếc con không có khiếu sao? Vừa vặn bây giờ ba có thể chơi rồi.”

Ba Trần rút tay ra, quay đầu qua một bên hừ một tiếng. Thầm nghĩ mày cho bóng rổ là thứ có thể chơi tùy tiện hả con? Phải có kỹ xảo có quy tắc! aiz, mà tao còn chưa có thừa nhận hai đứa đâu!

“Ba, con biết, con biết làm ba ghê tởm” Trần Thiên Tường nhìn tay trái trống rỗng của mình, buồn bã cúi đầu. Tề Hải Dương lập tức vươn tay qua nắm lấy, sau một hồi anh mới có thể cười với cậu một cái trấn an.

“Thế nhưng con rất yêu Hải Dương, con đã đáp ứng cha mẹ em ấy nhất định phải lo cho em ấy hạnh phúc. Mà con cũng không thể bỏ ba mẹ được. Ba yên tâm, ngày thường con sẽ cẩn thận giữ cho không ai phát hiện, sẽ không làm xấu mặt ba.”

Tề Hải Dương cũng gật đầu theo, “Ba, ba yên tâm đi! tuy rằng hiện tại con nổi tiếng nhưng con có thể chắc chắn sẽ không ai biết anh Tường, sau này con cũng chỉ là con nuôi của ba! Đương nhiên, ba xem con là con ruột thì vui hơn!”

Ba Trần lại mềm lòng, lão còn nói gì được đây? Hai thằng nhóc này đâu có sợ người ta biết, chỉ có giữ mặt mũi cho lão mà lén lút như vậy. Bọn nó yêu nhau đường hoàng mà phải giấu diếm vì lão, lão còn có thể ra tay đánh đuổi cả hai sao?

Hừ, bắt quá, ngoài miệng lão cũng không thể chịu thua.

Ba Trần trợn trắng mắt, không nhìn bọn nhỏ nữa mà đi tìm vợ mình. “Aiz, hôm nay đồ ăn nấu hơi nhiều..... Hai tội bay!... ăn cho hết, không được phí phạm!”

“Tuân mệnh!” Tề Hải Dương nhảy lên, thuận tay bế chó nhỏ vào nhà bếp

Lão đầu ngăn cậu lại, bắt mãi than thở. “Bọn này, đem chó về nuôi có biết phiền lắm không! Hừ, để tiểu Hoa cho tôi, các anh đi rửa tay đi!”

“Ba.....” Trần Thiên Tường vui mừng đứng lên, nhìn thấy ba mình không được tự nhiên liếc anh một cái rồi ra vẻ như không có việc gì, anh đành đi xuống bếp. “Con đi giúp mẹ, hiện tại tay nghề nấu nướng của con cũng khá.”

“Ai nha, không cần con giúp, đi ra kia chờ cơm đi.”

Nhìn thấy hốc mắt vợ rưng rưng, nụ cười lại từ ái, sủng nịch đẩy con ra ngoài, lão cũng nhịn không được xoay người, vụng trộm lau nước mắt. Thằng con ngoan là thế mà lại đồng tính Ai, không nghĩ nữa, sau này cũng không nhắc nữa, cả nhà hạnh phúc là được.

Còn Tề Hải Dương..... lão nhìn qua phòng bếp thấy con chó to đang vẫy đuôi kia. Quay đầu lại nghĩ, thằng nhóc này chẳng biết từ lúc nào đã công kích vào lương tâm của lão, còn lưu lại một đứa cháu, aiz, coi như nhiều thêm một thằng con, còn là siêu sao bóng rổ

Aiz? Làm sao mà ngờ một chút chương ngại cũng không còn chứ?

Hừ, không nghĩ, mặc kệ bọn nó! lão đầu xoa xoa cục lông trong lòng. Đừng nghĩ xem từ khi nào chuyện xấu thành chuyện vui. Lão bây giờ chỉ nghĩ làm sao để tiểu Hoa thoải mái, nói sao cũng là cháu nội mà.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 : Hồ Công Mới Là Vương Đạo

“Không thành vấn đề, hoan nghênh đến chơi.”

Trần Thiên Tường buông điện thoại, tốn mất một buổi chiều quét tước sạch sẽ cái nhà chung cư của bọn họ, mấy thứ không nên xuất hiện đều bị gom lại giấu ở dưới giường, thư phòng được dọn sạch rồi bỏ vào một cái giường xếp.

Tề Hiểu Mĩ em gái của Tề Hải Dương thi đậu đại học, muốn dùng kì nghỉ hè trung học cuối cùng này đến nhà bọn họ chơi vài ngày. Đối với cô em luôn ủng hộ bọn họ này, tất nhiên là anh muốn chiêu đãi hết lòng, tranh thủ thêm thiện cảm của Tề gia.

“Cái gì? Hiểu Mĩ muốn tới nhà chúng ta? Làm sao nó không nói em nghe?” Tề Hải Dương nghe nói liền phản đối lắc đầu. “Không được không được! Nhà của chúng ta có hai thằng đàn ông, nó cũng lớn rồi, không tiện!”

“Hiểu Mĩ nói, không hỏi cậu vì sợ cậu không đồng ý, nhưng tôi thấy ổn nên đồng ý. Nhà không chật, cậu là anh trai ruột, có gì không tiện? Chẳng lẽ.....” Trần Thiên Tường nhếch miệng lườm cậu, “Chẳng lẽ cậu sợ tôi ra tay với em gái cậu?”

“Không phải! Em chỉ sợ Hiểu Mĩ thôi, sợ nó hạ độc thủ với anh!” Tề Hải Dương chỉ lên trời thanh minh, khổ sở nói: “Em đã nói anh biết rồi, nó rất là thích soái ca. Rõ ràng có thể đi chơi với bạn lại cố tình chạy đến ở cùng chúng ta, rõ ràng không có hảo tâm với anh, đương nhiên em phản đối!”

“Phản đối vô hiệu! Có người anh nào nói em mình vậy à?”

Trần Thiên Tường độc tài phủ quyết, bởi vì tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng anh nhìn ra Tề tiểu muội khác hẳn hai vị anh trai của mình, là cô bé vừa bình tĩnh vừa cởi mở, nói chuyện làm việc đều rất thỏa đáng, không hề bị virus ngố lây cho, căn bản không thể trở thành hồ ly như Tề Hải Dương nói.

Tề Hiểu Mĩ rồi cũng đến, cô không hề lúng túng trước đồ đạc bê bối trong nhà, cũng không oán giận hai vị anh trai bận bịu đi làm. Ngược lại còn làm hết việc nhà, còn học lóm tay nghề nấu ăn của mẹ Tề rồi trở tài, so với mấy món vô cùng thâm hiểm của Tề Hải Dương, Trần Thiên Tường cảm giác Tề tiểu muội chính là Thiên Sứ hạ phàm. Chuyện này cũng làm lòng anh càng thêm áy náy, em gái hiếm khi đến nhà, lại chỉ có thể đợi đến cuối tuần mới có thời gian dẫn đi chơi.

“Ha ha, không sao, em nhớ các anh, đến xem chơi.” Một ngày qua đi, Tề Hiểu Mĩ tuyệt không để ý, đến buổi tối chín giờ trở về phòng ngủ, hiển nhiên có thói quen nghỉ ngơi tốt.

“Em gái tốt như vậy, tôi cũng muốn có một đứa.” Khi hai người lên giường, Trần Thiên Tường tự nhiên cảm thán một phen. Tề Hải Dương lại không chấp nhận bĩu môi, “Con nhỏ kia mà tốt, ở nhà lười chảy thây! Nó nhất định là có mục đích khác!”

Trần Thiên Tường cũng xem cô bé như em gái, nghe vậy lập tức nói: “Không được nói xấu tiểu thiên sứ!”

“Cái gì tiểu thiên sứ? A? Nó không phải vậy đâu! Anh Tường, tiểu thiên sứ phải là em!” Tề Hải Dương sững sốt một chút, sau đó đại phát ghen tuông, bỏ nhào lên người ta xong xé áo cấn xuống.

“Đừng giỡn! Hiểu Mĩ ở phòng kế bên đó!” Trần Thiên Tường vội bịt miệng cậu, thấp giọng ngăn lại. “Chịu khó nhìn vài ngày, đừng để em gái nghe được.”

“Không sao, không nghe được đâu Nó ngủ như heo chết vậy, chưa đến sáng chưa tỉnh được.” Chỉ là Tề Hải Dương không hề thu liễm, còn vươn đầu lưỡi liếm tay anh, vừa cắn vừa nói: “Ừm, chúng ta hôm nay là ai thương đây? Đúng rồi, là em”

Trước đây khi đến phiên Tề Hải Dương làm 1, lúc nào cậu cũng lần nhần đưa đẩy, chưa từng tự giác như hôm nay. Chỉ cần hai câu dụ dỗ là đã kéo rút được quần ngủ của Trần Thiên Tường, tách hai chân anh ra để mò vào chỗ yếu huyệt.

“Đợi đã! dừng..... Ừm” Trần Thiên Tường không giữ được miệng mình, phía dưới còn bị công phá, anh gấp gáp kẹp chặt chân, ngăn cản ngón tay của đối phương đang khuấy động bên trong mình. Tề Hải Dương bị anh kiềm chế vậy mà vẫn lưu loát tìm ra điểm nhạy cảm, bắt đầu hành động.

“A.....” Trần Thiên Tường bị cậu kích thích đến mức không thể nghĩ ngợi được gì, bất giác mở chân kẹp lên eo cậu, nhưng anh vẫn còn nhớ rõ cách vách có người, đành nường eo đón ý: “Không được gây tiếng động!”

Tề Hải Dương vội vàng gật đầu, tay đầy dịch trơn bắt đầu lần mò. Biết con nhỏ kia đến sẽ làm anh Tường không muốn làm tình, cho nên cái khó ló cái khôn, cậu nhận nhiệm vụ làm công luân. Chứ lần này là đến phiên anh Tường

Cậu ai oán nhìn chằm chằm dương vật đã dựng thẳng của Trần Thiên Tường, hình dạng thô to tốt biết bao, đâm vào trong thân thể rất là sáng khoái. Cậu vừa yên lặng khêuếch trương vừa nuốt nước bọt, aiz, dừng nghĩ đến, ăn không được mà nghĩ làm gì, dù sao ôm lấy thân thể anh Tường cũng rất thoải mái, cái miệng huyết nhỏ cắn mút thứ của mình, mỗi lần đều hân không muốn rút ra.

Tuy rằng cậu thích làm thụ, nhưng làm công rết cũng quen. Lúc này nâng eo người dưới thân, chậm rãi tiến vào, ma sát cùng lực mút làm cho cậu phấn chấn đến mức lại bắt đầu quên tiết tấu mà đưa đẩy thật mạnh

“Ồ..... Ngu ngốc! Đừng, nhẹ nhẹ” Tiếng động da thịt va chạm cùng dịch trơn vang lên trần trụi, làm cho Trần Thiên Tường xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt, phòng kế bên có nữ sinh 18-19 tuổi, bọn họ vốn phải thu liễm vài ngày, lại không biết tiết chế gây ồn ào như vậy.

Ồ..... Nhưng chuyện này thật đúng là dừng không được mà! Trần Thiên Tường cắn răng nuốt lại tiếng rên rỉ vào cổ họng, chỉ có thể không ngừng dùng ánh mắt cảnh cáo mà thật ra là dụ hoặc nhìn Tề Hải Dương, như vậy lại chỉ chọc cho con chó to kia hú một tiếng rồi nhào xuống cắn cổ cần tai, cắn xuống cả hai viên nhũ hấp dẫn bên dưới. Hạ thân càng ra sức thúc vào tiểu huyệt, tiếng nước nhộn nhạp vang lên càng lúc càng lớn, Trần Thiên Tường liền nhanh chóng quên việc cách vách lên chín tầng mây.

Tề Hải Dương vừa đưa đẩy vừa tỉ mỉ vuốt giúp anh, trong công ngoài bọc, Trần Thiên Tường rất nhanh xuất tinh. Khoái cảm vội vàng cùng mãnh liệt làm đại não anh trống rỗng, đến khi Tề Hải Dương cũng gồng eo phóng ra, anh mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

“Anh Tường, thoải mái không?” Tề Hải Dương cảm thấy mĩ mãn mà gục lên người anh, tiểu huynh đệ vừa sáng khoái qua vẫn lưu luyến trong mật huyết nóng bỏng, chờ lấy hồi sức lại làm một lần.

“A.....” Trần Thiên Tường thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy thích đến mức toàn thân thư thái, xem ra tình thần lo lắng quả nhiên càng thêm mất cảm, khoái cảm cũng gia tăng.

Gì? Có gì phải lo lắng? Trần Thiên Tường lúc này mới cảm thấy bản thân hình như quên gì đó, anh xoa xoa trán, đột nhiên nhớ tới tiểu thiên sứ cách vách, đầu như có sấm nổ ùng ùng. Xong! vừa rồi anh rên rĩ

không biết to hay nhỏ, thằng ngu kia còn làm ầm ĩ muốn banh nóc nhà, nhất định sẽ đánh thức tiểu thiên sứ! Anh bóp trán cẩn thận hồi tưởng, vừa rồi có nói ra cái gì ‘Còn muốn’ ‘Dùng lực’ ‘Thật thích’ linh tinh như phim gay hay không, nghĩ nửa ngày chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, tuyệt đối là có nói.....

Ngày mai làm sao mà nhìn cô bé đây! Hình tượng khóc ca của anh đổ bể cả rồi!

Tề Hải Dương còn không biết người trong lòng đã tức giận đến xi khói, vẫn đề lên người anh, hạ thân cạo đến hăng say, rất nhanh chóng cứng lên trong huyết động, không chút suy nghĩ đã bắt đầu vòng tiến công thứ hai.

Trần Thiên Tường chỉ cảm thấy da đầu run lên, tuy rằng thân thể mãi cảm nên lúc bắt đầu lần hai cả người anh sướng run, nhưng đêm nay không thể cứ thoải mái như thế nữa! Anh dụng lực vào hông, tóm cổ Tề Hải Dương đè xuống rồi cười lên người cậu.

“Anh Tường? Muốn chơi cười ngựa hử?” Tề Hải Dương bắt lấy hai cánh mông tròn trịa của anh mà xoa nắn, cảm thấy tiểu huyết lại cắn chặt gây thụt thêm một chút, kích thích như điện giật làm cậu không nỡ dừng, tốc độ vì thế lại càng tăng

“A..... Ngu ngốc! không được nhúc nhích!” Lần này đưa đẩy đến Trần Thiên Tường suýt nữa mềm eo gục xuống, anh trừng sắp tràn ra hai hàng nước mắt, lại không hề có một chút cảm giác uy hiếp, đành miễn cưỡng tựa lên đùi, cắn răng ngồi lên mông cậu.

Lần này anh rất quyết đoán, Tề Hải Dương nắm mông anh mà đâm đến hưng phấn, gây thụt nóng hằm hạp đột nhiên thoát khỏi tiểu huyết ẩm áp, chỉ có thể run rẩy rất đáng thương trong không khí, từ đỉnh chảy ra một dòng chất nhờn trong suốt, như đang khóc lóc ăn vạ vì khoái cảm đột nhiên dừng.

“Anh Tường aiz..... Ô ô, anh làm sao thế.” Tề Hải Dương bĩu môi, mắt nhấp nháy như khóc. Cậu không phải không biết Trần Thiên Tường đang bắn khoản cái gì, nhưng cậu cảm thấy mình rất hiểu con em gái của mình, nó mà ngủ là trời sập cũng không dậy mà.

Trần Thiên Tường cảm thấy anh mới là nên khóc, lúc rút gây thụt ra, bên trong trào ra một một đồng tinh dịch, ướt nhẹp bấp dưi. Hiên nhiên Tề Hải Dương vội vội vàng vàng cương anh, làm sao kịp mang bao, tuy rằng không phải chưa từng bắn vào trong, nhưng tẩy rửa rất phiền toái..... Anh nhìn đồng dịch rớt trên giường, giặt drap giường rồi phơi có khác nào thông cáo là hai tên gay bọn họ dâm loạn hằng đêm đến mức ở cùng em gái cũng không nhịn được.

Trần Thiên Tường thiết muốn đánh thẳng nhóc kia vài cái, lại sợ bị Tề tiểu muội nghe thấy lại tưởng anh ăn hiếp anh trai rồi về méc cha mẹ. Thật vất vả với tìm được người tốt, anh không muốn bên nhà cậu hiểu lầm.

Cho nên Trần Thiên Tường có tức mấy cũng phải nhịn, dùng khăn lau sơ sài rồi mặc áo ngủ để đi vào phòng tắm thanh lý. Tề Hải Dương chỉ chỉ tiểu huynh đệ còn chưa hạ cờ của mình, thấy anh không đáp lại bèn vội vã dùng khuôn mặt bất mãn bò xuống giường theo anh vào phòng tắm, làm sao cũng muốn mượn danh nghĩa tắm rửa để làm cho xong.

Phát hiện cậu ta còn muốn trần truồng bước khỏi phòng ngủ, Trần Thiên Tường tức giận đến mức đè cậu nằm bẹp xuống, xoay cánh tay gác lên đầu giường.

“Không được đi ra ngoài!” nhìn xuống cái thứ bên dưới vẫn còn bắt khuất của cậu mà hung tợn cắn răng nói: “Tự mình giải quyết! không được phép gây tiếng động!”

“Ô ô..... Được.”

Tề Hải Dương như vợ bị chồng mắng, vừa tỏ ra oan ức vừa ngoan ngoãn gật đầu, Trần Thiên Tường lại cảm thấy mình không phải, trấn an xoa xoa đầu cậu. “Chờ Hiếu Mĩ đi rồi, tôi sẽ cho cậu sung sướng, muốn làm gì tôi cũng chấp thuận.”

Tề Hải Dương lập tức nín khóc mỉm cười, lau mấy giọt lệ vô hình, gật đầu không ngừng. “Anh Tường! Muốn anh mặc cảnh phục, độn mĩ nữa!”

Trần Thiên Tường lườm cậu một cái xem như chấp thuận, âm thầm mở cửa phòng ngủ, lặng lẽ đi đến buồng vệ sinh. Anh đưa mắt nhìn cửa thư phòng, nơi đó im ắng không có một chút động tĩnh, chẳng lẽ đúng như

Hải Dương nói, Tề tiểu muội một khi đã ngủ là không đến hừng đông sẽ không tỉnh lại?

Hắn nhin không được đi đến trước cửa thư phòng, dán lỗ tai vào cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong. Ủm..... Hình như có thể nghe ra tiếng hít thở đều đặn, xem ra cô em gái thật sự ngủ không tỉnh. Ha ha, hóa ra đúng là anh lo xa, aiz, vừa rồi đối Hải Dương rất thô bạo, không biết anh bẻ tay cậu có đau không. Không bằng tắm rửa xong lại giúp cậu thoải mái thêm một lần

Anh yên tâm, bước chân cũng trở nên thoải mái sung sướng. Lại không biết đằng sau cửa thư phòng, có người áp tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, biết anh đi xa rồi mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi lên trên giường lấy di động ra.

Hoàn hảo là cô trở về trở lại thư phòng đúng lúc, bằng không anh Tường đi ra mặt đối mặt, thật là xấu hổ. Tề Hiểu Mĩ hắc hắc thấp giọng cười, nhanh tay đánh thêm một đoạn vào word trên di động.

‘Tiểu cảnh sát tuy rằng lớn tiếng nói không cần, lại bị sinh viên cường ngạnh ấn xuống dưới, xé rách cảnh phục phẳng phiu, lộ ra làn da mật ong xinh đẹp. Sinh viên tách hai chân thon dài của anh ra, dùng ngón tay khám phá chỗ riêng tư mê người của anh, còn cười dâm dăng nói: Do anh tự nói sẽ cho tôi sung sướng, bắt luận tôi làm cái gì anh cũng phải chấp thuận.’

Tề Hiểu Mĩ lại nuốt nuốt nước miếng, không biết bọn họ còn muốn làm gì, đáng tiếc nghe ý tứ của anh Tường, mấy ngày cô ở đây bọn họ sẽ không làm..... Aiz, vốn định tới lấy tài liệu, sau đó có thể bổ sung câu truyện dài đang viết: ‘Ngạo kiều tiểu cảnh sát cùng sinh viên nhị hóa’, chắc xem ra phần sau chỉ có thể dựa vào não bổ. Bất quá nhị ca quả nhiên không phụ kỳ vọng của cô, quả nhiên là cường công, lại thắng cá cược với anh Cả rồi, hắc hắc, hai trăm đồng tiền kiếm được quá dễ.

Sáng sớm hôm sau, hai đại nam nhân lại tách ra, người đi trực thì đi trực, người luyện tập thì luyện tập, để cô em gái ở nhà một mình. Cô em gái siêng năng liền xắn tay áo xộc vào phòng ngủ của anh trai quét dọn.

Rất nhanh, cô hứng thú kéo ra được một thùng giấy dưới gầm giường, lúc vừa phát hiện cô đã cười phá lên, cảm thấy văn thơ lai láng, không thể kiềm lòng.

“Oa!, công tay tình thú! trứng rung! thuốc bôi trơn! đồ súc ruột! ha ha, gây rung hai đầu! cái giiii? Hai đầu?” cô gái sợ ngây người, không thể nào! đảo điên tam quan! vậy hai cha nội kia đều là thụ?! không thì xài thứ này làm cái gì?!

Tề Hiểu Mĩ đột nhiên lo lắng cho anh Hai, hai thụ cùng một chỗ, dùng gây rung hai đầu để làm tình? Ô ô..... Anh Hai đáng thương, làm thụ chưa tính, còn thảm đến mức không được xài đồ thật. Ảnh tuy là cao to nhưng cũng đẹp trai mà, còn là cầu thủ suất sắc, vì sao không tìm được công chứ?

Ủm, có lẽ là bởi vì anh Hai rất thích anh Tường, cho nên không để ý thuộc tính của bọn họ mà kiên trì ở với nhau. Mình hẳn phải tìm anh Tường, vì tính phúc của anh Hai mà khuyên anh Tường làm công.

Cô gái đã có chủ ý, lặng lẽ đem hồi phục nguyên trạng cho thùng giấy rồi quét tước sạch sẽ, làm cơm trưa yên lặng đợi Trần Thiên Tường trở về.

Trần Thiên Tường trở về nhà ăn cơm trưa, vì muốn chiều em gái thiên sứ trong nhà nên còn ghé mua chút thức ăn, ai ngờ thiên sứ đã hóa ác ma đang chờ tra hỏi anh.

“Anh Tường, có chuyện em muốn nói.” Nhìn Tề tiểu muội nghiêm túc vậy, Trần Thiên Tường không biết vì sao cảm thấy lo. Rõ ràng chỉ là nữ sinh chưa đến hai mươi tuổi, lại cảm thấy có thể gây áp lực cho mình.

“Ủm..... Anh Tường, em biết trong mắt anh, em còn nhỏ, nhưng chuyện của anh Hai cũng có phần giúp đỡ của em để cha mẹ chấp nhận.” Nhìn thấy Trần Thiên Tường tán thành gật đầu, cô tươi cười. “Em biết, các anh dám công khai, vậy sẽ ở bên nhau vượt qua khó khăn.”

“Ủm, cảm ơn.” Trần Thiên Tường lại gật gật đầu, thầm nghĩ em gái còn nhỏ mà nói năng đúng đắn quá, đúng là thiên sứ.

“Không cần cảm ơn em, anh hai em gốc, ở bên anh cả nhà em mới yên tâm.”

“Không, Hải Dương không có gốc.” Trần Thiên Tường chen vào một câu, nghĩ đến Tề Hải Dương lòng anh lại ảm áp, Tề Hải Dương không phải gốc, cậu chỉ là rất kiên trì với mục tiêu của cậu thôi. Tuy rằng mới

nhìn qua có hơi xàm, nhưng nói cậu hơi khùng mới đúng.

“Ha ha, Anh Tường, anh rất yêu anh của em.” Cô gái cười thành tiếng. Soái ca trước mặt rất lạnh lùng, vừa nhắc đến anh mình liền mỉm cười, sau đó lại giả bộ lạnh lùng rất đáng yêu.

“Bất quá, em cảm thấy các anh có vướng mắc.” Tề Hiểu Mĩ cười xong thẳng vào chính đề, nhìn sắc mặt người đối diện trở nên lúng túng, cô nghĩ mình đã quá lời bèn sửa lại. “Ừm, tình yêu vốn không phụ thuộc vào tình dục, nhưng mà hòa hợp mới có thể trọn vẹn.”

“A?” Trần Thiên Tường sững sốt không khép miệng, không ngờ tiểu thiên sứ dám nói chuyện nhạy cảm.

“Aiz, thôi đành nói thẳng.....” Tề Hiểu Mĩ trầm nghĩ khỏi giả vờ ngây thơ, cũng đều là người trưởng thành nên nói chuyện người lớn đã sao. “Là chuyện đó. Anh cả nói anh hai là thụ, em lại nghĩ anh Hai là công. Nhưng đêm qua em nghe thấy anh bị đè. Em biết anh Hai kiên trì, anh ấy thích làm thụ, anh có thể vì tình yêu mà làm công, không cần dùng đến gây rung hai đầu với anh hai được không!”

“A..... A? A!” em gái nói như tiểu liên bắn đùng đùng làm cảm của Trần Thiên Tường rớt xuống đất, ập úng liền mấy tiếng. Đây là sao! tiểu thiên sứ làm sao đột nhiên nói chúng ta là hai thụ? Hơn nữa sinh hoạt không hài hòa? Không đúng! Em gái làm sao biết về gây rung, rõ ràng anh giấu nó dưới gầm giường mà!

Anh ấn thái dương chỉ cảm thấy đau đầu, cái gì tiểu thiên sứ! tiểu ác ma mới đúng! thừa dịp chúng ta không ở nhà dám lục lọi Ranh con không đáng sợ! Ranh con đã lớn mới đáng sợ mà!

Tề Hiểu Mĩ nhìn anh lúng túng, liền cười cười qua chuyện. “Anh Tường, làm công đâu khó, anh Hai tuy to cao nhưng khuôn mặt khá đẹp trai mà!”

“Tôi hỏi cái này..... Hiểu Mĩ, em là hủ nữ?” Nghe cô gọi ‘Công thụ’ trôi chảy như vậy, Trần Thiên Tường cực kỳ hối hận. Đã có thể xác định thuộc tính của cô nàng này rồi, bây giờ anh mới hối hận vì sao không nghe lời Hải Dương mà cho cô vào ở chung, đúng là dẫn sói vào nhà mà!”

“A? Ha ha..... Anh Tường cũng thường lên mạng ha, từ hủ nữ này cũng biết. Nhưng anh nhìn anh Hai em đi, em mà không là hủ thì trời đất khó dung! Bất quá anh yên tâm, chuyện anh và anh Hai em sẽ không nói lung tung.” cô cười xấu hổ, cô vốn là hủ nguyên tắc tôn trọng bản thể cá nhân của người ta (tam thứ nguyên – quyền riêng tư, phi lợi nhuận, phi thương mại), viết văn cũng chỉ mượn nguyên hình, không thể kì thị vị trí. Bây giờ thừa nhận với Trần Thiên Tường cũng vì hạnh phúc của anh Hai mà thôi.

“Hiểu Mĩ, cảm ơn em, nhưng em vì sao biết tôi không phải là công? Thay vì chạy đến hỏi tôi thì sao không hỏi anh Hai trước xem cậu ta có hài lòng hay không đi đã.” Trần Thiên Tường chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, Tề tiểu muội chỉ dựa vào dáng vẻ bên ngoài mà tận tình khuyên bảo anh phải làm công cho đẹp đôi, nhưng chuyện này đâu cần cô quan tâm?

“Gi? Không thể? Anh rõ ràng..... Ách.....” Tề Hiểu Mĩ cố gắng nhớ lại chuyện tối qua nghe được, anh chàng cảnh sát này rõ ràng bị đặt ở dưới. Cho dù anh Hai dùng thể cười ngựa thì bọn họ vẫn đang xài gây rung hai đầu, anh cảnh sát vẫn không phải là công, là thụ trong thụ đó.

Tề Hiểu Mĩ chỉ cảm thấy hình ảnh mình vừa suy diễn rất là có sức công phá, vội xua tay định đuổi mấy cái suy nghĩ cấm con nít kia đi, sau đó lại hoài nghi nhìn chằm chằm vào Trần Thiên Tường. “Anh Tường, làm công không thể dùng đạo cụ, anh phải tự mình ra trận đó!”

“Cái đồ chơi kia Do anh của em mua để theo đuổi tôi, chưa từng dùng qua.” Trần Thiên Tường vỗ trán, anh cảm thấy nói chuyện với con nít đúng là phí sức! Nhưng lại không thể không giải thích, để bọn họ nghĩ anh dùng đồ chơi, quá buồn nôn đi!

“Cho nên, tôi và anh Hai em, cơ bản là vì nhau” Trần Thiên Tường vừa nói vừa xoay người rời đi, nhện không được lại quay đầu trừng cô một cái, “Tối hôm qua..... Em nghe hết rồi! lần sau đến lượt anh Hai em ở bên dưới, bất quá em sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nghe thấy!”

“A..... Anh Tường!” Nhìn đến anh lạnh lùng bước ra cửa, lòng Tề Hiểu Mĩ trầm nghĩ xong rồi, chọc tức anh ta rồi Aiz, một bàn đồ ăn này thì sao, một mình cô làm sao ăn hết.

Dù là đại sự cũng không thể đói bụng, Tề Hiểu Mĩ im lặng ăn uống no đủ, sau đó ngoan ngoãn đi thu thập hành lý. Chủ nhà đã nói lần áp anh Hai sẽ không để cô nghe, vậy cô còn ở đây làm gì. Cô thở dài, bất quá

khi cầm lấy di động lại vui vẻ. Mặc kệ nói thế nào, lần này không phải trắng tay, trong đây có chứng cứ Trần Thiên Tường bị đề, đem về nhà đòi tiền cước của anh cả là được.

Cô lại cười tíu mắt, mở word ra thêm một câu: Hai ao gặp nhau tất có một đồi, hồ công mới là vương đạo!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-thu-gap-nhau-at-co-mot-cong>